

www.burmeseclassic.com

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ကမ္ဘာကြီးကခပ်ပြုံးပြုံးလေးရယ်

BURMESE
CLASSIC
www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နီ၊ အဆိုးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ခန့်ခွင့်ယှက်ချက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခန့်ခွင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ခပ်ရွှေအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်ခံ့ရေး။
- ❖ အမျိုးသားဦးစီးလည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ❖ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကမ္ဘာကြီးက ခပ်ပြေးပြေးလေ့ရယ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၆၉၀၄၁၀

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၇၀၅၁၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)

အမှတ် (၆၆)၊ ၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖူလမ်း။

စောရန်ပိုင်အနောက်ရပ်ကွက်၊ အလုံမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀။

ကုဒ်ဂု

ကြယ်စင်ပျူစေ

ကမ္ဘာကြီးက ခပ်ပြာပြာလေးရယ် / ကြယ်စင်ပျူစေ ။ - ရန်ကုန် ၊

စိန်သရဖူစာပေ ၊ ၂၀၁၀ ။

၂၇၀ - စာ ၊ ၁၂.၅ x ၁၇.၅ စင်တီမီတာ

(၁) ကမ္ဘာကြီးက ခပ်ပြာပြာလေးရယ်

BURMESE
CLASSIC

ရင်ခေါင်းတစ်ပြင်လုံးနဲ့

ထုံးရှင်းထမ်းပိုးထား

ကမ္ဘာကြီးက ခပ်ပြာပြာလေးရယ် ...

မိန်းမသားပီပီ နုနဲ့ပျော့ပြောင်းသဖြင့် သဇင်လို၊ နှင်းဆီလို၊
ဇယ်လို ချောမောမည်ထင်ပါသည်။

ယခုလည်း ကြက်တောင်ကို ပိုက်နှင့်ရိုက်နေကြရာ နှင်း
ဆက်သျှင်က ညှာညှာတာတာ ကစားနေသည့်တိုင် နှင်းဝတ်လွှာ
မှာ ရင်ကလေးဖိုလိုက်အောင်ပဲ မောဟိုက်နေရှာ၏။

မောလာတော့လည်း မောလာသူ၏ထုံးစံအတိုင်း နှင်းဝတ်
လွှာ ငြင်းခုန်၊ စွပ်စွဲပါတော့သည်။

“သျှင် ... နင်မညစ်နဲ့နော်၊ ငါဖမ်းလို့မမိအောင် နင်က
ပိုက်နဲ့ကပ်ပြီး ခုတ်ခုတ်ချနေတာပဲ”

“ဒီလောက် ... လူရှိရာ လှမ်းပို့နေတဲ့ကြားထဲက စလက်
ရှင်ကြီးရယ် ... မတရားမစွပ်စွဲပါနဲ့၊ ကဲ ... ကဲ ... ရော့ ဒီမှာ
သာသာလေး ... ”

နှင်းထက်သျှင် ကြက်တောင်ကို ဝတ်လွှာနှင့်တစ်လံကွာ
လောက်သို့ ပို့လိုက်သည်။ အရှိန်ကတော့ ခပ်ဆတ်ဆတ်။

ကစားတယ်ဆိုကတည်းက ချွေးထွက်ဖို့ ကျန်းမာဖို့မဟုတ်
လား။ နည်းနည်းတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြေးရမှာပေါ့။

“ဟော ... ညစ်ပြီ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ကစားလို့ရတော့မလဲ၊
တော်ပြီ ... နင်နဲ့မကစားတော့ဘူး”

နှုတ်ခမ်းစူး၊ ခြေဆောင့်ပြီး ဘေးမှာချထားသည့် ဖိုက်တာ
ကုလားထိုင်လေးများပေါ်သို့ နှင်းဝတ်လွှာ သွားထိုင်တော့ နှင်း

ရန်ကုန်မြို့၏ ရွှေတောင်ကြားရပ်ကွက်မှာ ခမ်းနားလှ
သည့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့် ပန်းမျိုးစုံပွင့်ထူးနေသည့် ခြံဝင်းထဲ
ဝယ် လိပ်ပြာလှလှလေးနှစ်ကောင် ဝေဝေနေသည့်နှယ်။ မိန်းမချော
လေးနှစ်ယောက် ကြက်တောင်ရိုက်နေကြသည်။

စပို့ရှပ်အဖြူ၊ ဘောင်းဘီကွာတားအနက်နှင့် မိန်းမချော
လေး၏အမည်က နှင်းထက်သျှင် ...

စပို့ရှပ်ပန်းရောင်၊ ဘောင်းဘီတိုအဖြူနှင့် မိန်းမချောလေး
၏အမည်က နှင်းဝတ်လွှာ ...

စပယ်၊ နှင်းဆီ၊ သစ်ခွ၊ သဇင်တို့ သူဟာနှင့်သူတစ်မျိုးစီ
ချောမောကြသလို နှင်းထက်သျှင်နှင့် နှင်းဝတ်လွှာတို့သည်လည်း
တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချောကြပါပေသည်။

တစ်ခုတော့ရှိပေမည်။ နှင်းထက်သျှင်က အကြမ်းခံပြီး
မာသောကြောင့် သစ်ခွလိုလှပပြီး ... နှင်းဝတ်လွှာကတော့

ထက်သျှင် ရယ်နေရသည်။

“အေးပါ ... ငါကလည်း နင့်မာမိက ကစားပေးလိုက်ပါ ဆိုလို့ ကစားပေးရတာ၊ ငါ့အတွက် ကျန်းမာရေးက မနက်တိုင်း ထပြေးတာနဲ့တင် လုံလောက်ပြီးသား၊ ဒါဆို ငါသွားပြီနော် အခုပဲ ငါးနာရီကျော်နေပြီ ... ခြောက်နာရီမှာ ဆရာလေးလာမယ် ရေချိုးရမှာနဲ့၊ ထမင်းစားရမှာနဲ့၊ ဖေဖေကလည်း ခုတလော အရမ်းအလုပ်ရှုပ်တာပဲဟာ ... ငါ ဖေဖေကိုလွမ်းလှပြီ၊ မန္တလေး ကနေ ကျောက်မဲများ ဆက်တက်နေသလားမသိဘူး”

လူကြီးလေးလို တဖျစ်ဖျစ်ပြောရင်း နှင်းထက်သျှင်အိမ်ထဲ သို့ အပြေးဝင်လိုက်လျှင် ... ယခုမှ အိမ်ထဲမှထွက်လာသည့် စွမ်းထက်နှင့် အင်ခနဲမြည်အောင် တိုက်မိလိုက်သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ သူမ လဲကျသွားမည်စိုးသဖြင့် စွမ်းထက် လှမ်းဆွဲပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ ချွေးစိုနေသည့် အပျိုမလေး၏ ကျန်းမာရေးကောင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာပြည့်ပြည့်လေးက နွေးနွေး အိအိ။

သည်စဉ် ... အပြင်မှပြန်လာသည့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးက သူတို့ကိုလိပ်ပြာလွင့်စေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒါဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ နှင်းထက် သျှင် ... ဒါမျိုးဆိုတယ်တော်၊ သွား ... သွား ... ရေချိုး၊ သမီး ရော ... ငါ့သမီးလေးရော ... ကိုစွမ်း ... မင်းညီမဆီလာတာ

ဘား၊ အန်တီလည်း အိမ်မှာ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းလေးတွေကုန် နုတ်တာနဲ့၊ ခုညနေ ... ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်နော်၊ ကိုစွမ်း မာမိရော ... တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဆုံကြမယ်လို့ ... ”

စကားတွေက ဟိုဘက်ကျ မျက်နှာတစ်မျိုး၊ ဒီဘက်ကျ မျက်နှာတစ်မျိုးနှင့်။ ကျွေးပေါ်မှဆွဲခြင်းကြီးကို အလုပ်သမား ဒေါ်ထူးနှင့်အတူ ... တစ်ဖက်စီ ဆွဲသွားလိုက်သည်။

နှင်းထက်သျှင်တို့က သူဌေးသမီးဆိုပေမယ့် စွယ်စုံရသည်။ အနု၊ အကြမ်း၊ အလွမ်း၊ အဆွေး ... အဲ ... အလွမ်း၊ အဆွေး တော့မရချင်ပါဘူး။

ယခုပင် ဖေဖေခရီးထွက်သွားတာ ငါးရက်ရှိပြီမို့ လွမ်းနေ ရပြီမဟုတ်ပါလား။

မာမိဒေါ်မြဝတ်လွှာက ဖေဖေမရှိလျှင် ဆက်ဆံရေးတစ် မျိုး၊ ဖေဖေရှိလျှင် ဆက်ဆံရေးတစ်မျိုးမို့ ... နှင်းထက်သျှင် ဖေဖေကို အိမ်မှာ အမြဲရှိစေချင်ပါသည်။

ကုမ္ပဏီခွဲတွေလည်းရှိသည်မို့ ... တစ်ခါ တစ်ခါ ဖေဖေ နယ်ထွက်ရတတ်လျှင် နှင်းထက်သျှင် စိတ်ညစ်ရပြီ။

မီးဖိုထဲသို့ ဆွဲခြင်းကြီးလိုက်ပို့ပေးပြီး နှင်းထက်သျှင် ရေခဲ သေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ပုလင်းဆွဲယူ ... မော့သောက်နေစဉ် ညှော်ခန်းမှ အမိန့်ပေးသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“သျှင်ရေ ... အအေး(၃)ပုလင်း ... ယူခဲ”

“ဟုတ် ... မာမီ ...”

ဒီလိုမပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ ကစားကြတာချင်း အတူတူ သူ့သမီးဝေဠုမြတ်စွာကတော့ လေတိုက်ရုံနှင့်မေ့မှူးလဲ ကျမတတ်။

စွမ်းထက်ကိုလည်း ကြည့်မရပါဘူး။ မာမီသူငယ်ချင်းရဲ့ သားဆိုပေမယ့် ဆရာကြီးလုပ်လွန်းသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘွဲ့လေး တစ်ခုရထားတာနှင့် နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တာနှင့် အခြောက်တိုက်ဘဝမြင့်နေ၏။

အအေး(၃)ပုလင်းကို ဗန်းလှလှနှင့်ထည့်ပြီး နှင်းထက်သျှင် အပြင်ညော်ခန်းသို့ ယူပေးရသည်။ ညော်ခန်းထဲမှာ မာမီ၊ စွမ်းထက် နှင့် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ နှင်းဝတ်လွှာ။

စွမ်းထက်က ရှင်းသန့်လှပပြီး အသားဖြူဖြူ ကိုယ်ဟန် လှလှနှင့်ကိုရီးယားမင်းသား ရိန်းလို စမတ်ကျနေသည်။ နှင်းဝတ် လွှာ ... စွမ်းထက်ကိုပြီးကြည့်ချွဲနဲ့ နေပုံက တကယ့်ဆယ်နှစ် သမီးလေးလို။ အိညောင် အိညောင်နှင့်။

အအေးဗန်းကို စားပွဲပေါ် ဆတ်ခနဲကုန်းချခဲ့ပြီး နှင်းထက် သျှင် အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့တော့၊ နောက်ဘက်မှ အပြစ် တင်သံတွေက အတွဲလိုက်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဪ နီကောင်မလေးဟာ ဘယ်တော့ မှအပိုးမကျိုးဘူး။ ညော်သည်ကို လုပ်ပစ်ခဲ့ပုံကြည့် ... တကယ့်

သူစိမ်းညော်သည်ဆို ဘယ်လောက်အားနာဖို့ကောင်းလိုက်မလဲ။ ကဲ ... ကိုစွမ်းရေ သောက်လိုက်ဦး၊ မင်းညီမတော့ ဒီနှစ် ဂုံဏ် ထူး ၃-၄ ခုလောက်ရမဖြစ်မယ်၊ အိမ်မှာကျူရှင်နဲ့ဂိုက်ခေါ်ထား တယ်၊ မင်းညီမက ခပ်ပျော့ပျော့ဆိုတော့ မာမီမှာ သူ့မြင်ရတာနဲ့ မောနေတာပဲ ... စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“အန်တီကလည်း ဆယ်တန်းဆိုတာ ဒီလောက်တော့ ဝီရိယရှိရတာပေါ့ ... ကျွန်တော့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲလေ၊ ထမင်းတောင် မာမီခွဲပေးရတယ်၊ ကျွန်တော်က စာကြည့်စားပွဲက မထလွန်းတော့ မာမီက ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေယူလာပေးပြီး အတင်းခွဲရတယ် ...”

“ကြားလား ... မာမီ ... မီးကို ထမင်းခွဲပေးရမယ် နော်၊ ကိုကိုမာမီက ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ၊ မာမီမြင် ပြီမဟုတ်လား”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မှီတွယ်ချွဲနဲ့ပြီး နှင်း ဝတ်လွှာဆိုလျှင် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏အသွင်မှာ ပြီးပြီးကြီး။

“ခွဲပါ့မယ်တော် ... ခွဲပါ့မယ်၊ ကဲ ... သမီးလေး ရေ သွားချိုး ... အဝတ်လဲပြီးဆင်းခဲ့၊ မာမီထမင်းပွဲပြင်ထားမယ်”

“မာမီကိုယ်တိုင်မလုပ်ပါနဲ့၊ အလုပ်သမားတွေခိုင်းပေါ့၊ ဒေါ်ထူးတို့၊ ဒေါ်နှင်းမှုန်တို့ရှိသားပဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ သမီးရယ် ... ဒါပေမဲ့ သိက္ခာမဟုတ်

လား။ အလုပ်သမားဆိုတာ မျက်နှာလွှဲထားလို့ရတာမဟုတ်ဘူး မာမိ စိစဉ်ကွပ်ကဲရတာပေါ့။”

“မီး ... မာမိကိုသနားလိုက်တာ၊ မီး ... ဆယ်တန်း အောင်ပြီးရင် မာမိကိုလုံးဝအနားယူခိုင်းမယ်၊ မီး ... မီးဖိုချောင် ဝင်ဝယ် ... ”

“အမလေး ... အမလေး ... အပြောလေးကြားရတာ နဲ့တင် စိတ်ချမ်းသာလှပါပြီတော် ... ငါ့သမီးလေးကို မာမိက မခိုင်းရက်ပါဘူး။ ဆယ်တန်းပြီးတော့လည်း ကျောင်းဆက်တက် ရဦးမှာနဲ့၊ မာမိအိုမင်းမစွမ်းရှိမှ ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖော်ရရင်တော် ပါပြီကွယ် ... ”

“ဟာ ... ဒါတော့စိတ်ချ၊ လုံးဝစိတ်ချ မာမိ ... ကိုကို ကိုတိုင်တည်ပြီး ... မီး ... ရဲရဲကြီးကို ကတိပေးတယ်၊ ကိုကို သက်သေနော် ... ”

“ငါ့ကိုဆွဲထည့်မနေပါနဲ့၊ နင့်ပုံကြည့်ရတာ ဟုတ်မယ့်ပုံ မမြင်ပါဘူး ... အန်တီကို နင်မပြုစုရဘဲ၊ နင့်ကိုအန်တီက ပြုစု နေရမှာ မြင်ယောင်ပါသေးရဲ့ ... ”

“ကိုကိုနော် ... ကိုကို၊ မီးကိုဆို ဘယ်တော့မှအကောင်း မမြင်ဘူး။ သူ့နှင်းထက်သူငါ့ကိုပဲ အမြဲအကောင်းမြင်တယ်၊ ဟွန်း ဒီကမသိဘူးမှတ်လို့လား၊ ကိုကို ... သျှင်ကိုကြွေးနေတာမဟုတ် လား။”

“ဟာ ... ခွေးမလေး ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... သူကြီးကို မတရားစွပ်စွဲတယ်၊ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ ... ကိုကိုက ဆော့ ညစာစားမလို့စောင့်နေတာ၊ ဒီလိုအပြောခံရမယ်မှန်းသိရင် စောင့်မနေပါဘူး။ အန်တီ ... မာမိဖိတ်စာပို့ခိုင်းလို့ ပို့ပေးခဲ့ပြီ နော်၊ ကျွန်တော်ပြန်ပြီ ... ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒီကလေးတွေ၊ ဪ ... သားရယ် ကိုယ့်ညီမလေးက နားမလည်လို့ပြောတာပဲ၊ ငွေယူနေရသေးလား ကွယ် ... ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဘယ်လိုပြောပေမယ့် စွမ်းထက် ထထွက် သွားပေပြီ။ သူ့ကားတံခါးကိုပင် ဖွင့်နေလေ၏။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့် နှင်းဝတ်လွှာတို့နှစ်ယောက်သား မျက်စိ မျက်နှာပျက်စွာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ... ခြံဝင်း ထဲသို့ ကားဖြူလေးတစ်စီးဝင်လာပြီး ... ကျူရှင်ဆရာလေး လင်းမာန်ဟုန် ဆင်းလာလေသည်။

တောင်ပေါ်သားတစ်ယောက်လို အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်ဟန် တောင့်တောင့်၊ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ယောက်ျားပီသချောမောသည့် လင်းမာန်ဟုန်ကို မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်ပြီး စွမ်းထက် စိတ်ကူး ပြောင်းသွားသည်။

ဒီကောင့်ကို ငါအကဲခတ်ကြည့်ဦးမယ်။ ဒီကောင်ဟာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ကျူရှင်ဆရာပဲ။ နှင်းထက်သူငါ့နဲ့နှင်းဝတ်လွှာ

အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ။

စွမ်းထက် ... ကားတံခါးကိုပြန်ပိတ်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ပြန်
ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျူရှင်ဆရာရဲ့နောက်သို့ လိုက်အကဲခတ်ခြင်းပါ။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့်နှင်းဝတ်လွှာတို့ သားအမိကတော့ နှစ်
ယောက်လုံးကို လှိုက်လှဲယူငှာကြိုဆိုသည်ပါပဲ။

“ဟော ... ကိုကိုရော ဆရာရော အတူတူဒီမှာညစာ
စားရမယ်နော် ... မာမီ ... ”

“အေး ... အေး ... မာမီ ထမင်းပွဲသွားပြီးစီစဉ်လိုက်
မယ်၊ ဪ ... မောင်လင်းမာန်ဟုန် အအေးတစ်ပုလင်းလောက်
သောက်နှင့်ဦးနော်၊ ကျူရှင်တွေ၊ ဝိုင်းတွေလှည့်ပတ်သင်နေရတာ
မောရောပေါ့”

လင်းမာန်ဟုန်နှင့်စွမ်းထက်တို့နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်း
ဆိုဖာများမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ဒီလောက်မမောပါဘူးအန်တီ ... အအေးပဲပေးပါ၊
ထမင်းမစားတော့ပါဘူး”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ ဆရာကလည်း၊ လွှာတို့ဆီက
ပြန်ရတော့ (၁၀)နာရီထိုးနေပြီလေ၊ ထမင်းစားချိန်လွန်သွားပြီ၊
ဆရာကို ထမင်းတစ်ခါ တစ်ခါကျွေးမယ့်အစား ... ကျားပါးစပ်
ထဲသာ လက်နှိုက်လိုက်ချင်တော့တယ်”

“ကဲ ... သမီး ရေအမြန်ဆုံးသွားချိုး ... သမီးဆရာကို

မာမီ မရရအောင် ကျွေးပါ့မယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... မာမီ”

ကလေးလေးလို ပြေးထွက်သွားသည့်ဖြူဖြူနဲ့နဲ့နှင့် ချော
မောလှပသည့် နှင်းဝတ်လွှာကို စွမ်းထက်နှင့်လင်းမာန်ဟုန်တို့
အမှတ်မထင် ပြေးကြည့်နေမိကြသည်။

‘ဘဲညပုံ ဆုံလည်ထမင်းစားပွဲမှာ ဟင်းက ၄-၅-၆မျိုး။ ပုစွန်တုပ်လည်းပါသည်။ နောက် ... ငါးခူကြော်၊ အစိမ်းကြော်၊ ငါးဆီပြန်၊ ချဉ်ရေဟင်းနှင့် ဗာလချောင်ကြော်၊ တို့စရာ သခွား သီးနှံများနှင့်။

ထမင်းစားပွဲမှာ ထမင်းစားဖို့စောင့်နေသူများကတော့ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၊ စွမ်းထက်နှင့်လင်းမာန်ဟန်။

နှင်းဝတ်လွှာနှင့်နှင်းထက်သျှင်ရောက်မလာသေးသည်မို့ ထမင်းပွဲကို မစကြသေးဘဲ သူတို့ခေတ္တစောင့်နေကြရသည်။

သည်စဉ် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့်ဝင်လာခဲ့ကြရာ စွမ်းထက်နှင့်လင်းမာန်ဟန်တို့ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိသည်။

နှင်းဝတ်လွှာက ဂါဝန်ပန်းရောင်အပွင့်လှလှလေးနှင့် မိတ်ကပ်ပါးပါးတင်ထားသည့် မျက်နှာလေးက ပန်းသီးလေးလို လှပ

...

နှင်းထက်သျှင်ကတော့ ဂျင်းဘောင်းဘီပွပွအစင်း၊ တီရှပ် အပြာပွပွကြီးနှင့် မျက်နှာမှာလည်း ဘာမှလိမ်းခြယ်မထားချေ။ သည်ကြားထဲက ... မျက်လုံးလေးတွေ ရွန်းလဲ့တောက်ပနေပြီး၊ မျက်ခုံးတွေ၊ မျက်တောင်တွေ သန်စွမ်းနက်မှောင်နေတာ၊ သားက နှင်းပွင့်လေးလို ဖြူစင်ဝင်းနှစ်နေတာကိုမြင်နေရ၏။ ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး အပျိုသွေးပြည့်သည့်အရွယ်မို့ ပါးလေးတွေရဲနေတာ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေရဲနေတာလည်း မြင်နေရသည်ပါပဲ။

“ကဲ ... မဖုရားတို့၊ ဒီမှာညှော်သည်တွေရှိနေပါတယ်ဆို ဘာလို့ကြာနေရတာလဲ၊ မောင်စွမ်းထက်တို့ အားနာစရာ” နှစ်ယောက်သားနေရာဝင်ယူလိုက်ကြတော့ နှင်းထက်သျှင်က လင်းမာန်ဟန်နှင့်နီးပြီး နှင်းဝတ်လွှာက စွမ်းထက်နှင့်နီး၏။

“ဆောရီး မာမီ ... ဒါတောင် လွှာအမြန်ဆုံးဝုန်းဒိုင်းကြီလာရတာ၊ ကဲ ... စားကြစို့”

အားလုံးပင် ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကြပြီး ထမင်းစတင်စားကြသည်။

“ထည့်စားကြနော် ... သားတို့၊ မာမီတော့စားပြီ၊ သူတို့စောင့်နေရတာနဲ့ ... ”

ထမင်းစားပွဲမှာ ဘယ်သူ့၊ ဘယ်သူ့မှဟင်းထည့်မပေးကြ

ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာစားနေကြသည်ကြောင့် စွမ်းထက်နှင့်လင်းမာန် ဟုန်လည်း အလျဉ်းသင့်သလို ယူစားရသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာ ဟင်းတွေမရှိတာ ... နှင်းထက်သျှင် ပဲရှိသည်။ ထမင်းကိုချဉ်ရေဟင်းဆမ်းပြီး ... ဗလာချောင်ကြော် မြုပ်၊ သခွားသီးမြှုပ်ပြီး စားနေလိုက်တာ။

တကယ့်ကို မြိန်ချင်စဖွယ်။ ဆိုင်းတီးနေသည့်အတိုင်းပါပဲ တစ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ်။

စွမ်းထက်မနေသာသဖြင့် ကိုယ်နှင့်နီးသည့်ပုဇွန်တုပ်ပန်း ကန်ထဲမှ ပုဇွန်တုပ်ရဲကြီးတစ်ကောင်ကို သူမအထဲ ဆယ်ထည့် ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားတာ မမုံးနိုင် မမိနိုင်။ ဧည့်ကောင်း၊ စောင်ကောင်းတွေရှေ့မှို ကန့်ကွက်လို့မရ ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အစာမကြေ။

နှင်းထက်သျှင်ကတော့ ဘယ်သူမျှန်နာမှမကြည့်။ ဘယ် သူထည့်ပေးပေး စားပစ်လိုက်တာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ယူစား တာလောက်တော့ အပြစ်မကြီးနိုင်။

“နှင့်ကို ... လူမြင်ကောင်းအောင် ထမင်းအတူစားခိုင်း ပေမယ့် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိ၊ အခွင့်အရေးယူပြီး ဟင်းတွေ နှင်းကန်နှိုက်မစားနဲ့ ... ဝက်ပုတ်မ ... ငါ့သမီးဆို အစားစား တာဘယ်လောက်သင့်ကျေးသိမ့်မို့လိုက်သလဲ၊ ထမင်းတစ်ပန်း

... ကောင် မနည်းကုန်အောင်စားရတယ်၊ သူ့မှာဖြင့် စားလုံး၊ ... ကလုံးကကြီးလိုက်တာ ... ထမင်းတစ်ပန်းကန်ဆို မြိုက် ... ဒါပဲနော် ... ပြောထားပါပေရဲ့၊ ပုဇွန်တုပ်နဲ့နင်နဲ့ ဘာမှ ... နိုင်ဘူး၊ ငါ့သမီးက ပုဇွန်တုပ်ပါမှ ထမင်းစားတတ်တာ၊ မပြော ... ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ စကားတွေကိုကြားယောင်မိပြီး နှင်း ထက်သျှင် ... ရင်ထဲမှ တွန့်မိပါသည်။ သို့သော် ဒါကိုယ်ယူစား ... မဟုတ်ဘဲ၊ စွမ်းထက်ထည့်ပေးတာပဲ။

စွမ်းထက်ကိုတော့ သူတို့ဦးစားပေးရမည့်အဆင့်။ ဟိုက ... နာကုမ္ပဏီတောင်ဖွင့်ထားနိုင်သည့် ဒေါ်ကေသီထက်၏ ... ဟုတ်ပါလား။

သိပ်မကြာမီပင် နှင်းထက်သျှင် ထမင်းစားလို့ပြီး ... ထဲမှာ ... သည်။ အားလုံးက ထမင်းတစ်ပန်းကန်စီကို လှလှ၊ ရွရွလေ ... ကြပေမယ့် သျှင်ကတော့ ပြေးပွဲဝင်သလိုမျိုး စားပစ်လိုက် ... နှင်းဝင်သွားပေပြီ။

ပုဇွန်တုပ်ကြီးကလည်း မသထာရေစာမို့လားမသိ စားလို့ ... ကောင်းလိုက်တာ။

ကိုယ့်ပန်းကန်ကိုယ်ယူပြီး ... သျှင် မီးဖိုဘက်သို့ဝင်သွား ... တော့ နောက်ဘက်မှ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ မလိုတမာသံကကပ် ... ရက်။

“နှင်းထက်သျှင်ဟာလေ ... ရှိင်းကိုရိုင်းတယ်၊ ဘယ်
ဗီဇကပါလာတယ်မသိဘူး၊ ဆွမ်းဆန်ထဲကြွက်ချေးရောသလို
အန်တီသို့အသိုင်းအဝိုင်းက ယဉ်ကျေးသလောက် သူတစ်ယောက်
က အမြဲဓမ္မဇာတ်တယ် ... ”

ကိုယ့်သမီးကိုယ် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောနေရသလားလို့ လင်းမာ
ဟုန် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ဖြစ်သည်။

စွမ်းထက်ကတော့ ခပ်ရမ်းရမ်း။

“အဲဒါ ... အန်တီသမီးမဟုတ်ဘူးလား၊ အန်ကယ့်ဘက်
ကကပါတာလား ... မွေးစားသမီးလား”

ပေး “ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... သမီးတော့သမီးပေါ့ကွယ်
ပမဲ့ သူ့စရိုက်ကဆန်းတော့ အန်တီမနှစ်မြို့နိုင်ဘူးပေါ့”
မမိနိုင်။ “သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူကအကြီး၊ ဘယ်သူကအငယ်
ပေမယ့်

“သျှင်က (၁)နှစ်ကြီးတယ်၊ လွှာကတစ်နှစ်ငယ်တယ်
သမီးကျောင်းထားနှောက်ကျလို့ အတန်းတူနေတာ”

“ပညာရေးကျတော့ ဘယ်သူပိုကောင်းလဲ”

စွမ်းထက်မှာ အမေရိကန်မှာ (၃)နှစ်အလုပ်သွားလုပ်ပြီး
ပြန်လာသူပီပီ စကားပြောတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်ရပြန်သည်။ စွမ်း
ထက်ပြန်လာတာမကြာသေးသဖြင့်သျှင်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်း

တောင်းစွာမသိ။

မိခင်ချင်းရင်းနှီးနေပေမယ့် သူက ယခုမှ အဝင်အထွက်ရှိ
သူ။

“အင်း ... ဉာဏ်ရည်ချင်းကတော့ မထူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
သူက ကျန်းမာရေးချူးချာတယ်လေ ... သူ့ကိုငယ်ငယ်ကတည်း
ပိုးမွေးသလိုမွေးခဲ့ရတာဆိုတော့ ... ခဏခဏနေမကောင်း
ဖြစ်ချ ကျောင်းပျက်ရတယ်၊ နို့မို့ ... အတူတူပါပဲ”

လေးယောက်သား အတူတူလောက်ပင် ထမင်းစားပြီး
သူ့ကြတော့ ညှော်ခန်းမှာ အချိုပွဲဆက်စားကြသည်။ သစ်သီး
နားနှင့်အချိုမုန့်တွေ။

စာကြည့်ခန်းက အောက်ထပ်မှာပါပင်။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ
သင့်စာသင်ဖို့စောင့်ရင်း သင်္ချာတွက်နေသည့် နှင်းထက်သျှင်ကို
စွမ်းထက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လွှာထက် ဝီရိယသာတယ်၊ လွှာကတော့ ပညာရေးထက်
အလုပ်ကိုသာ ဦးစားပေးပုံရလေသည်။

လင်းမာန်ဟုန် နာရီကြည့်လိုက်သည်။ (၆)နာရီ။

“ကဲ ... လွှာ ... စာသင်ကြစို့”

လင်းမာန်ဟုန် ရှေ့မှထွက်သွားတော့ နှင်းထက်လွှာ
လိုက် ချင် လိုက်ချင်နှင့်ရှုံ့မဲ့ပြီး လိုက်ရသည်။ စွမ်းထက်ဘက်
သွယ်ကာ အတင်းပြောလိုက်သေး၏။

“ဦးတိကျကြီး၊ အရမ်းစိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းပဲ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာကတော့ လွှာကိုကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးမဆုံး။ ရယ်မောလို့မဆုံး။

“သမီးက အရမ်းကလေးဆန်တာ၊ လူကလည်း(၁၅)နှစ်ကိုး ... သီတင်းကျွတ်ကမှ ပြည့်ခဲ့တယ်လေ၊ အန်တီသမီးလေး သနားပါတယ်ကွယ်၊ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးကို အရွယ်နှင့်မလိုက် ဖြေရရှာဦးမယ်၊ အန်တီဆန္ဒစောတာပါကွယ်၊ သျှင်စာလိုက်နာတာလည်းမပြောနဲ့လေ ... သူက လွှာထက်(၁)နှစ်ကြီးတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ_ ခုခေတ်ကလေးတွေလည်း သနားဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ ... အန်တီ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ မေမေမွေးနေ့ကျရင်သာ ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... သားမာမိကိုပြောလိုက်ပါ၊ စိတ်ချပါ၊ လာပါမယ်လို့၊ ဒီလောက်လူရင်းတွေမှမလာရင် အန်တီဘယ်ကောင်းတော့မလဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ ... ဪ ... ညနေ(၆)နာရီမှ ပွဲစမယ်ဆိုတော့ သျှင်နဲ့လွှာကိုပါခေါ်ခဲ့ပါလား၊ တီးဝိုင်းလည်းမမယ်ဆိုတော့ ... ကလေးတွေ သဘောကျမှာပါ၊ သူတို့ခမည်းဦးနှောက်ပူလှပါပြီ၊ စာမေးပွဲလည်းလိုပါသေးတယ်၊ ခုမှ နိုင်တာဆိုတော့လေ”

“အင်း_ အန်တီကတော့ခေါ်ချင်ပါတယ်၊ သူတို့က...ရင်

ဆရာကခွင့်ပေးပါ့မလားဘဲ၊ သူကအလုပ်လုပ်တာအရမ်းတိကျတာ၊ လွှာကတော့ ကွယ်ရာမှာဦးတိကျလို့ခေါ်တာပဲ၊ အန်တီဆရာသဘောမကျပါဘူးကွယ်၊ သူ့ကိုယ်သူများ တကယ့်ကျောင်းဆရာရင့်မကြီးမှတ်နေသလားမသိဘူး”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ဘယ်သူငှားတာလဲ”

“သားတို့ အန်ကယ်ပေါ့ကွယ်၊ တကယ့်ကျူရှင်ဆရာတွေ၊ ဝိုက်တွေ မှီလိုပေါက်နေတဲ့ကြားထဲက ဘယ်လိုလူစားကိုခေါ်လာတယ်မသိပါဘူး”

“ရအောင်တော့ခေါ်ခဲ့ပေးပါ အန်တီ၊ ကလေးတွေပျော်စေချင်လို့ပါ၊ ဦးနှောက်ဆေးတဲ့အနေနဲ့လေ”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ၊ အန်တီအတတ်နိုင်ဆုံးခေါ်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

စွမ်းထက်ကို ကားနားထိလိုက်ပို့ပေးရင်း ဒီလိုလူစားမျိုးနှင့်ကိုယ့်သမီးကို ချိတ်ထားပေးဖို့ ဒေါ်မြဝတ်လွှာစိတ်ကူးမိလေသည်။

လင်းမာန်ဟန် ...

နှင်းထက်သျှင်နှင့်နှင်းဝတ်လွှာတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာသာ စုံဂိုက်လုပ်ပေးနေရသည်။

ယခုည ... ရှုပဗေဒဘာသာကို မေးခွန်းဟောင်းတွေ ရှင်းပြပြီး၊ လက်တွေ့တွက်ကြည့်စေသည်။ နှင်းထက်သျှင်က အားပါးတရနှင့် ရိုးသားစွာ တွက်ကြည့်နေသော်လည်း ထုံးစံ အတိုင်း နှင်းဝတ်လွှာကတော့ စာထဲမှာစိတ်ပါပုံမရချေ။

အနားမှာ အိပ်ချင်ပြေစားဖို့ ပေးထားသည့်အချဉ်ထုပ်များ ကိုစားလိုက်၊ ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ မျက်လုံးက နှင်းထက်သျှင်အထဲ သို့ လှမ်းခိုးကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

နှင်းဝတ်လွှာကို သူစေတနာရှိပေမယ့် ... သူမဟာ ထန်းပင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံရသေး၏။

ကိုယ်ကကျူရှင်ဆရာ၊ ဂိုက်လုပ်ပေးသူဆိုပေမယ့် ယခုမှ

ဘာကတက်လာပြီး သည်လောကထဲဝင်တိုးရသူ။

ကိုယ့်အရည်အချင်းကို လူမသိ။ အခြေအနေအရ ကိုယ့်

ကလေးများများစားစားမရှိပါ။

မနက်ပိုင်း - သူငယ်ချင်းရဲ့ကျူရှင်မှာ အင်္ဂလိပ်နှင့်ဓာတု

(၂)ဘာသာဝင်ပြပေးရသည်။ နောက် ... ညနေပိုင်းမှာ

နှင်းထက်သျှင်တို့ညီအစ်မကို သူ့ဂိုက်လုပ်ပေးရပါ၏။

ကိုယ်က လောလောဆယ် ကိုယ့်မြို့ကို စိတ်နာပြီး မြို့က နှာချင်သူမို့ သည်လောက်အနေအထားဆိုလျှင် ရပ်တည်လို့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူငယ်ချင်းရဲ့တိုက်ခန်းမှာပဲနေ၊ စားတော့ ထမင်းဆိုင်မှာ တစ်ခါတရံ ကိုယ့်ဘာသာချက်စားသည်။

သည်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို အသေအချာစာသင် ပေး၊ အရောင်တင်ပေးပေမယ့် တစ်ယောက်ပဲအောင်မြင်မည်ဆို တာ သူခန့်မှန်းမိပေပြီ။

နှင်းဝတ်လွှာလည်းအောင်တော့အောင်မှာပေါ့။ သို့သော် ဂုဏ်ထူးများများစားစား မတွက်ရဲ။

သူမက စိတ်ကစားတတ်ပြီး၊ စာကိုလည်းသိပ်စိတ်ဝင်စား ခြင်းမရှိ။ သူမခင်ကို ဆွေးနွေးကြည့်တော့လည်း သူ့သမီးပြော သမျှအကောင်း၊ သည်တော့ လင်းမာန်ဟန် လက်ကုန်သင်လို့ မရ။ ရသလောက်သာသင်ရသည်။

“ပြီးပြီ ... ဆရာ”

နှင်းထက်သျှင်၏အသွင်က စာဆိုမှစာ။ အခြားဘာကိုမှ နားမလဲသည်။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်တောင် ချောမွန်းသတိထားမိပုံမမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပျိုဖြစ်နေမှန်းတောင် သတိထားပုံမပေါ်။

ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ဟန်ဆောင်မှုကင်းသည်။ သူ တွက်ပြီးသည့် ရှုပ်ဗေဒပုစ္ဆာများကို လင်းမာန်ဟုန်ထံ လှမ်းပေး လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးက ဝမ်းသာအားရနှင့်။

“မှန်တယ်မဟုတ်လားဟင် ... သျှင်တွက်ထားတာတွေ မှန်တယ်မဟုတ်လားဆရာ၊ လွှာ ... ငါ့လည်းတစ်ထုပ်လောက် ပေးဦးဟာ၊ နင်ချည်းပဲ ...”

“အမယ် ... မာမိက ငါ့ဖို့ဝယ်ပေးတာ”

“ငါ့လည်းမာမိသမီးပဲဟာ၊ ငါ့လည်းတစ်ထုပ်လောက်တော့ ပေးဦးပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သျှင်က သူ့အကျင့်အတိုင်း လွှာလက် ထဲမှ အချဉ်ထုပ်ကိုအတင်းလုလျှင် အကွက်ရှာနေသည့်လွှာက အသံပြကြီးနှင့် အော်တိုင်တော့၏။

“မာမိရေ ... မာမိ ဒီမှာ သျှင် ... သမီးမုန့်ကိုလုစား နေတယ် ...”

ထိုအခါ ... သူ့သမီးများကို တီဗွီကြည့်ရင်း ညှော်ခန်းထဲ မှာထိုင်စောင့်နေသည့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ စာသင်ခန်းထဲသို့ စွေခနဲ

ချောက်လာခဲ့သည်။

“ဧဟ ... မိသျှင် ... နင်ဘာဖြစ်လို့ ကလေးကိုအနိုင် ကျင့်ရတာလဲ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ်ဝယ်စားပါလား”

“ဟာ ... မာမိကလည်း ဒက်ဒီခရီးသွားတာ(၅)ရက်ရှိပြီ လေ၊ သျှင်မှာ နီးမန်းနီးပဲ၊ မာမိက သမီးချင်းအတူတူ သိပ်ခွဲ ခြား၊ ခွဲခြားလုပ်တာပဲ”

“ငါကခွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ဖအေကသာခွဲခြား၊ ခွဲခြား လုပ်တာ၊ သမီးချင်းအတူတူ နင့်ပဲအသက်ရှိတယ်မှတ်တာ၊ ဒီတော့ ငါကလည်း ငါ့သမီးလေးကို ဂရုစိုက်တာပေါ့”

“ကဲပါ ... လောလောဆယ် ဖေဖေလည်းမရှိဘူး၊ မာမိ သမီးလည်း ဒါတွေအကုန်စားရင် ဘေးဖြစ်လိမ့်မယ်နော် ဆရာ၊ ဒါကြောင့် ... သျှင်ကို အချဉ်ထုပ်တစ်ထုပ်လောက်တော့ ပေး စား”

သျှင်တို့ကတော့ သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း ဘယ်လောက်ဖိမိ မရရအောင်ဖောက်ထွက်တတ်စမြဲ။

ယခုလည်း ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဒီလောက်ဖိနှိပ်နေသည့်ကြားမှ လက်ထဲကအချဉ်ထုပ်ကိုမလွှတ်။

လင်းမာန်ဟုန်ဝင်ပြီး ဖြန့်ဖြေရတော့သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... လွှာ ကိုယ့်အစ်မပဲ၊ တစ်ထုပ်လောက် တော့ပေးလိုက်၊ ဒါတွေ နင်အကုန်စားရင်လည်း ရင်ပြည့်ရင်

ကယ်တွေ့ဖြစ်လိမ့်မယ် ... ရပြီ အန်တီ ... ရပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးတော်၊ အဲဒီသျှင် ကလေးကိုအနိုင်ကျင့်တယ်၊ ကိုယ့်မှန်ဖိုးတော့ ကိုယ်ချွေမသုံးဘူး၊ ဆရာမျက်ခြည်မပြတ်နဲ့နော် ... ငယ်ငယ်တုန်းကဆို သျှင်က လွှာကိုလည်ပင်းတောင်ညှစ်တာ”

“ဟာ ... မာမိကလည်း အမှုကြီးအောင်လုပ်နေပြန်ပါပြီ၊ သျှင်က ညှစ်ရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ လွှာက ညှစ်တာပါ”

“တော် ... တော် ... နင် နောက်ထပ် ကလေးကိုအနိုင်ကျင့်ရင် နာမယ်သာမှတ်”

ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ထွက်သွားခဲ့လျှင် နှင်းထက်သျှင် ပန်းတွန့်ပြီး ဆရာသင်မည့်သင်ခန်းစာအတွက် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

နှင်းဝတ်လွှာကမူ စိတ်ကောက်သလို စိတ်မပါသလိုပုံစံနှင့် သူထုံးစံအတိုင်း ခပ်ဖီဖီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းမာန်ဟုန် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကိုယ်အစွမ်းရှိသမျှ သင်ပေးခဲ့ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သူ့ကိုထောက်ခံငှားရမ်းခဲ့သည့် ဦးဝင်းထက်သျှင်ကို လေးစားလို့ မျက်နှာအိုးမဲမသုတ်ချင်လို့ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်(၇)နာရီလောက်မှာ ခြံထဲသို့ ဦးဝင်းထက်သျှင်၏ကားဝင်လာခဲ့ရာ ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ပန်းပင်တွေရေလောင်းခိုင်းလို့လောင်းနေရသည့် နှင်းထက်သျှင်က အရင်ဆုံးမြင်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဖေဖေပြန်လာပြီ ... ဖေဖေပြန်လာပြီ လွမ်းလိုက်ရတာဖေဖေရာ ... အခြေအနေတွေလည်း ဖေဖေသိသားနဲ့၊ ဖေဖေမရှိတော့ ကိုယ့်သမီးလေး ဘယ်လိုနေရ၊ စားရတယ်ဆိုတာ အခွေရှိက်ပြချင်တယ် ... တကယ် ... တကယ်”

ဖအေကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး၊ ဆင်းလာသည့်ဖေဖေကို သျှင် ခါးမှဖက်ထားပြီး ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေ၏။ ဖေဖေကလည်း သျှင်ဘာလုပ်နေရသည်ဆိုတာ အကင်းပါးစွာနှင့် မြင်လိုက်ပြီး သား။

ဆောင်းတွင်းကြီး ပန်းပင်တွေကို တစ်ခြံလုံးရေဖျန်းနေ

ရပါလား။

ကွာတားဘောင်းဘီအညို။ တီရှပ်ဖြူလေးနှင့် ယုန်မွေး ဦးထုပ်အဝါလေးဆောင်းထားသည့် နှင်းထက်သျှင်၏ရုပ်က တကယ့်ကို သူ့အတွက်သိတာရေစင်။

မျက်နှာငယ်ရရှာသည့်သမီးလေး။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပွား။ သူ့ သွေးသားလေး။

သူနှင့်ရုပ်ချင်းတူပြီး သူ့ထက်အများကြီးပိုချောသည့်သမီး။ သည်စဉ် ... ခြံထဲမှအသံများကြောင့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့် နှင်းဝတ်လွှာတို့သားအမိ အိမ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာကြသည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာက အခြေအနေတွေကို စဉ်းစားလိုက်ပြီး သား။

“ဟော ... မောင် ပြန်လာမယ်ဆိုလည်း ဖုန်းတစ်ချက် လောက်ဆက်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... ပြော ဘယ်တွေမှာ၊ ဘာတွေလျှောက်လုပ်ခဲ့သလဲ၊ တစ်ရွာတစ်ကျိဆောက်တဲ့သူကြီး ရဲ့ ... ”

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုမှ အားမနာ ... ပြင်ဆင်ခြယ်သံ ထားပုံက ရောင်စုံမျက်နှာ။ အင်း ... မျက်နှာလေးကတော့ လှပါတယ်လေ။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာက ကြုံပြီး အပြစ်တွေတင်လိုက်လျှင် ဦးဝင်း ထက်သျှင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုယ့်သမီးခါးလေးကိုဖက်ကာ

အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ မြဝတ်လွှာဟာ အင်မတန်ဝန်တိုမိစ္ဆာများ ခံမိနိုးမ။ သူ့ကိုပညာသားပါပါနှင့်သာ နှိပ်ကွပ်ရလိမ့်မည်။

ညွှတ်ခန်းထဲမှာ အားလုံးဝိုင်းထိုင်ကြပြီး ဦးဝင်းထက်သျှင်၏ အားမှာတော့ နှင်းဝတ်လွှာနှင့် နှင်းထက်သျှင်က ကပ်လျက်။ သားအဖတွေ (၃)ယောက်ကပ်ထိုင်နေကြ၏။ ဝယ်လာ သည့်လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကလည်း ညွှတ်ခန်းထဲမှာ အများ ဆပြား။

“သမီးတို့ စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား၊ စာကျက်လို့ရရဲ့လား၊ အဖေခေါ်ပေးတဲ့ဆရာက ဘယ်နှယ့်လဲ”

“စာလိုက်နိုင်ပါတယ်ဖေဖေ ... ဆရာကလည်း ဖောက် မိတယ်”

သျှင်စကားကို လွှာက ကန့်ကွက်၏။

“ဒက်ဒီဆရာက ရစ်တယ် ...” တိကျလွန်းတယ်၊ လူဆို တာ အနည်းအပါးတော့ အတိမ်းအစောင်းရှိမှာပေါ့၊ ခုတော့ သူက ဒါဆိုဒါပဲ၊ မီးတော့ မကြိုက်ပါဘူး”

သူ့သမီး၏စကားကို ဒေါ်မြဝတ်လွှာကလည်း ရာနှုန်းပြည့် ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်မောင်၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်းလွှာနေမကောင်း လို့ တစ်ရက်လောက်နားပါရစေဆိုတာ မရဘူးလေ၊ အတင်းလာ ပြီး အတင်းကိုသင်နေတော့တာပဲ၊ ဘယ်လိုကြောင်တောင်တောင်

မှန်းကို မသိပါဘူး”

“လွှာကတော့ တီချယ်စိမ်းကိုပဲကြိုက်တယ်။ သူနဲ့သင်တောပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိတယ်။ ရယ်လည်းရယ်ရတယ်။ စာပိုပြီးမှတ်မိတာပေါ့”

ရောက် ... ရောက်ချင်းပင် ပြဿနာတွေတင်ပြနေလျှင် ဦးဝင်းထက်သျှင် ခေါင်းခဲရသည်။

အခြေအနေအရ မြတို့သားအမိဟာ သူတို့သားအဖကို အမြဲတမ်းအတိုက်အခံလုပ်တတ်ကြောင်းလည်း ဦးဝင်းထက်သျှင် သဘောပေါက်ပြီးသား။

သည်ပြဿနာကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမလဲ။ နှင်းဝတ်လွှာကတော့ ချစ်စဖွယ်ကောင်းအောင် ရှုံ့မဲ့လျက်။

“ဒက်ဒီ ... မနက်ဖြန် အန်တီထက်မွေးနေ့ သွားချင်လို့ ခွင့်တောင်းတော့လည်း လုံးဝမပေးဘူး။ လူတွေများ တစ်သွေးတစ်သံ၊ တစ်မိန့်နဲ့အုပ်ချုပ်နေသလားမသိဘူး။ လွှာတော့ ဆရာကို လုံးဝသဘောမကျဘူး။ တီချယ်စိမ်းနဲ့ပဲသင်မယ်ဒက်ဒီ၊ မဟုတ်ရင် လုံးဝမသင်တော့ဘူး”

နှင်းဝတ်လွှာ အပြတ်အသတ်တင်ပြနေလျှင် နှင်းထက်သျှင် မနေသာ။

“တီချယ်စိမ်းက ကလေးတွေကိုလိုက်လျောလွန်းတယ်။ စာသင်တာလည်း ရော့တီရော့ရဲနဲ့၊ သျှင်တော့ ဖေဖေခေါ်ပေးတဲ့

... သူက စာသင်တာ အားမာန်ပါတယ်။ တနာပါတယ် ... လိုက်နာနိုင်ရင် အများကြီးအကျိုးရှိတယ် ...

ဦးဝင်းထက်သျှင်၏သဘောကလည်း လင်းမာန်ဟုန်ကိုပင် သဘောကျပါသည်။ သို့သော် ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့၏ အလိုလည်း ဆန့်ကျင်ရအောင် သူ ဖျတ်ခနဲ ဉာဏ်သုံးရသည်။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သျှင်က လင်းမာန်ဟုန်နဲ့ပဲဆက်သင်၊ လွှာအတွက် တီချယ်စိမ်းကိုထပ်ခေါ်လိုက်”

“ဟာ ... ပိုက်ဆံတွေ အရမ်းကုန်မှာပေါ့မောင်ရဲ့၊ နှစ်ဆောက်ခေါ်တော့ နှစ်ခါကုန်တာပေါ့၊ လွှာကအငယ်နော်မောင်၊ မောင်သမီးကအကြီး ... နေရာတကာ သူ့အလိုပဲလိုက်နေရတယ်။ အငယ်ကိုလည်း တစ်ခါတလေဦးစားပေးပါဦး။ မောင်ဆရာကဖြင့် အမြဲညစာဆီးကျွေးနေရတာကြီး”

“ပညာရေးမှာတော့ မချွေတာနဲ့မြဲရေ၊ ဒါ ... ဆယ်တန်း၊ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်မှတ်သလဲ၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ ဘဝနဲ့တံခါးပဲ၊ လမ်းကောင်းကိုလည်းသွားလို့ရတယ်၊ လမ်းဆိုးကိုလည်းရောက်သွားနိုင်တယ်။ မောင်ပြောသလိုသာစီစဉ်လိုက်၊ ဆရာကိုညစာကျွေးရတာလောက်ကို စာဖွဲ့မနေနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ မကျွေးနိုင်၊ မမွေးနိုင်တာကျလို့၊ ကဲ ... ကဲ ဖေဖေ မနက်စာမစားရသေးဘူး၊ ဖေဖေဝယ်လာတဲ့မုန့်တွေနဲ့ တို့မိသားစုတွေ

ပျော်ပျော်ပါးပါး ဘရိတ်ဖတ်(စ)စားရအောင်၊ သွားကြစို့ ...

“ဟေး ... ဒါမှ တို့ဖေဖေကွ ... ”

သမီးနှစ်ယောက်က တစ်ဖက်စီ ယီးလေးခိုလျက် ဦးထိပ်ထက် သျှင်ထမင်းစားခန်းသို့ ကြည်နူးစွာလျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘဝဆိုတာ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ။

တစ်ခါတုန်းကတော့လေ ...

ချစ်ဦးသူနှစ်ယောက် ခိုးပြေးကြတာ ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးမားဆုံးပြစ်မှုတစ်ခုတဲ့လား။

ဝင်းထက်သျှင်ဆိုသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်က မြူနင်းဝေဆိုသည့်ချစ်သူလေးကို ခိုးပြေးခဲ့ဖူးသည်။

ဝင်းထက်သျှင်က အသက်နှစ်ဆယ်။ မြူနင်းဝေက(၁၆)နှစ်တကယ့်ကို အဖြူစင်ဆုံးအရွယ်။ ရိုးရိုးသားသားချစ်ပြီး၊ ရိုးရိုးသားသားပဲ ခိုးပြေးမိခဲ့ကြသည်။

အချစ်တွေ ရိုးသားပေမယ့် ခိုင်မြဲမှုက စကြာဝဠာကြီးကို တောင် အန်တုရဲသည့်အချိန်။ မိုးကိုဒူးနှင့်တိုက်သလိုပါပဲ။

ဝင်းထက်သျှင်ဆိုတာက သာမန်ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတို့ရဲ့သား။ မြူနင်းဝေက သူတို့မြို့၏မျက်နှာဖုံးတစ်ဦးရဲ့သမီးငယ်။

အချစ်ကြောင့် မြူမှောင်တွေဖုံးသွားမိသည့်အခါ ဝင်းထက်သျှင် ... မြူနင်းဝေကို သူတို့မြို့နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ကွာသည့် ရွာ

ကလေးသို့ ခိုးပြေးခဲ့သည်။

အချစ်တစ်ခု၏နိဒါန်း။ ဘဝအစ၏နိဒါန်းကတော့ တကယ်
ကို မိုးမမြင်၊ လေမမြင်။

အဘညို့တို့အိမ်ကလေးက ရွာစွန်မှာရှိပြီး သီးပင်၊ စားပင်၊
ဆစ်ပင်ကြီးများနှင့် အံ့ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်တို့ကို လှမ်းမြင်နေရပြီး ... ခြံရှေ့
မှာ ချောင်းကလေးရစ်ပတ်စီးဆင်းနေပုံကလည်း အိပ်မက်တိုင်း
ပြည်နယ်။

ချစ်သူနှစ်ဦးကို ဝင်းထက်သျှင်၏မိဘများနှင့် ရင်းနှီးသည့်
အဘညို့က လှိုက်လဲ့ပျူငှာစွာပင် ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။

“လူကလေးတို့ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာနေ၊ အဘအိမ်ထဲ
မှာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးခြောက် အကုန်ရှိတယ်၊ အဘကတော့
သမက်တောတက်နေလို့ သမီးအိမ်သွားစောင့်ရှောက်ရမယ်၊ မြေး
(၃)ယောက်နဲ့ အဘသမီးမနိုင်ဘူးကွ၊ သွားလို့ဖြစ်ရဲ့လား။”

“ဖြစ်တယ်အဘ ... ဖြစ်တယ်၊ အဟဲ့ ... အဘမရှိတော့
ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

သူက ရယ်မောရင်း မြို့ကိုမျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြတော့
ဂါဝန်အဝါနုလေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည့် မြို့မှာ အရှက်တွေ
သည်းလျက်။

အဘညီက မြို့ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

“လူကလေးတို့ ခိုးပြေးလာလို့သာကွာ၊ လုံမကြည့်ရတာ
အသက်မငယ်လွန်းဘူးလား။”

“အဘက သူ့ကို ဆယ်နှစ်သမီးလေးမှတ်နေသလား။ (၁၆)
နှစ်ကျော်ပါပြီ အဘရဲ့”

“အေးလေ ... ငါတုန်းကလည်း မယ်တင့်ကို (၁၅)နှစ်
သမီးမှာခိုးပြေးခဲ့တာပါပဲ၊ လူကလေး ... မယားမှတ်မှတ်
သားမှတ်မှတ်တော့ ပေါင်းကွာ၊ လုံမကြည့်ရတာ အရမ်းနုနယ်
လွန်းတယ်၊ ကြွေရုပ်ကလေးကျနေတာပဲ”

“ကြွေရုပ်မဟုတ်ဘူးအဘရေ ... ရွှေရုပ် ... ရွှေရုပ်၊
ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ရွှေရုပ်လွှာလေး၊ စိတ်ချ ... တစ်သက်မဟုတ်
ဘူး၊ ဆယ်သက်တောင်ပေါင်းဦးမှာ၊ မြို့ကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်
နဲ့လိုရာအားလုံးဖြည့်ဆီးပေးမှာပါဗျာ ... ဖြစ်နိုင်ရင် အာခံတွင်း
ထဲတောင်ငုံထားလိုက်ချင်တာပါ”

“အေး ... တို့ယောက်ျားတွေဆိုတာ အစတော့ ဒီလိုပြော
ကြတာပဲဟေ့ ... နောက်မှသာ ဟိုသဝေထိုး၊ ဒီသဝေထိုး”

“အဲဒီအထဲ ကျွန်တော်မပါ၊ပါဘူး အဘရာ ... အဲ ...

... ကိုနှုတ်ပိတ်ထားရဦးမယ်၊ မြို့မိဘတွေက ချမ်းသာတယ်၊
... တော်တို့ကိုလိုက်ခွဲမှာ သေချာတယ်အဘ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်
... တို့ ဒီမှာရှိနေကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ ... စိတ်ချပါ၊ ကံ ... အဘသွားမယ်၊ ခု
... နာကစပြီး ချက်ပြုတ်စားကြပေတော့”

“စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာသွား ... အဘရေ”

ဝင်းထက်သျှင် မြို့လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး မီးဖိုဘက်သို့ဝင်
ခဲ့သည်။ အဘညီတစ်ယောက်တည်းနေပေမယ့် အိမ်ကလေးက
သပ်သပ်ရပ်ရပ်။

အပြင်မှာ (၄)နာရီလောက်သာရှိသေးပေမယ့် သစ်ရိပ်၊
မီးခိုက်ကြောင့် ခြံထဲမှာအလင်းရောင်အားနည်းလှပေပြီ။

“မြို့ ... ကိုကို အမြန်ဆုံး ချက်လိုက်မယ်၊ မြို့ကလေး
က ထိုင်စောင့်နေနော် ... ”

အရုပ်ကလေးလို ငယ်နုချောမောလှသည့် မြို့ပါးလေးကို
မျှစ်ရင်း ဝင်းထက်သျှင် မြို့ကိုချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိပြန်သည်။
တကယ့် ရွှေရုပ်လွှာ။

သူ့ရင်ထဲက ရွှေရုပ်လွှာ။
ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သည့်အသားလေးမှာ ထိပ်မထိရက်စရာ။

မျက်နှာလေး ထင်းလင်းတောက်ပပုံကလည်း မျက်လုံးလှ
လှလေးတွေ၊ နှာတံလှလှလေးနှင့် မျက်တောင်ကော့ကော့နုနု

ခမ်းရဲရဲအိအိလေးများကြောင့် ဖြစ်မည်။

“မြို့အိမ်က ယောက်ျားပေးစားမလို့တဲ့ ကိုကို၊ ကိုကို၊ မြို့ချစ်နေတာ သိသွားကြလို့လေ ...”

ဒီအရွယ်လေးကို မိဘတွေကတောင် အသက်ကြီးကြီး သူဌေးမှဆိုးဖိုကြီးနှင့်ပေးစားမည်ဆိုတော့ ဝင်းထက်သျှင် ဒေါသတွေအရမ်းထွက်ရသည်။

ကိုယ်တောင် မထိရက်၊ မနမ်းရက်ခဲ့သည့်ပန်းကလေး လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် အလုပ်တွေကြိုးစားနေစဉ်မှာပဲ ... သူ မြို့ကို ယခုလို ခိုးပြေးခဲ့ရသည်။ ဒီရွာမှာတစ်ပတ်လောက်ရှိအောင်းပြီးမှ ရန်ကုန်ဆင်းမည်။ ဝင်းထက်သျှင် ရန်ကုန်မှာ ဝပ်ရှော့သင်နေတာ ယခုဆို အတော်ပင်တတ်မြောက်လှပေပြီ။

“မြန်မြန်ချက်ကွာ ... မြို့ ထမင်းဆာပြီ ...”

ကလေးလေးလို ချစ်သူက မူနွဲ့ပူဆာတော့ လောလောဆယ် အချစ်တွေနှင့်ပြည့်ရွှမ်းနေသည့်ဝင်းထက်သျှင်တစ်ယောက် မြို့နဖူးလေးကို မွှေးရှိုက်ပြီး မီးဖိုထဲမှာ မီးမွှေးရသည်။

“တစ်နာရီအတွင်းစားရမယ် ... စိတ်ချ၊ ပြီးရင်အလုပ်တွေရှိသေးတယ်မို့လား၊ မြန်မြန်ထမင်းစားပြီးမှ မြန်မြန် ...”

“ကိုကိုနော် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မြို့ကို ဘာအောင်းမေ့နေလဲ၊ ဟင်း - ကိုကို ရန်ကုန်မှာ (၃)နှစ်သွားနေတာ

အတတ်တွေစုံလာတယ်ပေါ့လေ”

“ဟာကွာ ... ပြီးရင် ရေချိုးရမှာကို ပြောတာပါ။ ကဲ ပြော ရေအရင်ချိုးမလား၊ ထမင်းအရင်စားမလား”

“ထမင်းပဲကျက်အောင်အရင်ချက်ပါဦး ကိုကိုရယ် ...

မြို့အရမ်းဆာပြီသိလား”

ဂါဝန်အဝါနုလေးနှင့် မီးဖိုကြမ်းပြင်မှာ ပုံပုံလေးထိုင်နေသည့်မြို့က နွဲ့နွဲ့လေးစကားဆိုလာခဲ့လျှင် ဝင်းထက်သျှင်မှာ အချစ်တွေက ဒီရေအလား။

မီးအမြန်ဆုံးမွှေးပြီး အမြန်ဆုံးထမင်းချက်လိုက်သည်။ နောက် ... ဟိုဟိုဒီဒီရှာလိုက်တော့ ဆန်အိုးထဲမှာငါးရံ့ခြောက် (၃)ပြားတွေ့ရသဖြင့် တစ်ပြားထုတ်ယူလိုက်သည်။

နောက် - သူ့ခြံထဲလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘူးစင်နှင့်သခွားစင်များတွေ့လိုက်ရသည်။

“နေဦးမြို့ ... ကိုကို ဘူးညွန့်နဲ့သခွားသီးနုနုလေးတွေ ဆင်းခူးလိုက်ဦးမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ... ကိုကိုရဲ့ ...”

“ဘူးညွန့်နုနုလေးတွေကို ပုခွန်ခြောက်နဲ့ကြော်ချက်ချက်မယ်၊ သခွားသီးက တို့စားရတာပေါ့ မြို့ရဲ့”

“ပြီးတော့ရော ...”

“ငါးရံ့ခြောက်ဖုတ်ပြီး ဆီဆမ်းပေးမယ်၊ ရှေ့ကချောင်းထဲ

မှာ ကိုကိုငါးဖမ်းပြီးချက်ပေးမယ်နော်”

“ကိုကိုက ဖမ်းတတ်လို့လား ... ”

“လက်နဲ့စမ်းတတ်တယ်မြို့ရဲ့ ... ဘာလဲ မယုံဘူးလား။ ထမင်း၊ ဟင်းတွေချက်ပြီးရင် ကိုကိုငါးဆင်းရှာကျွေးမယ်”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့နော်”

“ကြည့် ... ကြည့် ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ်တော်တော် အထင်သေးချင်တဲ့ကလေးမ၊ နောက်မှ နောင်တရသွားမယ်”

“အမယ် ... ဘာကိုယ့်ယောက်ျားလဲ၊ ကိုကိုနော်”

“မဟုတ်လို့လားမြို့ရဲ့ ... မြို့က ကိုယ့်မိန်းမ၊ ကိုယ်က မြို့ယောက်ျားလေ ... မှတ်ထားနော်မြို့။ ဘယ်တော့မှမမေ့နဲ့”

“ဟာကွာ ... ကိုကိုကလည်းပြောလေဆိုးလေပဲ၊ တော်ပြီ ကိုကိုအနားမှာမနေရဲတော့ဘူး၊ ခြံထဲဆင်းကြည့်ဦးမယ်၊ ထမင်း ကျက်ရင်ပြောနော် ကိုကို ... ရေသွားချိုးကြမယ်”

“အဝေးကြီးတွေလျှောက်မသွားနဲ့နော်မြို့။ တော်ကြာ မျက်စိလည်ပြီး အော်ငိုနေရမယ်”

“အင်းပါ ... ကိုကိုရဲ့”

ဂါဝန်လေးတလွင့်လွင့်နှင့်မြို့ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားတော့ ဝင်းထက်သျှင် မြို့ကိုနှုတ်မောနေမိသည်။ မြို့ခမျာ ငယ်ငယ်လေး ရယ်။

သူမိဘတွေကသာ ယောက်ျားမပေးစားသေးလျှင် သူ ကိုနောက် (၄)နှစ်ယောက်ကြာမှ ယူမှာပါ။

ဝင်းသက်သျှင် ထမင်ကိုအမြန်ဆုံးချက်ပြီး ငါးရုံခြောက် နှုတ်၊ ဘူးညွန့်ကိုပုစွန်ခြောက်နှင့်ကြော်ချက်ချက်၊ ငါးပိရည်မွှေး မွှေးကို ပုစွန်ခြောက်၊ ငရုတ်သီးလှော်၊ ကြက်သွန်ဖြူနှင့်ထောင်း ဖျော်။ သခွားသီးနုနုလေးတွေကို ရေဆေးပြီးစိတ်သည်။

အလုပ်ပြီးတော့ မြို့ကိုရှာဖို့ အိမ်အောက်သို့ဆင်းလိုက် သည်။ ညနေ(၅)နာရီကျော်ပြီမို့ ခြံထဲမှာအလင်းကပျောက်လုလု။

“မြို့ရေ ... မြို့ ... ရေချိုးကြမယ်ဟေ့ ... ”

သူအော်ခေါ်လိုက်တော့ မြို့ ... ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပြန်ပြေး လာခဲ့သည်။

“ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲကွာ၊ ကဲ ... လာရေချိုး ကြမယ် ... ”

“ဘယ်မှာချိုးမှာလဲ ကိုကိုရဲ့”

“ချောင်းထဲမှာပေါ့ကွာ၊ မြင်လား ... ချောင်းရေလေးကို ကြည်စိမ်းနေတာပဲ၊ ရေလည်းသိပ်မနောက်ပါဘူး၊ ချောင်းစပ် မှာချိုးကြမယ်”

“ကြောက်တယ်ကိုကိုရာ ... မြို့ ငယ်ငယ်က ရေနစ်ဖူး တယ်”

“ဪ ... မြို့ရယ် ... ဒီမှာ ညောင်ဦးမီးကြီးတင်ယောက်

လုံးရှိပါတယ် ... အားကိုးစမ်းပါ။ ဒါပဲနော် ... ပြေးရလွှားရနဲ့ လူတွေလည်းညစ်ပတ်နေပြီ။ ရေမချိုးလို့ကတော့ လုံးဝအတူမအိပ်ဘူးမှတ်”

သူ ... မြို့ကိုအတည်ပေါက်ကြီးနှင့်နောက်လိုက်တော့ မြို့ ... သူ့ကိုထုပြီးအော်ငိုလေ၏။

“မြို့ကတော့ ကိုကိုကိုအားကိုးပြီး မကြောက်မရွံ့နဲ့လိုက်လာရတာ ... သူက မကြင်နာဘူးပေါ့လေ”

“ဟာကွာ ... မြို့ ... မြို့ ကိုကိုက စတာပါ။ ချစ်လို့ စတာပါကွာ။ ရေမချိုးလည်း အတူအိပ်မှာပါ။ ကဲ ... လာ ရေသွားချိုးကြရအောင်”

သူ ... မြို့ကိုချော့မော့ပြီး ချောင်းဆီသို့ ခေါ်သွားရသည်။ မြို့က ကလေးလေးလိုမို့ သူမ၏ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် ဆံနွယ်ပိုးသားမျှင်တွေကို သူပဲရေမစိုအောင်ထုံးဖွဲ့ပေးရ၏။

“ကဲ ... အဝတ်ရော ချွတ်ပေးရမလား”

“အား ... ကိုကိုနော် ... မြို့ရက်နေတယ်သိလား။ ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိဘူး။ မြို့က အပျိုလေးရှင်သိရဲ့လား”

“ဒီကလည်း လူပျိုလေးပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ကသင်ပေးတော့ ... ကိုကို ဟုန်းခနဲလူလားမြောက်သွားပြီလေ။ ဘာမှနားမလည်တဲ့ချစ်သူလေးရဲ့ရှေ့မှာ ကိုကိုက အရာရာဖန်ဆင်းပေးနိုင်တဲ့ သူရဲကောင်းကြီးပေါ့ကွာ ... ”

မြို့ကိုကျောခိုင်းပြီး ... သူရေချိုးဖို့အဝတ်ချွတ်ရသည်။ ဆောင်းညနေမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ မှောင်ရီသန်းလျက်။ ညီအစ်ကို မသိတတ်အချိန်။

ခါးမှာဘောင်းဘီတိုလေးနှင့်ဆိုတော့ သူလည်းမြို့ကိုရှက်မိသည်။ ချောင်းထဲသို့ ဆတ်ခနဲပြေးကာ ဒိုင်ဗင်ထိုးချပစ်လိုက်ရ၏။

“လာလေ ... မြို့ ရေချိုးရအောင် ဆင်းခဲ့လေ ... ”

မြို့က ယခုထိ ဂါဝန်အဝါလေးနှင့် အင်္ကျီမချွတ်ရသေးပေ။

“မြို့မှာအဝတ်ပိုမပါဘူးလေ ကိုကို ... ကိုကိုနောက်ကို သူချည်းလိုက်လာရတာလေ ... ”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒါဆိုလည်းကွာ ကိုကိုပုဆိုးနဲ့ ရေဝတ်ချိုး။ ကိုကိုက နှစ်စုံအပိုပါသေးတယ်”

“ကိုကိုပုဆိုးကြီးနဲ့လည်း မချိုးတတ်ပါဘူး။ တော်ကြာ ကျွတ်ကျနေမှာ”

ဟုတ်တာပေါ့။ ပုဆိုးဆိုတာ ကွင်းကျယ်ပြီးအထက်ဆင် ပါတာလည်းမဟုတ်။ သူခေါင်းကုတ်နေရသည်။

“ကဲကွာ ... ဒါဆိုလည်းအဝတ်မချွတ်ဘဲ ရေထဲဆင်းခဲ့။ ရေချိုးပြီးမှ မြို့အင်္ကျီ ကိုကိုလျှော်ပေးမယ်။ ပြီးရင် ... ကိုကိုပုဆိုးကိုယူဝတ်။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... ကန်တော့နော် ကိုကို။ မြို့ နောက်ဆုံးအဝတ်

လျှော်သင်မှာပါ။ ကိုကိုကျ ... ဘာလို့အကုန်လုပ်တတ်နေတာလဲ
မသိဘူးနော်”

“ဪ ... ကလေးအတွက် ဟီးရီးကြီးပါဆို၊ ကဲ ...
လာ၊ ခုန်ချခဲ့၊ ကိုကိုဆီးဖမ်းမယ်”

ရေထဲသို့ မြူ စိုးစိုးရွံ့ဆင်းလာခဲ့လျှင် ဝင်းထက်သျှင်
မြူကိုဆီးခေါ်လိုက်ပါသည်။ ရင်ဆို့လောက်ရှိသည့် ရေစီးထဲမှာ
သူကလေး ကိုယ့်ကိုကြောက်လန့်တကြားဖက်တွယ်ထားတော့။

ဝင်းထက်သျှင် အရာအားလုံးကိုသူ့လက်ရှုံးနှင့်မြူအတွက်
ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ချင်ခဲ့သည်။

“မြူ ... စားနော်၊ ကိုကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် များများ
စား ... ”

ထမင်းပွဲလေးက မီးတိုင်လေးတစ်လက်လက်နှင့်။ ထမင်း
ဟင်းများက အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့်။

သူကတိအတိုင်း ငါးစမ်းတော့ ငါးခုတစ်ကောင်၊ ပုစွန်တုပ်
တစ်ကောင်ရလို့ သူကလေးကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြော်ကျွေး
၏။

“စားပါမယ်ကိုကိုရယ် ... မြူက အစကတည်းက
အစားနည်းတယ်နော်၊ ကိုကိုများများစားပေါ့၊ ကိုကိုအားရှိမှဖြစ်
မှာ၊ ကိုကိုက အလုပ်တွေလုပ်ရဦးမှာ”

မြူက ကလေးလို ရိုးရိုးပြောပေမယ့် သူကအူရွှင်နေသည်

ဗွဲ့ ...

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ကိုကိုက အလုပ်တွေအများကြီးလုပ်ရဦးမှာ၊ များများစားထားမှ”

သူရုပ်ကိုကြည့်ပြီး မြူကလေးစိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ကိုကိုနော် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မြူမုန်းပစ်လိုက်မှာသိလား”

“ဟာ ... ဆောရီး၊ ဆောရီး ... မြူ မုန်းတော့မမုန်းပါနဲ့ အချစ်ရယ် ... အမုန်းစကားဆို လေသံတောင်မကြားရဲပါဘူး”

“ဒါဆို ... ကိုကိုမကဲနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူ အပျော်လွန်နေသည့်စိတ်ကို ဘရိတ်အုပ်ပြီး ထမင်းကို အားပါးတရစားလိုက်သည်။

အပျော်ဆုံးရက်မို့ သူ့မှာအရာရာသည် ကြည်နူးချမ်းမြေ့စဖွယ်။

ထမင်းကို တို့ခနန်း၊ ဆိတ်ခနန်းစားနေသည့်မြူကို အားမရသဖြင့် သူကိုယ်တိုင်ပဲ ကလေးလေးလို ထမင်းခွံပေးလိုက်သည်။

“ကိုကိုတူမလေးဆို အစားနှေးတော့ ကိုကိုခွံကျွေးရတယ်၊ ကဲ ... အခု ဒီတူမလေးကိုလည်း ဦးလေးက ထမင်းခွံပေးမယ်သိလား”

အပြီးလေးနှင့် ချစ်မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်သည့် မြူ
သွင်က ကမ္ဘာပေါ်မှာအလှဆုံးပုံရိပ်လွှာ။

သူရင်ထဲမှ ... ရွှေရုပ်လွှာ။

“အဲ ... မီးလုံမယ်နော်၊ မီးဖိုပြီး အိပ်ကြမယ်”

“ရလို့လား ... ”

“ရတာပေါ့ အချစ်ရဲ့ ... ရှမ်းပြည်ဘက်တွေမှာ ဒီလိုပဲ နေကြရတာ၊ ဒီမှာက ရှမ်းပြည်လောက်မချမ်းပါဘူးကွာ”

“အာ ... ချမ်းတယ် ကိုကိုရဲ့၊ မြူက အရမ်းချမ်းတတ် နွေးသွားအောင် ကိုကိုပဲတာဝန်ယူ”

မြူကိုခဏထားခဲ့ပြီး - သူအိပ်ရာဘေးသို့ မီးဖိုလေးတစ်ခု နေဆင်းပေးရသည်။

တောင်းအရတ်ထဲမှာ မြေကြီးထည့်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ မီးနီ ပေးရတာပေါ့။ အောက်မှကြမ်းပြင်ကို မီးမစွဲတော့။

မီးဖိုမှ အပူဓာတ်များ သူတို့ထဲကူးစက်လာတော့ ဝင်း ထက်သျှင် ချစ်သူလေးအနားပြန်သွားပြီး လဲလျောင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ... မဖုရား ... ရပြီလား”

“ရပြီ ... ရပြီ ... ကိုကိုက အရမ်းတော်တာပဲ၊ မြူရဲ့ နေဆင်းရှင်ကြီး”

“တတ်တယ် ... ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးကို တစ်သက်လုံး ညာစားနေမှာမဟုတ်လား”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း မြူကိုပြောရက်လိုက်တာ၊ တော်ပြီ ... တော်ပြီ ဒီကတော့ မိဘတွေကိုဆန့်ကျင်ပြီး သူ့ နောက်လိုက်လာခဲ့တာ ... အဟင့် ... ဟင့် ... ”

“ကိုကို ... မြူအရမ်းချမ်းတယ်ကွာ၊ အိမ်မှာဆို ဂွမ်းကင် တွေ၊ မွေ့ရာတွေနဲ့ ... ”

ငိုမဲ့မဲ့နှင့် သူရင်ခွင်ထဲအတင်းဝင်တိုးနေသည့်ချစ်သူလေးကို ဝင်းထက်သျှင် နွေးသွားအောင် သူရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ထွေး ပွေ့ထားရသည်။

မြူပြောလည်းပြောစရာ။ သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ်တွေနှင့်စိမ့်အေး နေရသည့်ကြားထဲ တောအိမ်ပိပိ ... မွေ့ရာတွေ၊ ဂွမ်းကင်တွေ လုံးဝမရှိ။

ဂွမ်းစောင်တစ်ထည်၊ အညာစောင်ကြမ်းကြီးကတစ်ထည်၊ ဒါပဲရှိသည်။

အောက်က တစ်ထည်ခင်းလျှင် တစ်ထည်ပဲမြို့ရမည်။ အောက်ကလည်းချမ်း၊ အပေါ်ကလည်းချမ်း၊ အဘညိုကတော့ မချမ်းတတ်ဘူးထင်ပါသည်။

မြို့ ... ကလေးလေးလို သူရင်ဘတ်ကိုထုပြီး ငိုလာ
ဝင်းထက်သျှင် ပျာပျာသလဲ ချောရပါ၏။

ထုရိုက်နေသည့် မြို့လက်ကလေးများကို ဖမ်းချုပ်၊ မြို့
ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ထားပြီး ...

“ချစ်လို့ပြောတာပါချစ်ရယ် ... ကိုကိုရင်ထဲ မြို့ကိုချစ်
တဲ့အချစ်တွေနဲ့ ပေါက်ကွဲလှလှပါ”

သူ့အချစ်တွေကို လက်တွေ့ယုယပြဖို့ ဝင်းထက်သျှင်ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပြီး ... အူကြောင်ကြောင်ကောင်မလေးကို အချစ်လေး
ယာဉ်ကြောမှာ မျောလွင့်သွားအောင် သူ ... အချစ်ဒီဂရီတွေ
တိုးမြှင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်း ... ”

ဦးဝင်းထက်သျှင် အိပ်ရာပေါ်မှာအနားယူရင်း _ အတိတ်
မှ ပြန်လည်နီးထလာတော့ ... သူတစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်လွမ်း
ဆွေးသွားရသည်။

“မြို့လေးရယ် ... ”

သုံးရက်တိတိ အဘညိုတို့အိမ်ကလေးမှာ သူတို့နှစ်
ယောက်၏အချစ်ဗိမ္မာန်လေး တည်ဆောက်ခဲ့ပေမယ့် ...

၄-ရက်မြောက်သောနေ့မှာ မြို့မိဘတွေ သူတို့ထံကို
ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ဂုဏ်ရည်မတူသည့်ချစ်ခြင်းကို သူတို့အသိအမှတ်မပြုကြ
ပေ။

သူ့ကို လဲကွဲနေအောင် ရိုက်ပုတ်ကြပြီး ... မြို့ကိုပြန်
ဆီသွားကြသည်။

မြို့ဖေဖေ၊ မြို့အစ်ကိုတွေ၏ ကြီးဝါးချက်များက သူ့ကို ငရဲသို့ပင် ရောက်ပေမတတ်။

“ခွေးကောင် . . . အသက်မပြည့် သေးတဲ့ ကလေးကိုအတင်း ခိုးယူပေါင်းသင်းတဲ့ မုဒိမ်းကောင်၊ မင်းတို့ ငါတို့သတ်ပစ်လို့ရ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . လူလူချင်းစာနာတဲ့အနေနဲ့ မသတ်ခဲ့ဘူး”

“မင်းမျက်နှာကို ငါတို့မြို့မှာ မမြင်ချင်ဘူး၊ အေး . . . မြင်ရရင်တော့ မင်းအသက်ကို ငါတို့အာမ၊မခံဘူးနော်၊ အနည်းဆုံး မင်းထောင်နန်းစံရအောင် ငါတို့အမှုဖွင့်လိုက်မယ်”

“မြို့ကိုလည်း ငါတို့စီစဉ်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ဦးလူဖေဝင်း နဲ့လက်ထပ်ပေးမှာပဲ . . . မြို့ကို မင်းနောက်ထပ်မနှောင့်ယှက်နဲ့ တော့ . . . ဒါပဲ”

နောက်ဆုံး သွေးအိုင်ထဲ ကွဲပြကျန်ခဲ့ရသည့်သူ့ကို အဘညို့ နှင့်သူ့မိဘများရောက်ရှိလာကြပြီး ပြုစုကုသခဲ့ရသည်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာသည်အထိ ဒဏ်ရာများနှင့်သူနာလန် မထူဖြစ်နေရ၏။

ထိုတစ်ပတ်အတွင်း မြို့ကိုဦးလူဖေဝင်းနှင့်အတင်းပင် နေ့စပ်လိုက်ကြသဖြင့် သူ့အသည်းတွေ ဟပ်တက်ကွဲခဲ့ရသည်။

နောက်တော့ . . . သူ့အလုပ်ရှိရာ ရန်ကုန်သို့ပြန်သွားခဲ့ပြီ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်၏သမီး မြဝတီလွှာနှင့်အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရ၏။

မြဝတီလွှာနှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့အရည်အချင်းကြောင့် မီးပွားဥစ္စာတွေ ဒီရေအလားတိုးတက်စီးပွားခဲ့ရပေမယ့် မြဝတီလွှာ ဘက်က ချို့ယွင်းမှုကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သားသမီးမရခဲ့ပါပေ။

အိမ်ထောင်သက် (၃)နှစ်လောက်ရလာတော့ သူတို့နှစ်ဦး ဆရာဝန်၊ ပညာရှင်များနှင့်ညှိနှိုင်းရ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ်စစ်ဆေးကြနှင့်။

နောက်ဆုံး အိမ်ထောင်သက်(၅)နှစ်အထိဘယ်လိုမှကလေး မရကြသည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးကြရသည်။

“ကိုယ်တို့မျိုးဆက်တော့ ပြတ်တော့မလိုဖြစ်နေတယ်၊ အိုစာမင်းစာအဖြစ် သားသမီးတစ်ယောက်မှမရကြတာ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

သည်အခါ မြဝတီလွှာဘက်က အဖြေကအဆင်သင့်။

“ကံမပါလို့ သားသမီးမရတာဘဲ မောင်ရယ်၊ ပူဆွေးဝမ်းနည်းနေလို့ရော စိတ်ဆင်းရဲတာပဲရှိမှာပေါ့၊ မြတော့ မြညီမ လှဝတ်လွှာရဲ့သမီးလေးကို မွေးစားမလားလို့၊ ကလေးကချစ်ဖို့ လည်းကောင်း၊ ချောလည်းချော၊ တတ်လည်းသိပ်တတ်တာပဲ မောင်၊ ပြီး . . . သူစိမ်းလည်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ မြရဲ့တူမလေးပဲ မဟုတ်လား”

“သူတို့ကရော ပေးပါ့မလား”

“ပေးပါတယ်မောင်ရဲ့ . . . သူတို့မှာသားသမီး(၃)ယောက်

တောင်ရှိတာပဲ။ ပြီ ... မွေးမှာက ကိုယ့်အစ်မအရင်း၊ အမွေ
စားအမွေခံမို့ ချမ်းလည်းချမ်းသာဦးမယ်ဆိုတော့ သူတို့လက်ခံ
မှာပါ။”

မြဝတ်လွှာ၏စကားကို ဝင်းထက်သျှင် စဉ်းစားရသည်။
လှဝတ်လွှာတို့က သိပ်ပြီး ဆင်းရဲတာလည်းမဟုတ်။ သူတို့လည်း
တိုက်နှင့်ကားနှင့်။

သူများသားသမီးမွေးတယ်ဆိုလည်း မိမိရှိ၊ ဖမရှိကလေး
များမှ ကိုယ့်ကိုမိဘလို အားကိုးချစ်ခင်ကြမည်မဟုတ်ပါလား။

မိဘ တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိနေသူကို မွေးစားတော့
ကိုယ့်အပေါ် မိဘလိုချစ်မည်မထင်။ မြဝတ်လွှာ ... ကိုယ့်တူမ
ကိုအမွေပေးချင်လို့ ဆင်သည့်အကွက်။

“သူများသားသမီးမွေးရတာ မပိုင်ဝက်မွေးပါကွာ၊
မင်းညီမ ကပေးလည်း ... ကလေးကဟိုဘက်သွားလိုက်၊
သည်ဘက်သွား လိုက်နဲ့၊ နှစ်ဖက်ညာစားနေမှာပေါ့ ... မောင်
သဘောမတူဘူး။”

“ဒါတော့ မောင်ကပ်တာပဲ ... မြကတော့ ဘယ်ကမှန်း
မသိတဲ့ မိမဲ့၊ ဖမဲ့တွေကို မွေးမယ့်အစား ကိုယ့်တူမပဲ ကိုယ်မွေး
ချင်တယ်၊ သွေးမတော်သားမစပ်တွေမွေးမယ့်အစား ကိုယ့်သွေး
ပဲကိုယ်မွေးစားချင်တယ်။”

“နေပါဦးကွာ ... မောင်တို့စဉ်းစားကြတာပေါ့။”

သည်လိုပြောခဲ့ပြီး ... ဝင်းထက်သျှင် စဉ်းစားနေခိုက်၊
ဆစ်နေ့ မြဝတ်လွှာ သူမိဘအိမ်အလည်သွားနေတုန်း၊ အိမ်ထဲသို့
အငှားကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာခဲ့သည်။

သူ အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်မှာ အနားယူနေခိုက်မို့ အငှား
ကားကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေတုန်း ... အငှားကားထဲမှ (၄)နှစ်
သာသာအရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်နှင့်အဒေါ်ကြီးတစ်
ယောက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

အဒေါ်ကြီးလက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် စာတစ်စောင်။

“မြူက ဒီကိုပို့ပေးလိုက်ပါဆိုလို့ လာဖို့တာပါ၊ ကျွန်မ
ငြိန်မယ် ... ”

သူ ... အဒေါ်ကြီးကို ကြောင်ကြည့်နေတုန်း အဒေါ်ကြီး
အငှားကားပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီး ထွက်ခွာသွားရာ ... ကျန်ခဲ့သည့်
ကလေးလေးမှာ အော်ဟစ်ငိုယိုနေတော့သည်။

“မြူ ... ဒါမြူသမီးလေးလား ... ”

ကလေးကို မငိုအောင်ချော့မော့လိုက်ပြီး သူ အိမ်ထဲသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလုပ်သမားတွေကအစ မည်သူမျှမရှိ
ကြ။ ဈေးသွားကြသူနှင့် မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေနှင့်။

ကလေးကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပေးလိုက်ပြီး ...
သူ သိချင်စောနှင့်စာကိုဖောက်ဖတ်ရသည်။ မမြင်ရတာကြာပြီ
ဖြစ်သည့် မြူလက်ရေး ဝိုင်းဝိုင်းလေးများ ...

ကိုကို ...

မြို့ ဒီစာကို အသည်းနှလုံးနဲ့ရေးလိုက်ရပါတယ်။ ကိုကိုကတော့ထင်မယ်၊ မြို့ဟာ သစ္စာမရှိဘဲ ရောက်လေရာ ရင်ခွင်၊ ဦးလူဖေဝင်းရဲ့ရင်ခွင်မှာ ပျော်နေ၊ မော်နေမှာပဲလို့ ယုံပါကိုကိုရယ် ... မြို့ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝစာ ချစ်ခဲ့ရတဲ့အချစ်ဦးကိုကိုကို မြို့ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့ခဲ့ပါဘူး။

ကိုကိုနဲ့အတင်းခွဲကြပြီး မြို့ကို ဦးလူဖေဝင်းနဲ့တစ်ပတ်အတွင်း စေ့စပ်ပေးခဲ့ကြပေမယ့် မြို့တို့လက်ထပ်ရတာ နှစ်လကြာမှပါကိုကို။

ဒီနှစ်လအတွင်း မြို့မှာကိုကိုနဲ့ရခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဝန် "ဟင် ..."

သူ့အလန့်တကြားနှင့်ကလေးမလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးမလေးက သူငယ်ငယ်ကရုပ်နှင့်ချွတ်စွပ်။

သူ ... အလန့်တကြား ရင်နာနာနှင့်ပင် စာကိုအလောတကြီးဆက်ဖတ်၏။

ဒီနှစ်လအတွင်း မြို့မှာကိုကိုနဲ့ ရခဲ့တဲ့ကိုယ်ဝန်က ပေါ်လာခဲ့တယ်။ နှစ်လမို့မသိသာခဲ့သလို ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း ဘယ်လိုမှအလွတ်မပေးခဲ့တဲ့အတွက် မြို့ ဦးလူဖေဝင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

နောက် ... သမီးလေး နှင်းကိုမွေးခဲ့ပါတယ်ကိုကို၊

(၇)လနဲ့မွေးတယ်ဆိုပြီး လိမ်ညာခဲ့ရလို့ အလိမ်တွေမပေါ်ခဲ့ပေမယ့် သွေးက စကားပြောသလားမသိဘူး။

ဦးလူဖေဝင်းက သမီးကိုမချစ်ဘူး။ သူနဲ့ရတဲ့သားကို ခဲချစ်ခဲ့တယ်။

မြို့ ... ကိုကိုသတင်းတွေကို အမြဲစုံစမ်းခဲ့ပါတယ်ကိုကို၊ ကိုကိုကသာ မြို့ကိုစိတ်နာပြီး မြို့အကြောင်းတွေ မစုံစမ်းခဲ့တာမဟုတ်လား။

ကိုကိုတို့သားသမီးမရတာ၊ သားသမီးမွေးစားဖို့ စုံစမ်းနေတာတွေကြားလိုက်ရတော့ ကိုကိုရဲ့သွေးရင်း၊ သားရင်းဖြစ်တဲ့သမီးလေး နှင်းထက်သျှင်ကို မြို့ရင်ကွဲခံပြီး ပို့ပေးဖို့ စိတ်ကူးမိလိုက်တယ်။

သမီးဟာ ကိုကိုရဲ့ကိုယ်ပွား၊ မြို့ရဲ့ကိုယ်ပွားပါ။

ဦးလူဖေဝင်းကလည်း သံသယတွေဝင်လိုလားမသိဘူး၊ လုံးဝမချစ်တဲ့အတွက် မျက်နှာငယ်ရုရှာတဲ့သမီးလေးကို ကိုကိုထံ မြို့ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။

သမီးဟာ ကိုကိုရင်သွေးပါ။ မွေးစာရင်းပါပေးလိုက်ပါတယ်ကိုကို၊ သွေးအမျိုးအစားပါ၊ ပါတယ်။

မြို့မညာပါဘူးကိုကို၊ ကိုကိုတို့သားအဖကို ဆုံးစည်းစေချင်တဲ့အတွက် မြို့ရင်အကွဲခံပြီး ကိုကိုထံပို့ပေးလိုက်

တာပါ။

မြို့ကတော့ ကိုယ့်ဝဋ်ကြွေးနဲ့ကိုယ်၊ မချစ်မနှစ်သက်
သူရဲ့လက်ထဲမှာပဲ ဘဝဆုံး၊ အသက်ဆုံးရမှာပါကိုကို။

ကိုကို ကျန်းမာပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ
တစ်ခါက
မြို့ ...

မြို့စာလေးဆုံးသွားတော့ ဝင်းထက်သျှင်၏နလုံးသားတွေ
လောင်ကျွမ်းဆွေးမြည့်ရပေသည်။ အချစ်ဦးမို့ သူလည်းတစ်နေ့
မှမမေ့။

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေး
များနှင့် ခွေခွေခေါက်ခေါက်လေး အိပ်ပျော်နေရာသည့်သမီးလေး
နှင်းထက်သျှင်ကို သူ ယုယစွာပွေ့ချီလိုက်သည်။

“သမီး ... ဖေဖေသမီးလေး ... ”

သမီးကိုပွေ့ချီရင်း အထုပ်ကိုဖောက်လိုက်တော့ အထုပ်ထဲ
မှာ မြို့ရဲ့ငယ်စဉ်က ဂါဝန်အဝါနုလေးထွက်လာခဲ့သည်။

သူရင်ထဲမှာကျင်ခနဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် (၃)ရက်ကြာပေါင်းသင်းခဲ့ကြရစဉ်က မြို့
ရဲ့တစ်ထည်တည်းသော အင်္ကျီလေး။

မြို့ အမှတ်တရ သိမ်းထားခဲ့သည်ထင်ပါသည်။ ဂါဝန်
လေးက ဟောင်းနွမ်းလို့မသွား။ ထိုစဉ်ကအတိုင်း အဝါနုရောင်
သွင်လွင်လေး။

အင်္ကျီလေးကို သူရင်ခွင်ထဲမှာပွေ့ဖက်ထားမိပြန်သည်။
သည်ဂါဝန်အဝါနုလေးကို ဝတ်ထားသည့် ချစ်သောမြို့။
သူရင်ခွင်မှာ သူ့ဇနီးအဖြစ် (၃)ရက်၊ (၃)ညပေါင်းသင်းခဲ့ရပါသည့်
အဖြစ်။

သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေစိုဝဲလာခြင်းနှင့်အတူ သည်
ဇာတ်လမ်းကို ပီပီရီရီဖြစ်ဖို့လည်း သူ ဖျတ်ခနဲစဉ်းစားလိုက်ရ
သည်။

မြို့ဝတ်လွှာက သူတူမ နှင်းဝတ်လွှာကို မွေးစားမည်တကဲ
ကဲမဟုတ်ပါလား။

သူ ... တိုက်ရှေ့မှာရပ်ထားသည့်ကားထဲ သမီးကိုတင်
ကာ အပြင်သို့အထွက်ပြုခဲ့ရလေသည်။

ညောင်ရမ်းကုန်းမှာ မြတ်လွှာ၏အသံက ဆူညံနေခဲ့လျှင် နှင်း
 ထက်သျှင်လေးမှာ ငိုမဲ့မဲ့နှင့် သူလည်ပင်းကို ဖက်ထားခဲ့သည်။
 တစ်နေ့လုံး ... ကလေး သူ့အပေါ်ရင်းနှီးတွယ်တာပြီး
 ပျော်ရွှင်လာအောင် ကစားကွင်းတွေ၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တွေ၊ စား
 ဆောက်ဆိုင်တွေကို လှည့်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။
 နှင်းထက်သျှင်လေးကို ပေါင်ပေါ်ချီတင်ထားလိုက်ပြီး ဝင်း
 ထက်သျှင် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရတော့သည်။

သူ ညနေမှပြန်ရောက်သည့်ပုံစံနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်
 အခါ သူမိန်းမ ... မြတ်လွှာကလည်း သူတူမ နှင်းဝတ်လွှာ
 ကိုခေါ်လာခဲ့ချေပြီ။

အိမ်ထဲမှာ (၃)နှစ်ခွဲအရွယ်လောက်ရှိမည့် နှင်းဝတ်လွှာ
 သည် အထိန်းပါ၊ ပါလာခဲ့ပေပြီ။

သူကလည်း နှင်းထက်သျှင်လေးကိုဖွဲ့ချီပြီး အိမ်ထဲသို့
 ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟင် ...”

မြတ်လွှာ၏အသွင်မှာ တကယ့်ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။

“မောင် ... ဘယ်လိုလုပ်လာခဲ့တာလဲ၊ မြအစောကြီး
 ကတည်းကပြောခဲ့ပြီးသားနော်၊ မြတူမလေးကိုမွေးမယ်လို့ ပြော
 ပြီးသား။ ဒါ ... ဘယ်ကလေးကတော့လဲ၊ မြလက်မခံနိုင်ဘူး
 မောင် ... ပြန်ပို့၊ ခုချက်ချင်းပြန်ပို့လိုက်”

“ဒါ ... အလေ့နာကျင်ကလေးမဟုတ်ဘူးမြ ... ကိုယ့်
 သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီးဝင်းမွန်ရဲ့သမီး ...”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ရှင်လက်ထဲရောက်လာတာလဲ”
 “သူတိုက်ပွဲကျသွားခဲ့ပြီလေ ... သူ့အမျိုးသမီးကလည်း
 သားအိမ်ကင်ဆာနဲ့ ဆုံးသွားလို့ ငါ့ဆီရောက်လာတာ”

“အို ... မြ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊
 မောင့်ဇာတ်လမ်းလည်း မယုံကြည်နိုင်ဘူး”

“ဟေ့ ... ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နော်၊ မင်းလည်း မင်းတူမ
 ကိုမွေးသလို ငါလည်းငါ့သူငယ်ချင်းသမီးကို မွေးရမှာပဲ”

“မြ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“မင်းကို ငါလူလိုပြောမရရင် ... ရတဲ့နည်းနဲ့ပြောရမှာပဲ၊
 ငါတို့နှစ်ယောက်သေတဲ့အခါ ငါတို့ရဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို မင်းညီမ
 တွေအပိုင်စီးမှာ ငါလုံးဝမကြည်ဖြူနိုင်ဘူး”

ဝင်းထက်သျှင်ပြောချလိုက်လျှင် မြဝတီလွှာ တစ်ချက်တော့ ငြိမ်သွားရ၏။ သူပြောတာမှန်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

လှဝတ်လွှာဟာ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာပါပဲ။ အစ်မဖြစ်သူရဲ့အမွေတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်လို့သာ သူ့သမီးကိုကွာကွက်ရွှေ့သလိုပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါပြောတာမှန်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သား၊ ပျားလည်းစွဲသာဆိုသလို ငါကလည်းငါ့အပေါ် ကျေးဇူးရှိတဲ့သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးကိုမွေးမယ်၊ မင်းကလည်းမင်းတူကိုမွေးပေါ့၊ အမွေကျတော့ တစ်ဝက်စီပေးခဲ့ပေါ့၊ မျှတပါတယ်နော် ...”

ဝင်းထက်သျှင် တရားမျှတစွာပြောသော်လည်း မြဝတီလွှာမကျေနပ်နိုင်ပါ။

ကိုယ့်ဥမုကိုယ့်ဥဆိုသလို သူမဟာ ကိုယ့်တူမကိုပဲအမွေပေးချင်၏။ ဘာမှသွေးသားမတော်စပ်သည့်သူကို အမွေတစ်ပြားမှမပေးချင်။

“ရှင်ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ဥစွာပစ္စည်းတွေက သိန်းပေါင်းထောင်ချီ၊ သောင်းချီနေတာ၊ ဘာမှမဆိုင့်တဲ့သူကိုတစ်ဝက်တိတိ အမွေပေးနိုင်မလားရှင်၊ ရှင်ခေါင်းနဲ့လည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။”

ဝင်းထက်သျှင် ... ဒေါသထွက်ရပေပြီ။

နှင်းထက်သျှင်ဟာ ကိုယ့်သမီး၊ ကိုယ့်သွေးလို့အော်ဟစ်ချွတ်လိုက်ချင်စိတ်က တဖွားဖွား။

မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ ပြဿနာတွေတစ်ထွေးကြီးတက်နေမယ်။ သူ ... လေချိုနှင့်သာရှင်းပြရ၏။

“ဒီမှာမြ ... မင်းတူမမို့ စေတနာရှိပေမယ့် မင်းညီမတွေတို့ငါလုံးဝစေတနာမရှိဘူး၊ လဒတွေလို အသေကောင်စောင့်၊ အချိုအချောင်စောင့်နေတဲ့လူတွေ၊ ဒီတော့ ... ငါပြောတာရှင်းပါတယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ မင်းနဲ့ငါတစ်ဝက်စီဆိုင်သလို အမွေကျတော့လည်း ငါတို့စေတနာရှိတဲ့သူတွေကို တစ်ဝက်စီပေးခဲ့ကြတာပေါ့၊ ခုညပဲ ... ငါ ရှေ့နေတွေကိုခေါ်ပြီး ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့မွေးစားလိုက်မယ်၊ ဒါပဲ ... ကား မရှည်နဲ့တော့။”

နှင်းထက်သျှင်ကိုပွေ့ချီပြီး ဝင်းထက်သျှင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လျှင် ညဉ့်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်ကျန်ခဲ့လေသည်။

နှင်းဝတ်လွှာဟာ သူ့မိဘများထံသို့လည်း ဝင်ထွက်သွား
 နေသည်ကြောင့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာကိုလည်းချစ်လှသည်မဟုတ်။
 ခေတ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် ညာစားနေသူ။ အရေခွံနွာ
 ပါးပါးလှီးနေသူပါ။
 အရွယ်နှင့်မလိုက် ပါးနပ်ပြီး မိဘများကလည်း သွန်သင်
 သွေးထိုးထားသဖြင့် နှင်းဝတ်လွှာဟာ လူလည်မလေး
 ဖြစ်နေ၏။

ဒါတွေကို ဦးဝင်းထက်သျှင်သိပေမယ့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာက
 အချစ်တွေနှင့်စုံလုံးကန်းနေခဲ့သည်။
 နှင်းထက်သျှင်လေးကတော့ ပင်ကိုယ်ဗီဇကောင်းမွန်သူ၊
 မင်္ဂလာဆုံးမစကားကို နားထောင်သူမို့ စိတ်ထားလည်းဖြူစင်
 သည်။ မိမိနား ဖုန်းလည်းသိပါသည်။
 ဒေါ်မြဝတ်လွှာမှာသာ နီးလွန်းတော့မမြင်ဖြစ်နေပြီး ...
 သွေး၊ ငါးသားဟူသည့်အတ္တတွေနှင့်။
 ဦးဝင်းထက်သျှင် (၁)နာရီလောက်အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေမိစဉ်
 နားသွားတော့မည့် သမီးနှင်းထက်သျှင် ... သူ့ဖေဖေကို
 အံ့ခါးဟပြီး လာချောင်းကြည့်ခဲ့၏။
 “သမီး ... ဘာလဲဟေ့”
 “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ၊ ဖေဖေ ခရီးပန်းလာတော့
 နေမှကောင်းရဲ့လားလို့ ဝင်ကြည့်တာပါ”

နောက်ကြောင်းများကို ဦးဝင်းထက်သျှင် သတိရလိုက်
 လျှင် ရင်ထဲမှာ နံ့ချည့်ကြေကွဲရပါသည်။
 သမီးအရင်းကို မွေးစားသမီးလုပ်ပြီး ချစ်နေရသည့်အဖြစ်
 သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ရှေ့နေ၊ ရှေ့ရပ်၊ စာချုပ်စာတမ်း
 များနှင့်မွေးဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် အိမ်မှာ အလိုလို နှစ်စုကွဲခဲ့ကြသည်
 သူနှင့်နှင်းထက်သျှင်က တစ်စု။
 မြဝတ်လွှာနှင့်နှင်းဝတ်လွှာက တစ်စု။
 ကလေးနှစ်ယောက်လုံးက သူတို့ဟာ မွေးစားသမီးများဖြစ်
 ကြကြောင်းလည်း သိရှိကြပါသည်။
 သို့သော် တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာဆိုသလို နှင်းထက်သျှင်
 က ဖအေကိုချစ်ပြီး နှင်းဝတ်လွှာက မအေချစ်။
 အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမည်လဲ။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏အဖြစ်
 က စုန်ရေသက်သက်။

သမီး၏သိတတ်မှုကြောင့် သူ့ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရပြီး ကိုမေးခွန်းများနှင့် စမ်းသပ်လိုက်၏။

“ဖေဖေနေမကောင်းတော့ သမီးကဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ”

“အာ ... ဖေဖေကလည်း လုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့။ ဆရာမခေါ်ပေးမယ်၊ သမီး ... ဖေဖေကို နှိပ်ပေးမှာပေါ့။ အခုမှ နာရီ(၁၀)မိနစ်ရှိသေးတယ်ဖေဖေ ... ဖယ်ရီက (၈)နာရီ(၂၀)လာမှာ၊ သမီး(၁၀)မိနစ် နှိပ်ပေးလို့ရသေးတယ်”

ကျောင်းဝတ်စုံလေးနှင့် ဖွဲ့ထွားလှပနေသည့်သမီး အသွင်က မြူ ... သူနှင့်ခိုးရာလိုက်စဉ်ကအရွယ်။

ဘုရားရေ ... ငါ့သမီးလေးမှာရော ချစ်သူတွေဘာတွေရှိကုန်ပြီလား။

“သမီးအတွက် ဖေဖေကားတစ်စီးပေးထားတယ်လေဘာဖြစ်လို့ ဖယ်ရီနဲ့သွားရမှာလဲ၊ ဖေဖေ (၅)ရက်ခရီးထွက်တာဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေရာ ... ဒရိုင်ဘာကြီး တောပြန်သွားလို့ပါဖေဖေ ... သမီးကို မုန့်ဖိုးပေးဦး”

အပြီးမျက်နှာလေးနှင့် သူ့ထံလက်ဝါးလေးဖြန့်လာလျှင် ဦးဝင်းထက်သျှင် ရင်ထဲပီတိဖြစ်ရသည်။ သူ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုလှန်ယူပြီး သမီးကိုကျောင်းပို့ဖို့ ကြိုးထလိုက်၏။

သမီးက အလိုက်တသိနှင့်ငြင်းပါသည်။

“ဟာ ... ဖေဖေ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ နားလိုက်ပါ။

... ဖယ်ရီနဲ့သွားမှာ၊ ဖေဖေကျန်ခဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ငါ့သမီးမှာ ရည်းစားတွေဘာတွေများလို့ ဖေဖေကို လိုက်မပို့စေချင်တာလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ဖေဖေရယ်၊ သမီးပုံစံက ရည်းစားရှိတဲ့ သမီးကလေးလို့လား ... ဖေဖေ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ကွာ ... ရော့ ... မုန့်ဖိုး”
ဖေဖေက ငွေတစ်သောင်းထုတ်ပေးတော့ သျှင်ပျော်သွားသည်။ သို့သော် ... ကလေးပီပီ အတင်းတော့ တုတ်ချင်သေး

“သမီးက ... ကလေးပဲ၊ တစ်သောင်းဆိုလည်း ၄-၅ ရက်သုံးမှာပါ။ မာမီကတော့ သူ့သမီးကိုလေ တစ်ခါပေးရင် နှုတ်လိုက်ဖေဖေရဲ့ ... လွှာကလေး သိပ်အသုံးကြမ်းတယ်၊ သူ့သေချင်းတွေကိုလည်း အမြဲမုန့်တွေဝယ်ကျွေးတယ်”

“သမီးကရော ဝယ်မကျွေးဘူးလား”

“မကျွေးပါဘူး၊ ကိုယ့်ဖေဖေ ပိုက်ဆံရှာရတာ လွယ်တာနဲ့လို့ ... ကဲ သျှင်သွားပြီ ဖေဖေ”

ဖေဖေကို ဦးချခဲ့ပြီး ကျောပိုးအိတ်လေးတဖုတ်ဖုတ်နှင့် သျှင်ပြေးထွက်သွားတော့ ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ဖက်က တယမ်းယမ်း။

ဦးဝင်းထက်သျှင် ဝရန်တာမှ အောက်သို့လှမ်းကြည့်လှည့်လှည့်သည်။

ကျောင်းဖယ်ရီကားပေါ်တက်သွားသည့်သမီးက သူ့လက်ကလေးပြပြီး နှုတ်ဆက်သွားလေသည်။

စာသင်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ နှင်းထက်သျှင်နှင့်လင်းမာန် ဟန်ကတစ်ဆိုင်။ နှင်းဝတ်လွှာနှင့်တီချယ်စိမ်းကတစ်ဆိုင်။ စာသင်၊ ဂိုက်လုပ်ပေးနေကြ၏။

တီချယ်ဒေါ်မြမြစိမ်းမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ချော၊ အပြောကောင်းကလေးပျော်အောင်စွမ်းဆောင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ဦး အပျိုကြီးပေါ့။

လင်းမာန်ဟန်ကတော့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရပ်ကချောသည်ဆိုတာထက် ... တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် ခက်ထန်သည့် ဘက်သို့ပိုသည်။

တီချယ်စိမ်းနှင့်လွှာတို့ မကြားတကြားပြောလေ့ရှိသည့် လေနှင့်ဆို ... မျက်နှာကြောလေးတင်းနေလို့၊ မျက်နှာကြော သာနည်းနည်းလျှော့ရင် တော်တော်ချောမှာဆိုသည့်သူ။

စာသင်ခန်းထဲမှာ စားပွဲနှစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်လေးလုံးနှင့်

နှစ်နေရာခွဲပြီး သင်ကြသည်။

နှင်းထက်သျှင်နှင့်လင်းမာန်ဟန်က စာမှာအပြည့်စိတ်ဝင်စားနိုင်ပေမယ့် တီချယ်စိမ်းနှင့်နှင်းဝတ်လွှာတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ရယ်လိုက်၊ မောလိုက်။ ဒီဘက်ကိုလှမ်းလှမ်းကြည့်လိုက်နှင့် သျှင်နှင့်လွှာမှာ အရွယ်တူချင်းဖြစ်ပေမယ့် လွှာ၏စရိုက်က အလှအပကိုစိတ်ဝင်စားပြီး စိတ်ကစားတတ်သည်။ လင်းမာန်ဟန်ကို သူသင်နေရတုန်းကတောင် ခိုးကြည့်၊ ခိုးရိတ်ရာယခုကျ ကြောက်စရာမလိုတော့ချေ။

သျှင်ကတော့ စာဆိုမှစာ။ ဆရာကို စေ့စေ့တောင်မကြည့်ဘူး။ ကြည့်ရမှန်းလည်းမသိ။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာက ယခုလို စာသင်ဝိုင်းနှစ်စုကွဲသွားသည့်အခါ ဇာတိပြလာတော့သည်။ သူ့သမီးလွှာတို့ဝိုင်းမှာတော့ လက်ဖက်သုပ်၊ ချင်းသုပ်၊ ယိုစုံထုပ်တွေက အလျှံပယ်။

သျှင်တို့ဝိုင်းအတွက်ကျ ... ဘာမှချမပေးတော့ချေ။ သူ့အကြောင်းပြချက်က လင်းမာန်ဟန်ကို ညစာကျွေးရလို့ဟူ၏။ တီချယ်စိမ်းကတော့ (၇)နာရီမှရောက်လာပြီး တစ်ဖက်မှာစားခဲ့ဟန်တူပါသည်။

လင်းမာန်ဟန်အတွက် ပြဿနာမရှိပေမယ့် ကြားထဲမှ သျှင်မျက်နှာပူသည်။ ဖေဖေကိုလည်း အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေကအစ တိုင်မနေချင်။

ဖေဖေမမျှာ စီးပွားရှာရ၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေနှင့် မောပန်းသြဉ်မဟုတ်ပါလား။

သင်္ချာတွက်နေရင်း ... တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ စားသောက်နေကြတာကို လင်းမာန်ဟန်အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သျှင်မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်သည်။

“ဆရာ ... ဆရာလည်း ဒီလောက်ဆို၊ မာမိခွဲခြား၊ ခွဲခြားလုပ်တတ်တာ၊ သိရောပေါ့နော်၊ သျှင် အရမ်းအားနာတယ်၊ နောက်နေ့ကျ ... သျှင်မုန့်ဖိုးနဲ့ လက်ဖက်သုပ်ပေးထားမယ်နော်”

လင်းမာန်ဟန် မျက်ခုံးပင့်သွား၏။ သူက အမှတ်တမဲ့ကြည့်တာပါ။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ သျှင်နှင့်လွှာကို ခွဲခြားဆက်ဆံတာလည်းသူသိပါသည်။

“ဟာ ... ငါမစားချင်ပါဘူး။ စားချင်လို့ကြည့်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ကိုညစာကျွေးရတယ်၊ ဟိုဆရာမကို ညစာမကျွေးရဘူး။ ဒီလောက်တော့ သူစားခွင့်ရှိတာပေါ့”

“အလကားဆရာ၊ မာမိကိုက စေတနာနည်းတာ၊ ဖေဖေရှာတာ သမီးနှစ်ယောက်လုံးအတွက်ပါ၊ ဒါကိုကြားထဲက သူအူပုပ်နေတာ”

မျက်နှာလေးမဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် သျှင်အတင်းပြောနေလျှင် လင်းမာန်ဟန်ပြီးမိသည်။

“ကိုယ့်မအေကို အတင်းပြောတော့ နင်ပဲငဲ့ကြီးမှာဗျေ”
 “ကြီးပါစေ ဆရာ ... ဆရာဘယ်လိုထင်လဲ၊ သျှင်ဘွဲ့
 မိသားစုကို ဆရာဘယ်လိုထင်လဲဟင်”

“မထင်တတ်ဘူး၊ မျက်စိလည်တယ်၊ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့
 ပေမယ့် တစ်ယောက်က ဖအေချစ်၊ တစ်ယောက်ကမအေချစ်
 ခွဲခြားလွန်းလို့ တစ်ခါ ... တစ်ခါ ဖအေပါနဲ့ မအေပါလားထင်
 တောင်ထင်မိတယ်”

လင်းမာန်ဟန်ထင်တာကိုပြောမိလျှင် အရယ်အပြုံးနည်း
 သည့်သျှင် ... အားပါးတရ ရယ်မိသည်။ ဆရာပြောတာ
 ဟတ်ထိသွားလို့ပါပေ။

“ဟေ့ ... မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလောက်မရယ်ရဘူးလေ
 ဟိုဘက်ဝိုင်းက လှမ်းကြည့်နေပြီ”

လင်းမာန်ဟန် ဟောက်လိုက်မှ သျှင် ဇက်ကလေးပုပြီး
 မျက်နှာပိုးသတ်ရသည်။

“လွှာမိဘတွေက မာမို့ညီမ၊ ဒေါ်လှဝတ်လွှာနဲ့ဦးသောင်း
 ထူးတဲ့၊ လွှာက မာမို့တူမအရင်း၊ သျှင်ကိုလည်းမွေးစားတာပဲ”

“ဟင် ... သမီးရင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ သျှင်နှုတ်ဖွာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စ
 တွေဟာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေပါ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဆရာ့ကိုယုံလို့ပြော
 တာ၊ ဖေဖေကတော့ သျှင်တို့ကိုမွေးစားထားတာလို့ ဘယ်သိစေ

ချင်မလဲ၊ မာမိစိတ်ပုပ်တာလေ၊ လွှာမှာက မိဘအရင်းတွေရှိ
 တော့ သူဖုံးထားလို့မရတိုင်း ... သျှင်ကိုလည်း ဖေဖေနဲ့ သွေး
 ခွဲတာပေါ့၊ နင်လည်းမွေးစားသမီးပဲတဲ့”

သည်အကြောင်းတွေပြောနေစဉ် သျှင်မျက်နှာလေးက
 ညှိုးနွမ်းပြီး ခံစားနေရရှာသည်။ လင်းမာန်ဟန်က ကရုဏာ
 သက်ရ၏။

“သျှင်ကို (၈)နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက လက်ညှိုး
 ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီးပြောခဲ့တာ၊ သျှင် ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရ
 သလဲ၊ ဆရာစဉ်းစားကြည့် ... ဖေဖေနဲ့မာမိကို မိဘအရင်းတွေ
 ရယ်လို့ ချစ်ခင်အားကိုးပြီး အားရှိနေတဲ့ဘဝကနေ သျှင်ကို အသူ
 ရကယ်ချောက်ထဲ ကန်ချပစ်လိုက်သလိုပါပဲ”

“သူလွှာနဲ့ရန်ဖြစ်လို့လေ၊ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် လွှာကအမြဲ
 ရန်စတာချည်းပါပဲဆရာ ... ဒါပေမဲ့ သျှင်က ကျန်းမာသန်စွမ်း
 တယ်၊ ဘယ်သူယုယတာကိုမှ မခံရတဲ့သူဆိုတော့ ကိုယ့်အား
 ကိုယ်ကိုးပြီး အကြမ်းခံတယ်၊ မာတယ်၊ ပြီး ... ကိုယ့်နောက်မှာ
 ဖေဖေအမြဲရှိတော့ လွှာရန်လာစရင် သျှင်ကလည်းပြန်တီးလိုက်
 တာပဲကိုး ... ”

“ယုံပါတယ် ... ဂျမ်းဒေါ်မရယ် ... ”
 သျှင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေသည်မို့ လင်းမာန်ဟန်
 တစ်ချက်ဝင်နောက်လိုက်သည်။

သျှင်နှင့်လွှာဟာ သင်နှင့်သစ်ခွလိုပါပဲ။ လွှာက သင်လေးလို နဲ့နဲ့နဲ့ညှိနေသမျှ သျှင်ကတော့ သဘာဝကိုအန်တုပြီး ပင်ယံမြင့်မှာ လန်းစွင့်၊ ဝင့်ထည်နေသည့်အကြမ်းခံ သစ်ခွပွင့်လေးပမာ။

သျှင်အသံလေးက ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေလေဆဲ ...

“သျှင်က ငယ်သေးတော့ ဖေဖေကိုပြန်မေးတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက သျှင် အရွယ်နဲ့မလိုက် အရမ်းခံစားနေရတာကိုး၊ အဲဒီတော့လေ ... ဖေဖေက သျှင်ကိုပွေ့ချီပြီး လေးလေးနက်နက် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောခဲ့တယ် ...

သမီး ... သမီးကို ဖေဖေနဲ့မာမိတို့က မွေးစားခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သမီးဟာ ဖေဖေသမီးအရင်း ... ဖေဖေသွေးပဲ၊ အဲဒါကို ဖေဖေသစ္စာဆိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောရဘူးလို့ ဖေဖေကိုကတိပေး”

လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘူး။ မာမိကိုလည်းမပြောဘူး။

“ဒါပေမဲ့ ... အခု ဆရာကိုပြောနေတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာတစ်ယောက်ပဲ သျှင်ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ သျှင် ... ဆရာကို ဘယ်လောက်ယုံကြည်လေးစားလဲ ဆိုတာပြတာပဲ”

“ကဲ ... ကဲ တို့တွေစာဆက်သင်ကြဦးဦး၊ ဒီနေ့ အင်္ဂလိပ်စာမေးခွန်းတွေ ဆက်လေ့လာမယ်၊ ဆရာရှင်းပြတာနားထောင်”

သျှင်၏ စိတ်ခံစားမှုတို့ကို စာဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး လင်းမာန်ဟန် သတိတရနှင့် သျှင်အတွက် ဝယ်လာခဲ့သည့်အချဉ်ထုပ်နှစ်ထုပ်ကို သူ့အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“စာကြိုးစားတဲ့တပည့်ကိုဆုချတာ၊ လွှာဆီကလည်း လှစားရတော့ဘူးပေါ့ ... ”

သွားလှလှလေးများပေါ်အောင် ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာနှင့် သျှင်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“လှမစားတော့ပါဘူး ဆရာရယ် ... ဖေဖေပြန်ရောက်နေပြီလေ၊ သျှင်ကို မုန့်ဖိုးပေးတာပဲ”

ဆရာပေးသည့် ဆီးယိုထုပ်ကို မက်မောစွာစားရင်း သျှင်အင်္ဂလိပ်စာကို လေ့လာနေ၏။

တစ်ဘက်မှာလည်း တိချယ်စိမ်းနှင့်လွှာတို့က တစ်ဝိုင်း၊ စာသင်ဝိုင်းနှစ်ခုက ကျော့ချင်းခိုင်း အနေအထားဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏။ အခန်းက ကျယ်သည်မို့ ခပ်တိုးတိုးပြောလျှင် သိပ်မကြားရ။

လွှာ ... တစ်ဖက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး အတင်းတုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီဆရာက သိပ်ကြီးကျယ်တာ တိချယ်ရဲ့၊ လွှာ

မကြိုက်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်ဆရာအစစ်ကျနေတာပဲ ကျောင်းသားတွေရဲ့အထာကို နားမလည်ဘူး။”

“စာသင်တာရော ကောင်းရဲ့လား။ သူက လူသစ်ပါ ဘာဘွဲ့တွေရပြီး ဘယ်လိုသင်နေတယ်တောင် မသိရဘူး။”

“အလကားပါ တီချယ်ရယ် ... သူ့ကိုယ်သူ ဘာသာနဲ့ ကျွမ်းကျင်တယ်ထင်နေသလားမသိဘူး။ လွှာတော့ သူသင်တာ တွေနားမလည်ပါဘူး ... အထာတွေများနေတာပါ။ ကြည့်နေ ဒီနှစ် လွှာနဲ့သျှင် ဘယ်သူကထူးပိုများမလဲလို့စောင့်ကြည့် လွှာက လက်ပူရင်မကြိုက်ဘူး တီချယ်လို့ လက်အေးမှကြိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ ... ဒီ Chemistry ဓာတ် ငွေထုတ်ဖော်ပုံကို သေသေချာချာ တစ်ခေါက်လောက်ပြန်ကျက် လိုက်ပါဦး။”

လေတွေပေါ်နေသည့်လွှာကို တီချယ်စိမ်းခမျာ ချောချ မြှောက်ရနှင့် သူနည်းသူဟန်နှင့် စာရအောင်ကြိုးစားနေရရှာပါ သည်။

ည (၉)နာရီလောက်တွင် ဦးဝင်းထက်သျှင်၏ကား ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှ သူ ဆင်းလျှင် ညှော်ခန်းထဲမှာအခွေ ကြည့်နေသည့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ အနားသို့ရောက်သွား၏။

“မောင် ... ဒီနေ့ ညှော်ခွေကစည်ရဲ့လား။ အရက်တွေ သောက်လာသေးလား။ မောင်ရေမချိုးနဲ့တော့နော်၊ ဒီအရွယ်က

မြတ်မှာစိုးရိမ်ရပြီ”

“မင်းသာလေဖြစ်မှာ ပူပါကွာ ... ငါက ဒီလောက်ဝ ဘာမဟုတ်ဘူး။ သွေးတိုးတို့ ဆီးချိုတို့ မရှိသေးဘူး။”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၊ ကာဆီး ကာဆီးလုပ်နေသည့်ကြားမှပင် ဦးဝင်းထက်သျှင် သမီးတို့၏စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲဝင်ခဲ့ သည်။

သျှင်က အားပါးတရနှင့်စာတွေကျက်နေပြီး လွှာကတော့ အချယ်စိမ်းနှင့်ရယ်လို့၊ မောလို့၊ စားလို့၊ သောက်လို့ ...

“ဟင် ... ”

သျှင်တို့စားပွဲပေါ်မှာ ဘာစားစရာမှမရှိဘဲ တစ်ဖက်စားပွဲ ကတော့ စားစရာတွေက အလုံ့ပယ်။

ဦးဝင်းထက်သျှင် အသံထွက်သွားလျှင် မြဝတ်လွှာက ဆည်း သဘောပေါက်သည်။ သူလည်း သူဌေးသမီးတစ်ယောက် နဲ့ ဝင်းထက်သျှင်ကို အာခံလိုက်ဖို့အသင့်။

မျက်နှာမပျက်ချင်သဖြင့် ဦးဝင်းထက်သျှင် စာသင်ခန်းမှ ဖြန်ထွက်ကာ အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းတက် ခဲ့သည်။

“မြရေ ... ခဏလာဦးဟေ့”

မြဝတ်လွှာကလည်း လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့သည်ပါပဲ။ လင်မယားနှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်အခန်းထဲမှာ ဆုံကြပြီ။

“မင်းကွာ ... လူမြင်ကောင်းအောင်လည်းလုပ်ပါဦးတော့ မင်း ဘယ်လောက်စိတ်ပုပ်တယ်ဆိုတာ ဖော်ပြနေတာကွ ... ”

“ရှင် ... ကျွန်မကို မတရားမစွပ်စွဲနဲ့၊ ရှင်လူက ညကြွေးရတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဘာထပ်ကျွေးစရာလိုသလဲ”

“ဒါ ... မင်းသက်သက်ကပ်တာပဲကွ၊ သမီးချင်းအတူတူ ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်စရာလိုသလား၊ မင်းမကျေနပ်ရင် အဲဒီဆရာမက ညစာထပ်ကျွေးလိုက်ပေါ့”

“ရှင်မှကပ်တာအစစ်၊ အဲဒီ ရှင်သမီးဟာ မွေးစားသမီးတာလည်း သတိရဦး ... ခုတော့ သူ့သမီးအစစ်ကျနေတာနည်းနည်းလေးများလည်း သတိထားပါဦး ... ”

“မင်းသာ အတ္တတွေနဲ့ ... ညီမသမီးကို မပိုင်ဝက်နေလုပ်နေတာ၊ ဟိုက အချိန်တန်တော့ ပြန်ခေါ်သွားမှာပဲ၊ ငါ့သမီးကမှ တစ်သက်လုံး မိဘကိုရေပူ၊ ရေချမ်းကမ်းလှမ်းမယ့်သမီးကွ၊ မင်းတူမလို ညာစားနေတာမဟုတ်ဘူး”

“တော် ... တော် ... ရှင့်စကားပြောတာ လွန်လာပြီနော်”

“အေး ... ဒါဆို နောက်နေ့ကစပြီး ကလေးတွေကို တန်းတူဆက်ဆံပါ၊ တန်းတူအခွင့်အရေးပေးလိုက်ပါ၊ မင်း စိတ်ပုပ်နေတာတွေ ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား၊ ငါ့သမီးတော့ ဖယ်ရီနဲ့

မင်းတက်ခိုင်းပြီး မင်းတူမကျတော့ ကားနဲ့လိုက်ပို့တယ်”

“အို ... ဒါကတော့ ကျောင်းချင်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မတတ်နိုင်မလဲ၊ လွှာက သူဌေးသမီးကိုမွေးရတာရှင်၊ ရှင်လို ကလေးကချေမဟုတ်ဘူး၊ မွေးကတည်းက ရွှေစွန်းကိုက်မွေးလာတာ”

“အေး ... အဲဒီကိစ္စကထားပါတော့၊ ညစာကြည့်ခိုင်းက ညီတူလုပ်ပေးလိုက်၊ အိမ်ကအလုပ်သမားတွေကို စီစဉ်လိုက်ရင်ပြီးနေတာပဲ၊ မင်းစိတ်မပုပ်နဲ့”

“ပုပ်ရမယ်ရှင်၊ ပုပ်ရမယ်၊ ဒီဥစ္စာပစ္စည်းတွေက ကျွန်မတို့ရဲ့အမွေအနှစ်တွေလေ ... ”

မျက်နှာကိုမော့ပြီး ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဂုဏ်ဖော်လိုက်လျှင် မင်းထက်သျှင် မျက်နှာကိုမဲ့၏။

“ကြည့်လည်းပြောပါ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၊ မင်းမိဘတွေပေးတဲ့အမွေအနှစ်က နှစ်ပြားတစ်ပဲပါ၊ ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ လုပ်ရည်ကိုင့်ညီကြောင့် ဒီလောက်တိုးပွားလာတာလည်း ထည့်တွက်ဦး”

“အိုး ... ဒါကတော့ ကျွန်မအရင်းအနှီးပေးလို့ ရှင်ကြီးပွားလာတာပဲ၊ အားလုံးကျွန်မပစ္စည်းချည်းပဲ”

“ဘာကွ ... ”
ဒေါ်မြဝတ်လွှာ တရားလက်လွှတ်ပြောလျှင် ဦးဝင်းထက်သျှင် ဒေါသထွက်သွားရ၏။

မြဝတ်လွှာ ... မြဝတ်လွှာ ...

ရှိသမျှဥစ္စာပစ္စည်းကို မောင်ပိုင်စီးပြီး ညီမလင်မယား တူမကိုပေးချင်နေသလားမသိ။ အမြဲတမ်း အတ္တကြီးပြီး သူမသည် ရာသုစိုင်းနေသည့်မိန်းမ။

သဖြင့် ဦးဝင်းထက်သျှင် စဉ်းစားရတော့ပြီ။ သည်အတိုင်းသာ သူဖျတ်ခနဲသေဆုံးသွားပါက သည် ပြောသလိုလုပ်မှာမူချ။ သမီးအတွက် ပြင်ဆင်သင့်တာတွေ သူပြင်ဆင်ပေးရပေ

မြဝတ်လွှာကြောင့် သူတို့သားအဖ အမြဲဒုက္ခခံနေရသည်။ နားလည်မှုမရှိ၊ စာနာမှုမရှိသည့် မြဝတ်လွှာကို ဦးဝင်းထက် သိပ်စိတ်ကုန်မိသည်။

လူကလည်းဝလိုက်တာအလွန်။ တစ်စက်မှကြည့်ဖော် ပျော်မရှိ။ သည်ကြားထဲ စိတ်ကလည်း ပုပ်စပ်သေး၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ မှန်တာပြောတော့ ရှင်ငိုင်းသွား မဟုတ်လား၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကျွန်မ မိဘပေးတဲ့အရင်းအနှီး ကနေ တိုးပွားလာတာဖြစ်တဲ့အတွက် အားလုံးကျွန်မပိုင်ဆိုင် တယ်၊ ရှင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ရှင်သမီးလည်းအတူတူပဲ၊ ဘာ မဆိုင်ဘူး၊ ဟင်း ... ဒီကသနားလို့ ကြည့်နေတာ၊ ကိုယ် အကြောင်းကိုယ်သိ ... ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ကိုယ်ကြီးအိပ်၊ အိပ်နှင့် အခန်းထဲမှထွက် ခွာသွားလျှင် ဦးဝင်းထက်သျှင် တစ်ကိုယ်လုံးဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ကျန်ခဲ့၏။

တောက် ... တော်တော်မသိသာ ဆိုးသည့်မိန်းမ။

သူမ အယူအဆ၊ သူမဝါဒက တစ်ဖက်စောင်းနင်းနိုင်

ညနေ (၅)နာရီခွဲမှာ စွမ်းထက် ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့ကို ခေါ်သွင်းသည်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ချောမောလှပနေသည့် စွမ်းထက်ကို နှင်းဝတ်လွှာ ရင်ခုန်နေမိပြန်သည်။

“ဟယ် ... ကိုကိုက ချောလိုက်တာ၊ ကိုကိုကို ကောင်းလေးတွေပိုင်းနေတော့မှာပဲ၊ လွှာမနာလိုပါဘူး”

“လွှာလည်းချောတာပဲ၊ ကဲ ... ပြင်ပြင် သျှင်ရော သျှင်မလိုက်ဘူးလား”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့်နှင်းဝတ်လွှာတို့က ပြင်ဆင်ပြီးလေပြီး သားအမိနှစ်ယောက်သားလက်ဝတ်ရတနာတွေနှင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်။

လွှာက ဇာပန်းနုရောင်ပုံလှလှဂါဝန်လေးနှင့်မို့ အရမ်းလှနေသည့်ပြင် စိန်ထည်များကလည်း ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နှင့်။

ရွှေစာစာ

“သျှင်မလိုက်ရဘူး ကိုကိုရဲ့၊ သူ့မှာအဝတ်အစားမရှိဘူး၊

သူ့ကျူရှင်ဆရာက ဒီနေ့ပိတ်မပေးဘူးလေ”

သျှင်ကိုမလိုက်စေချင်သဖြင့် လွှာက မဲ့မဲ့လေးပြောပြလျှင်

“ဟာ ... မလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မာမိက သေသေချာချာ

... ”

သည်စဉ် နှင်းထက်သျှင် ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေရာမှ

သွင်းလာခဲ့သည်။ ခူးကျဘောင်းဘီအညိုနှင့် စပိုရှပ်အနီရဲလေး

အပြစ်ကင်းစင်သည့် မျက်နှာလှလှလေးမှာ မျက်လုံးရွှဲရွှဲ

သေသေချာချာကြည့်လေ ချောလေ။

“သျှင် ... ကိုကိုမာမိရဲ့မွေးနေ့ကို မလိုက်ဘူးဆို၊

သျှင်ရုပ်သွင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ သူမကို ဒေါ်မြဝတ်

“နင်လိုက်စရာမလိုဘူး၊ နင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ နင်မှာ

ရွှေစာစာ

အဝတ်အစားလည်းမရှိဘူး ... အလကားမှန်ဖိုးရရင် မှန်ပဲဝယ်
စားပစ်တဲ့မိန်းမ၊ လွှာဆို ၊ မှန်ဖိုးနဲ့အဝတ်အစားအမြဲဝယ်တယ်
အသုံးနဲ့အပြန်၊ နားလည်တယ်”

သူတို့ပါးစပ်ထဲမှ ဥပဒေသာအတည်။ သျှင်ကလည်း
မလိုက်ချင်ပါ။ တကယ်လည်း သူမမှာ ပွဲနေပွဲထိုင်အဝတ်အစား
မျိုးမရှိ။ ဘောင်းဘီတွေ၊ တီရှပ်တွေ၊ စပို့ရှပ်တွေကတော့ ဖေ
ဝယ်ပေးတာဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကိုကိုရာ၊ သျှင်မှာအဝတ်မရှိဘူး၊ သျှင်မှာ
ဘောင်းဘီတွေ စပို့ရှပ်တွေပဲရှိတယ်၊ ဆရာကတော့ သွားလို့
ပြောပါတယ်”

“ဒါဆိုပြီးရောပေါ့ ... သွား ရှိတာဝတ်ခဲ့၊ မာမိက နင်
တို့ကိုသိပ်ချစ်တာ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့သားအမိ မျက်စိ မျက်နှာပျက်နေစေ
မယ့် စွမ်းထက် မသိချင်ယောင်ဆောင်သည်။

လွှာကမူ ခြေကလေးဆောင်ပြီး မူနဲ့နဲ့။

“သူ့ကိုစောင့်ရဦးမယ်၊ အဲဒီကိုကို သိပ်ရှည်တာပဲ၊ သူ့မှာ
ဘာမှဝတ်စရာမရှိပါဘူးဆိုမှ ... ”

“လွှာလောက်ကြာမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ နေဦး ... ကိုကို
ဝိုင်းကူပေးလိုက်ဦးမယ်”

ခုတ်ရာတခြား၊ ရှုရာတလွှဲ၊ ရတနာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏သားမို့

မြဝတ်လွှာဦးစားပေးတာ သမီးနှင်းဝတ်လွှာအတွက်ပါ။

ယခုတော့ ကိုယ်တော်က သျှင်ကိုပိုပြီးခင်တွယ်နေသလား
မသိ။ အပေါ်ထပ်သို့ တလွှားလွှား ပြေးတက်သွားသည့် စွမ်းထက်
ကိုကြည့်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် သက်ပြင်းချနေရသည်။

အပေါ်ထပ် သျှင်အခန်းကတံခါးဖွင့်လျက်သား။ ယခုပင်
ရေချိုးပြီးသွားလို့ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးပတ်ကာ ခေါင်းအရင်ဖို့
နေသည့်သျှင်မှာလည်း ရေးကြီးသုတ်ပြာ။

တီးဝိုင်းက သူ့ကြိုက်သည့် Lazy Club တီးဝိုင်း။ အဆိုတော်
တွေကလည်း သူ့ကြိုက်သည့်အဆိုတော်တွေမို့ ကလေးပီပီ ဒီတစ်
ခါတော့ လိုက်ချင်မိသည်။

သည်စဉ် ... အခန်းပေါက်ဝမှ လှမ်းအော်သည့်စွမ်းထက်
အသံကြောင့် သျှင် လန့်သွား၏။

“မြန်မြန်လုပ် ... သျှင်၊ ဟိုသားအမိ နှုတ်ခမ်းစုနေပြီ၊
ကိုကို အဝတ်ရွေးပေးမယ်”

“ဟာ ... ကိုကို မလာနဲ့၊ မလာနဲ့၊ သျှင် ... ခုပဲပြီး
တော့မှာပါ”

သျှင်ကို ဘယ်သူမှ မိန်းကလေးတို့သိသင့်သိအပ်တာတွေ
သင်ကြားမပေးကြ။ မိခင်အုပ်လျက်မကြီးခဲ့ရပေမယ့် အခြေခံ
သဘောလောက်တော့ သျှင်သိပါသည်။

သူမတို့ဟာ အပျိုလေးတွေဖြစ်ပြီမို့ မိန်းကလေးပီပီ ကျစ်

ကျစ်လစ်လစ်နေရမှာ၊ ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးမဆင်
ဆံရမှာတော့ သျှင်သိသည်။

“ဘာပြီးရမှာလဲ၊ ခုထိ ... ဘာမှမစရသေးဘဲနဲ့၊ ခေါင်
တောင်မပြီးရသေးဘဲနဲ့၊ လာ ... ကိုကိုကူပေးမယ်”

ပြောပြီး ... စွမ်းထက် သျှင်အခန်းထဲဝင်လာကာ သူမ၏
ဝိဒိုကိုဖွင့်ပြီး အထဲမှသင့်တော်သည့်ဝတ်စုံတစ်စုံကို ရွေးလိုက်
သည်။

ယောက်ျားမျက်စိမို့ အမြင်ကရှိပြီးသား။ လွှာလိုဂါဝန်တွေ
မရှိသည်မို့ စကတ်ရှည်ရှည်လေးတစ်ထည်နှင့် ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီ
လှလှလေးတစ်ထည်ကို ရွေးထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ရော့ ... ဒီငွေပြာရောင်လေးဝတ်၊ မျက်နှာက
ရော ဘာလိမ်းမှာလဲ၊ ဆံပင်ကရော ... ”

“ရတယ် ... ကိုကို၊ သျှင် ... မြန်မြန်လုပ်လိုက်မယ်၊
သွား ... ကိုကိုအောက်ကစောင့်”

သျှင် ... သွေးလန့်နေတာ သူ့ကိုကြောက်လို့ထက်
မိန်းမသားပီပီ အပျိုစင်၊ အပျိုချိုင်းလေးပီပီ လူပျိုသုံးကြီးကို
ကြောက်နေတာရယ်၊ နောက် ... အောက်ထပ်မှသားအမိ၏
အမနာပပြောကြမည့် မလိုတမာမျက်လုံးများကို ကြောက်လို့ရယ်
ဖြစ်သည်။

သို့သော် စွမ်းထက်ကလည်း တစ်သက်လုံးက လက်ညှိုး

ညွှန်ရာ ရေဖြစ်လာခဲ့သူပီပီ သူ့စိတ်ထဲရှိတာလုပ်ပစ်လိုက်ရမှာ။

သျှင်လက်ထဲမှ ဘီးကိုဆတ်ခနဲ လုယူလိုက်ပြီး ...
သျှင် ဆံနွယ်လေးများကို ယုယစွာ ခပ်မြန်မြန်ပြီးပေးလိုက်သည်။
နောက် ... ဆံပင်ကို နားသယ်နားမှာ ကျစ်ဆံမြီးသေးသေး
လေးတစ်ချောင်းစီ ထိုးပေးလိုက်သည်။ ကျန်ဆံပင်များကတော့
ဒီအတိုင်း။ သျှင်မှာ စိတ်ကစားတာမဟုတ်ရပေမယ့် အပျိုကိုလူပျို
က လက်ပွန်းတတီး လုပ်ကိုင်ပေးနေတော့ အရှက်မျက်နှာလေး
နီနီ။ လူကလည်း တွန့်လိမ်တုန်ရီလို့။

သည်အသွင်ဆန်းလေးကို စွမ်းထက်မြင်လိုက်ရလျှင် ရင်
ထဲမှာအချစ်မီးက ဟုန်းခနဲထတောက်လေ၏။

နှုတ်မှ ဘာမှဖွင့်မပြောပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အချစ်ဒီဂရီ
တွေက ရာနှုန်းပြည့်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းကွာ၊ ဒီကလေးလေးနော် ... ရိုက်ပစ်
မိတော့မယ်၊ မျက်နှာလည်း ကိုကိုပဲလိမ်းပေးမယ်”

“ကိုကိုက အခြောက်ကြီးလား”

“ဘာ ... ”

“အခြောက်တွေမှ မိတ်ကပ်လိမ်းတတ်တာလေ”

“ရတယ် ... အခြောက်မဟုတ်ပေမယ့် ကျွမ်းတယ်”

ပြောပြီး ... သူမ၏မျက်နှာလေးကိုပင့်ကာ စွမ်းထက်
မိတ်ကပ်လိမ်းပေးလေတော့သည်။

ရှက်တာနှင့်ရောပြီး သျှင် ... မျက်တောင်လေးတွေပိတ်ထားတော့ စွမ်းထက် ... သျှင်ကို သေသေချာချာကြည့်ခွင့်ရသွား၏။

တော်တော်ချောတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ သူ အချောအလှလေးပေါင်းများစွာ မြင်ဖူးပေမယ့် သျှင်လို ဘယ်သူမှ - သေသေချာချာမချောပေ။

နှာတံလေး၊ ပါးပြင်လေး၊ နှုတ်ခမ်းလေးလှပုံကအစ သူများထက်ထူးကဲနေသည်။

မိတ်ကပ်လိမ်းပေးပြီးသည့်အခါ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ပါးပါးအရောင်တင်ပေးလိုက်သည်။

မျက်နှာသုတ်စောင် ပတ်ထားသဖြင့် ပခုံးသားလေးတွေရင်ဘတ်တွေဝင်းမွတ် ပြည့်တင်းလှပပုံကအစ ကောင်းခြင်းငါးဖြာထဲမှ အရိုး၏ကောင်းခြင်းဆိုတာဖြစ်မည်။

“ကဲ ... ပြီးပြီ၊ ဒါကအလှပြင်ပေးခဲ”

“အို ... ”

သူမ၏နှုတ်ခမ်းနုလေးကို ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းနှင့် ဆတ်ခနဲထိလိုက်ပြီး အပြုံးများနှင့် စွမ်းထက် အခန်းပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ကြာကြာနေလျှင် စိတ်ထိန်းနိုင်မှာမဟုတ်။ ကိုယ့်သက်လှယ်က ငယ်နုလွန်းသေးသည်မဟုတ်ပါလား။ သူ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ သူမကိုလှမ်းအော်လိုက်သေးသည်။

“ဆင်းခဲ့နော် ... ကိုကိုစောင့်နေမယ်၊ အဝတ်အမြန်ဆုံးလဲ”

သျှင်မှာ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်း ဆတ်ခနဲထိသွားပေမယ့် ဘာမှန်းမသိ။ မြန်လွန်းလို့ ဘာမှန်းကိုမသိ။ စိတ်လှုပ်ရှားတာမဟုတ်ဘဲ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေတာပဲရှိသည်။

ယခု ... သူအပြင်ထွက်သွားတော့ သျှင်စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားပြီ။ အခန်းတံခါးပြေးပိတ်ကာ သူရွေးပေးသည့်ငွေမင်ပြာရောင်ကို အမြန်ဆုံးဝတ်လိုက်သည်။

ဒါ ... ဖေဖေ စင်္ကာပူကအပြန် ဝယ်လာသည့်စကတ်။ အင်္ကျီကလည်း သူနှင့်လိုက်ဖက်သည့်အရောင်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲကြည့်တော့ တကယ်အံ့သြဖွယ်။ ကိုယ့်ရုပ်တောင်ကိုယ်မမှတ်မိ။

“မပြီးသေးဘူးလား ... စောင့်ရတာသွေးတောင့်နေပြီ”

လွှာ ... တက်လာပြီး နှုတ်ခမ်းစု၊ ခြေဆောင့်တော့ ဝရန်တာမှာစောင့်နေသည့် စွမ်းထက်က လွှာလက်ကိုဆွဲကာ အောက်သို့အတူဆင်းခဲ့သည်။

လွှာ ... ကျေနပ်သွားပါ၏။ ကိုကိုကို ဟိုကောင်မအနားမှာတွေ့ရမယ်ထင်ပေမယ့် ဝရန်တာမှာတွေ့ရလို့ စိတ်ချမ်းသာသွား၏။

ချက်ချင်းပင် ခွာမြင့်မိနပ်ကလေးလက်ကကိုင်ပြီး သျှင်

ဇ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဆင်းပြေးလာတော့ ညဉ့်ခန်းထဲမှ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ အရမ်းအံ့သြနေသည်။

ခါတိုင်းက ကလန်ကလား၊ ပစ်စလက်ခတ်နေသည့်သျှင်ဟာ ယခုကျ မိုးကျနတ်မယ်လေးနယ်။

ဘာလက်ဝတ်လက်စားမှ ဝတ်မထားသည့်ကြားက တစ်ကိုယ်လုံးဝင်းပနေလိုက်တာလည်း ဘာတွေဘယ်လိုတောက်ပနေမှန်းကိုမသိ။

ကေန္တ ... ငွေမင်ပြာရောင်စကတ်ကြောင့်ဖြစ်မယ်။

“ကဲ ... သွားကြစို့”

နာရီကြည့်ပြီး စွမ်းထက်နှိုးဆော်လိုက်စဉ် တိုက်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးရောက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ ... ”

ကားပေါ်မှ လင်းမာန်ဟန်ဆင်းလာခဲ့ရာ မနေ့ကမလိုက်ရဘူးမှတ်ပြီး မတင်မကျပြောထားမိသည့် သျှင်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့သားအမိမှာ ဝမ်းတွေသာနေသည်။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

စွမ်းထက်ကပင် လင်းမာန်ဟန်အား လူကြီးလုပ်ပြီး ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“အတော်ပဲ ဆရာ ... ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မာမိမွေးနေ့ပါ။

နှုတ်နဲ့ ညီမတွေကိုလာခေါ်တာ၊ ဒီတစ်ညနေတော့ ခွင့်ပေးပါနော်”

လင်းမာန်ဟန် သျှင်ကို မျက်မှောင်ကျပြီးကြည့်လိုက်သည်။ သင်း သိပ်ချော သိပ်လှနေပါလား။

“ဟို ... ဆရာ ... မနေ့ကတော့မလိုက်ရဘူးထင်ပြီး ဆာသေချာချာ ခွင့်မတောင်းမိတာပါ။ တီးဝိုင်းက ... ”

“ရပါတယ် ... ငါက မင်းတို့ ပိုက်ဆံပေးထားတဲ့ အလကား ဆရာပါ။ ဆရာ အစစ်လို လေးစားစရာမလိုပါဘူး”

“ဟာ ... ဆရာ”

သျှင် အလန့်တကြားနှင့် လင်းမာန်ဟန်ကိုကြည့်စဉ် လင်းမာန်ဟန် အငှားကားပေါ်ပြန်တက်သွားတော့သည်။

သျှင်မှာ မျက်ရည်ကျလှလှ၊ အလှပျက်မှာစိုးလို့သာ အောင့်ထားရသည်။ ငိုချင်စိတ်က တဖွားဖွား။ အခြေအနေတွေကို စွမ်းထက် ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။

“နောက်နေ့မှ ဆရာကိုချော့လိုက်ပေါ့ သျှင်၊ ခုတော့ သွားကြစို့”

စွမ်းထက်ပြောပုံကို မကြိုက်ပေမယ့် သျှင် အောင့်သက်သက် စပ်ရှားရှားနှင့်ပင် ကားထဲသို့ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

မွေးနေ့ကျတော့ ... မွေးနေ့ရှင် ဒေါ်ကေသီထက်ကို နုငယ်လှပစွာတွေ့လိုက်ရသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော်ဟုပင်မထင်ရ။

လက်ဆောင်ထုပ်ကို ... လွှာက ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပေးပြီး ဒေါ်ကေသီထက်ကို မွေးမွေးပေးလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ အန်တီ၊ အသက်တစ်ရာကျော် ရှည်ပါစေ”

ဘေးမှသျှင်က မြန်မာဆန်ဆန် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ... ဒေါ်ကေသီထက် သျှင်ကိုမြင်သွားပြီး သဘောတကျဖြစ်သွားသည်။

“ဟော ... သမီးသျှင်လည်းပါလာကိုး၊ ဟေး မြ ... ယူကသမီးချောတွေပဲမွေးထားတော့ ကြားနိုင်တာပေါ့လေ”

“ကျေသားက ပိုချောပါတယ်နော် ... ဟောတွေ့လား ကောင်မလေးတွေဝိုင်းနေပြီ”

စွမ်းထက်ဘေးနားမှာ သူငယ်ချင်းမလေးတွေ ဝိုင်းနေရာသို့ ဒေါ်မြဝတ်လွှာပြလိုက်လျှင် ဒေါ်ကေသီထက် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... သမီးတို့ ဒီဝိုင်းမှာပဲဆိုင်လိုက်ကြ၊ ဒီဝိုင်းစတော့မယ်”

ဒေါ်ကေသီထက် နေရာချပေးထားသည့်ဝိုင်းတွင် ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့ ဆိုင်လိုက်ကြသည်။ မကြာမီ အစားအသောက်တွေ သာချပေးရာ ... သျှင်မှာ အစားသမားပီပီ ... တစ်ချပြီးတစ်ချ ကောက်စားတော့သည်။

လွှာနှင့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့ သားအမိကတော့ တို့ခနန်း၊ ဆိတ်ခနန်းစားပြီး သျှင်ကိုကဲ့ရဲ့နေကြ၏။

“ငါတို့သိက္ခာကျအောင်လုပ်နေပြီ၊ ငတ်စား၊ မွတ်စား ဆိုတာ အဲဒါမျိုးပေါ့”

“အင်းလေ ... မာမီရယ် ... သူ့ကိုခေါ်လာရတာ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

သျှင်ကမူ သူတို့ကို မျက်လုံးပြူးပြီး ပြန်ကြည့်ပြန်ပြောလေ၏။

“ဒါ မွေးနေ့ရှင်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့စားတာပဲ၊ သူဒါန မြှောက်သွားတာပေါ့၊ ငါအတင်းမစားပါဘူး၊ ဣန္ဒြေနဲ့စားနေတာပဲ၊ ညစာမှမစားခဲ့ရသေးတာ ... ဆာတာပေါ့”

“ဘယ်သူမှ ညစားမစားရသေးပေမယ့် ... နင့်လိုငုတ်မ
တဲ့ ပုံမပေါက်ဘူး၊ ဝက်ပုပ်မရဲ့”

“ဟာ မာမိကလည်း ... ကိုယ့်သမီးများ ညာညာတာတာ
လေးပြောပါဦး၊ ကဲ ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ ဒီတစ်ခုစားပြီးရင်
တော်ပြီ”

ရေခဲမုန့်တစ်ခွက်ကို ကော်ခပ်စားရင်း သျှင်ပြောလိုက်လျှင်
ဒေါ်မြဝတ်လွှာ မဲ့ရွဲ့နေ၏။ သည်စဉ် သူတို့အနားသို့ စွမ်းထက်
တစ်ကျော့ရောက်ရှိလာပြီး မုန့်စလေးတွေပေးကျနေသည့် သျှင်
နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလှလှလေးကို ... ရယ်မောရင်း တစ်သူ့စနှင့်
သုတ်ပေးလေ၏။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ မျက်နှာပျက်သွားရသလို ... နှင်းဝတ်လွှာ
လည်း နှုတ်ခမ်းစူမိသည်။

“ကိုကိုက လွှာတို့ကိုခေါ်လာပြီး ဒီကျတော့ ဂရုစိုက်ဘူး”

“စိုက်ပါကွာ၊ တီးဝိုင်းမှာလိုအပ်တာလေးတွေ သွားလုပ်
ပေးနေလို့ပါ။ ကိုကိုမိတ်ဆွေတွေလည်း လာကြတော့၊ နှုတ်ဆက်
ရသေးတာပေါ့၊ ကဲ စားလို့ဝပြီလား၊ ဘာထပ်ယူဦးမလဲ၊ တော်
ကြာကျရင် ဘူဖေးစံနစ်နဲ့ ... ကြက်ကင်တွေ၊ ဘဲကင်တွေ
အချိုရည်၊ ဝီစကီ၊ ရမ် လာလိမ့်မယ်၊ ခုထဲက လှိမ့်မစားထား
နဲ့”

“ဟာ ... ပွတာပဲ၊ သျှင် ဘဲကင်စားချင်နေတာ ကြာပြီ”

သျှင်ကတော့ စွမ်းထက်ကို စိတ်ကောက်ရမှန်း၊ ပိုင်စိုး
... လုပ်ရမှန်းပင်မသိ။ ကလေးစိတ်နှင့် စားဖို့၊ ဝါးဖို့၊ တီးဝိုင်း
... ထောင်ဖို့ပဲ သူ့ခေါင်းထဲမှာရှိသည်။ အဖြူထည်လေးပေါ့။
စွမ်းထက် ... သျှင်အနားကခုလွတ်မှာကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး
... ကို ချစ်စနိုးစနေမိ၏။

“ကိုကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်၊ သျှင် ... ဘယ်နှစ်ရက်ထဲ
... ထမင်းမစားရတာလဲ”

“အဟဲ ... အခုညနေမှပါ ကိုကိုရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မို့
... ဆာပြီလေ”

“ဒါပေါ့ ... ဆာရမှာပေါ့ ... သျှင်က အရပ် ၅ ပေခွဲ၊
... ကပေါင်တစ်ရာကျော်ဆိုတော့ ဗိုက်အိုးက တော်တော်ကျယ်
... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ကျယ်လောက်တယ်၊
... ဗိုက်ဟာလေ ဘယ်လောက်စားစား ... ပူထွက်မလာဘူး၊
... လုပ်တွေလုပ်ရလို့လားမသိဘူး”

“အမယ် ... ယူက ဘာတွေလုပ်ရလို့လဲ၊ သူဌေးသမီး
... ”

“အား လုပ်ရတာပေါ့၊ အိမ်မှာတစ်အိမ်လုံးကို ကြမ်းတိုက်
... တယ်၊ တစ်ခြံလုံးကို ရေလောင်းရတယ်၊ ဘုရားပန်းလဲတာ
... သျှင်ဘာသာ ဝါသနာပါလို့ပါ”

“ဪ ... ”

စွမ်းထက်မှာ ထင်မထားသည်မို့ အံ့သြနေရသည်။ လူတွေအားလုံးကပင်ပျာယာခပ်၊ သည်းသည်းလှုပ်ကုန်နေရပြီး သူမကိုပင် ဘုရင်မတစ်ပါးလို ခယနေကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

သျှင်ကိုကျတော့ ဘယ်သူမှ မပြုစု၊ မယုယကြသည့်အတိုင်း သျှင်ကတောင် အိမ်အလုပ်တွေကူလုပ်ရသေးသတဲ့။

ဟုတ်ပေမည်။ ဒါကြောင့် သျှင်ဒီလောက်ကျန်းမာသန့်ရှင်းနေတာဖြစ်မည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာကလည်း ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ဝင်ပြီးနှိပ်နှိပ်၏။

“သူကကျန်းမာတယ်လေ၊ ဘယ်လိုပဲ ပစ်ချထားသလဲ၊ အသက်ရှင်တဲ့ ရွက်ကျပင်လိုပေါ့၊ လွှာကလေးကတော့ ဖိုးသလိုမွေးမှ အသက်ရှင်မဲ့သူမို့ ... ရှင်အောင်မွေးထားရတာမကွယ်”

သည်စဉ် .. တီဝိုင်းစပြီး အဆိုတော်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စတင်သီဆိုတော့ရာ သျှင်မှာ ... ဂီတတွင်းအာရုံနှစ်မျောသွားတော့သည်။

လွှာလို ... စွမ်းထက်ကိုကရုစိုက်ဖို့၊ ချွဲနဲ့ဖို့တွေ သူမသာမရတော့ချေ။

စွမ်းထက်မှာလည်း သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားနှုတ်ဆက်ချင်ပြောရနဲ့၊ သူတို့ဝိုင်းဆီပြန်လာလိုက်မို့ ... သူငယ်ချင်းတွေလုံး သျှင်နှင့်လွှာကိုမြင်ကြလေ၏။

“ကိုစွမ်း ... ဘယ်သူ့ကို သည်းသည်းလှုပ်နေတာလဲ၊ နိမ့်နိမ့်နုရောင်လေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျား ... ကိုယ့်ညီမလေးတွေပါ”

“ညာမနေပါနဲ့ဗျား၊ အသိသာကြီးပါ၊ ပြော ပြော ကောင်မလေးတွေကတော့ ငယ်ငယ်လေးတွေပါလား”

“ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေရမှာလေ”

“ပေါ်ပြီ ... ပေါ်ပြီ ... ကေန္တ ဟိုငွေပြာရောင်လေးထင်တယ် ဟုတ်လား၊ ကလန်ကလား၊ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားလေးနဲ့ တကယ်ချာတယ်”

သူ ... ငြင်းခုန်မနေတော့ဘဲ အလိုက်သင့်သာ ရယ်နေရတော့သည်။

“လုပ်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဆိုဗျား၊ ကိုယ့်ထက်အများကြီးငယ်တဲ့သူမို့ ... အခုမှ စဉ်းစားကြည့်တုန်းပါ”

“ဘယ်လောက်ငယ်လို့လဲ ... လွန်ကွာ ... ၁၀နှစ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ၉နှစ်၊ ၁၀နှစ်လောက်ငယ်မယ်၊ ချိန်ဆရတုန်းပါ”

တီးဝိုင်းကအရှိန်ကောင်းနေပြီမို့ ... အားလုံးဂီတသံဆို
များမှာ နှစ်မျောနေကြဆဲ ... စွမ်းထက် သျှင်အနားသို့ ပြန်ရောက်
လာပြန်သည်။

သျှင်အနားဆိုပေမယ့် လွှာနှင့်လည်းမဝေး။ လွှာက သူ့ကို
ပူဆာလိုက်သည်။

“ကိုကို ... လွှာ ... ကိုကိုတို့ခြံထဲလိုက်ကြည့်ချင်တယ်
အဖော်လိုက်ပေးနော်”

သူ အံ့အားသင့်သွားပေမယ့် အခြေအနေကိုထိန်းရသည်။
“သွားလေ ... လွှာတစ်ယောက်ထဲ အဖော်မရှိဖြစ်နေမယ်
သျှင်ပါလိုက်ခဲ့”

သျှင်ကတော့ ဘာမှမသိ။ လိုက်လည်းမလိုက်ချင်။

“ဟာ ... ကိုကိုကလည်း ... သျှင်မလိုက်ချင်ဘူး။ ဒီမှာ
သီချင်းနားထောင်နေတဲ့ ဥစ္စာ”

“မရဘူးကွာ ... လိုက်ခဲ့”

စွမ်းထက် ... သျှင်လက်မောင်းကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းဆွဲထူ
လိုက်လျှင် လွှာ ခြေကိုဆောင့်ပြီး ရှေ့မှထွက်သွားနှင့်တော့သည်။

ကိုယ့်အတွက် အကွက်ထွင်တာ ... သူ့အတွက် လုပ်ထေး
သလိုဖြစ်သွားပြီကိုး။

ယခုမှ ခွာမြင့်ဖိနှပ်စီးရသည်မို့ ... ဒေယီးဒေယိုင်ဖြစ်ချင်နေ
သည့် သျှင်ကို စွမ်းထက်က ခပ်ရီဝေဝေနှင့် လက်မောင်းအား

သွတ်တော့။

လွှာ ... သျှင်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှမနာလိုမဖြစ်ခဲ့မိပေ
မည် သည်နေ့တော့ အကြီးအကျယ်မနာလိုဖြစ်မိသည်။ သျှင်ဟာ
မိရန်သူပဲ။

သူဟာ ငါ့လောက်လည်းမလှဘဲနဲ့၊ ရုပ်ကြမ်းကြီးပါ။ ငါလို
နုနုဝတ်ဖတ် ... ဖွေးဖွေးဥဥလည်းမဟုတ်ဘဲ ... သူ့ကို ကိုကို
ဘာသဘောကျနေတာလဲ။

လွှာ ... ကိုယ့်စကားအတိုင်း ခြံတစ်ပတ်လည်အောင်
ဆျောက်ကြည့်ရင်း ... မနာလိုစိတ်တွေတဖွားဖွားဖြစ်လာသည်
အခါ ... ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မထိန်းနိုင်တော့။

ခြံဘေးရှိ ... ရေကူကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ခနော်နီခနော်နဲ့
ထမ်းလျှောက်နေရသည့်သျှင်ကို မတော်တဆလိုလိုနှင့် ဆက်ခနဲ
တွန်းတိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

သျှင်ကို တွန်းတိုက်ခဲ့ပြီး ... လွှာ ခပ်တည်တည်နှင့်
ညှိညှိသွားပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီလောက်ပဲများတဲ့ မိန်းမ။ အအေးပတ်ပြီးသေပစေ။

“သျှင် ... သျှင်”

စွမ်းထက် ... သျှင်ကို ရေထဲဆင်းဆယ်ပြီး ကန်ဘောင်ထဲသို့ ပွေ့ချီတင်ခဲ့သည်။ သျှင်ကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းမို့ သတိထားမေ့မသွား။

အေးလွန်းလို့ ချောင်းတွေတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း မျက်နှာတွေကျနေမိသည်။

“သျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်တော့မလဲ၊ ကိုကို လုပ်မိဦး။ သျှင် ဘယ်လိုလုပ် ဟိုနေရာကို ပြန်သွားရမှာလဲ ... အဟင့် ဟင့်”

“နေဦး ... သျှင် ... ကိုကို အဝတ်လဲပေးမယ်၊ အဝတ်ပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ... သျှင်အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့လေ၊ နောက်ဘက်ကနေလှည့်ဝင်မယ်”

“နေပါစေ ကိုကိုပဲ အဝတ်တစ်စုံလောက်ယူပေးပါ၊ ပြီးရင်

... သျှင်ကို ပြန်ပို့ပေးနော်”

“စိတ်ချ ... ဒီမှာနေရဲလား”

“နေရဲပါတယ် ... ဒီနားမှာလည်းလင်းနေတာပဲ၊ ကိုကို

ပြန်ပြန်လာခဲ့နော်”

သျှင် ... ရေစိုအဝတ်နှင့် အိမ်ဘေးရေကန်မှာ ခိုက်ခိုက် ... နှင်းဝတ်လွှာကတော့ ဒေါ်မြဝတ်လွှာအနီးသို့ ပြန် ... သွားပေပြီ။

“ဟိုနှစ်ယောက်ရော ... သမီး”

လွှာ ... နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး ...

“မာမီ သျှင်ကမစွပ်ပါဘူး၊ မာမီ ဂုဏ်သိက္ခာကိုမထောက်”

“ဟဲ့ ... သူဘယ်မှာလဲ”

“ရေကန်နားမှာ ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ အကြံအဖန်တွေလုပ်နေမှာပေါ့၊ သူက ကိုကိုကိုမြှူဆွယ်နေတာ”

“အို ... မဖြစ်သေးပါဘူး၊ မာမီက ... သူ့ကို လွှာနဲ့ရည် နှယ်တာ”

“ဟိုကလည်း သျှင်လိုအပေါ်စားဆန်ဆန်ကို စိတ်ပျက် သွားမှာပါ မာမီရာ၊ စောင့်ကြည့်နေ သူ ... လွှာဆီပဲစိတ်ပြန်လည်လာမှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မာမီသွားကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ ပေါက်လွှာပဲစား လုပ်ချင်လို့ဘယ်ရမလဲ”

စားပွဲမှထကာ ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ... ရေနံဘက် ...
အိပ်ပွဲနှင့် ... နောက်လာချိန်တွင် ...

ရေနံဘေးတွင်လည်း ... စွမ်းထက်က ... သျှင်ကိုဆံ ...
တွေ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးနှင့် ရေသုတ်ပေးနေသည်မို့ ဒေါ် ...
ဝတ်လွှာ အမြင်မှာ လုံးလား။ တွေးလား ...

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း ...”

ငါ သူတို့အနားသွားလိုက်ရင် ... သူတို့ကို အသိအမှတ် ...
ပြုရာရောက်တော့မှာပဲ။

ညဘက်ချိန်းတွေတဲ့သမီးရည်စားတွေကို ရပ်ကွက်လူကြီး ...
တွေဖမ်းပြီး ပေးစားသလိုဖြစ်နေမယ်။

စွမ်းထက်သည် သူ့အလေးဂရုပြုစရာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ...
ဒေါ်မြဝတ်လွှာ နောက်သို့ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသတွေတနန်းနန်း။

ပေါက်လွှတ်ပါးစားမ။

ဣန္ဒြေကိုမရှိဘူး။ ကိုစွမ်းကို ဘယ်လိုမြှူစွယ်လိုက်တယ် ...
မသိဘူး။ တောက် ...

သည်ဘက်မှာတော့ ... သျှင်ခမျာ ... စွမ်းထက်ပေးသည် ...
ဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်ကို ဘယ်လိုလဲရမုန်းမသိ။ ကိုယ်ဝတ်ထား ...
တာလည်း စကတ်နှင့်ကိုယ်ကျပ်မို့ ... အချွတ်ရခက်။ အဝတ် ...
ခက်။

စွမ်းထက်ကတော့ သျှင်အအေးပတ်သွားမှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေ

“အဝတ်မြန်မြန်လဲလိုက်လေ သျှင်၊ ခုတောင် ချောင်းတွေ ...
ချိတ်ကုန်ပြီ ...”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာမှမဟုတ်တာ၊ သျှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ...
အဝတ်လဲရမလဲ ကိုကိုရဲ့၊ အိ ... ဟီး ... သျှင်သေချင်တယ်”

“ဟာကွာ ... ကဲ ကိုကို မီးသီးဖြုတ်လိုက်မယ်၊ မျက်နှာ ...
သုတ်စောင်ကြီးလည်း ရှိသားပဲ၊ ကြိမ်နီပြီးလဲလိုက်ကွာ”

“လူတွေ ချောင်းကြည့်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မကြည့်လောက်ပါဘူး၊ မီးသီးဖြုတ်လိုက်မယ်ဆိုမှ”

“ကိုကိုလည်း လှည့်မကြည့်နဲ့ ...”

“မကြည့်ဘူး၊ မကြည့်ဘူး၊ စိတ်ချ ...”

စွမ်းထက် ရေနံနားမှာထွန်းထားသည့် မီးတိုင်မှ မီးသီး ...
ကိုဖြုတ်လိုက်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မှောင်သွားသည်။

သည်အချိန်မှာ ... သျှင် ... ရေစိုအဝတ်တွေ အမြန် ...
ချွတ်ပြီး ... သူ့ဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်ကို အမြန်လဲရသည်။

အောက်ခံတွေ ဝတ်စရာမရှိတော့သည်မို့ သူမပုံစံက အရှိ ...
ကိုအရှိအတိုင်း၊ မှီမောက်ရုန်းကြွလျက်။

သျှင် ... ရေစိုချင်နေသည့် မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးကို ...
လူပေါ်မှာပတ်ထားလိုက်၏။

“ပြီးပြီလား ကလေး”

“ပြီးပြီ”

စွမ်းထက် မီးသီးကိုပြန်တပ်ပေးလိုက်၏။ မီးရောင်အောက်မှာ သျှင်အသွင်က အလှနတ်သမီးနယ်။ ဆံနွယ်တွေကလည်း ရေစက်လက်။

တကယ်ပါပဲ။ အိမ်ပေါ်သာ ခေါ်တင်ထားလိုက်ချင်တော့စရာ။ သို့သော် သူစိတ်ကိုထိန်းပါသည်။

“ကဲ ... သျှင် အိမ်ကိုပြန်ပို့ပေးမယ်”

“မာမိကိုသွားပြောပါဦး ကိုကို၊ တော်ကြာ ပြဿနာတွေ ရှင်းမရဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဂရုစိုက်လိုကွာ ... ကိုကိုအားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

“ဘာလဲ ကိုကိုရ ... သျှင်နဲ့ ကိုကို ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မသိဘူးကွာ ... သျှင်လေးအရမ်းအေးနေပြီ၊ ကိုကို ပြန်ပို့တော့မယ်”

ရေမစိတ်စိုနှင့်သျှင်ကို စွမ်းထက် အိမ်သို့အမြန်ဆုံးပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။

ခြံထဲသို့ကားဝင်ပြီး သူ သျှင်ကိုပို့ပေးမည်ပြင်ရာ ...

“မဆင်းနဲ့တော့ ကိုကို၊ ဟိုမှာညှော်ခံပွဲတန်းလန်းနဲ့ ပြန်တော့နော်”

“ကောင်းပြီ ... သျှင်အဝတ်ခွေးခွေးတွေဝတ်နော်”

ဘယ်အိပ်ပူတစ်ခွက်လောက်လိုက်ဦး၊ စိတ်မချဘူးကွာ၊ တကယ်

သျှင်ပါးလေးကိုမချင်မရဲဖြစ်ရင်း ... စွမ်းထက် သူလေးကို ချစ်လွန်းလို့ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိ၏။

သူမကတော့ မလိုက်မသိဖာသာပင် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်း သွားခဲ့လေသည်။

မိုးမီးလောင်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်။

နောက်ကျောကိုခါးနဲ့ထိုးသည်ဆိုတာရော ဒါကိုယ် မိသားစုလို့ ယုံကြည်ချစ်ခင်ထားသည့် မာမိနှင့်လွှာတို့၏ ပတ်ပတ်စက်စက်စွဲချက်များကြောင့် ... သျှင်မှာ အံ့သြလွန်းရသည်။ ကမ္ဘာကြီးကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားတော့သလို။

ညက ... အချိန်မရှိတော့သဖြင့် ပြဿနာမဖြစ်လိုက်ကြ ရသော်လည်း ... သည်နေ့မနက် ညော်ခန်းမှာ ... ဖြစ်ပျက်နေ ပုံတွေမှာ တကယ့်ကို မကြားဝံ့နာသာနှင့် စိတ်မချမ်းသာစရာ။

ဦးဝင်းထက်သျှင်ကို တိုင်တောနေသည်နှင့်တောင်မတူဘဲ တကယ့်ကို ... ဆွဲချရှေ့နေက တရားခံတစ်ဦးကို နင်းကန်စွပ်စွဲ ပုတ်ခတ်နေသည်နယ်။

“မောင့်သမီး အရှက်မရှိလိုက်တာ ... မိဘ မျက်နှာအိုးမဲ သုတ်တာ၊ မြဲမျက်နှာ ဘယ်သွားထားရမှန်းကိုမသိဘူး၊ ကိုစွမ်းက

... နှစ်ယောက်ကို ... ကိုယ့်ညီမလေးတွေလိုသဘောထားတာ ... ဒါ့အပြင် ခြံထဲလျှောက်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး ... ဖိနှပ်အကြောင်းပြ သွယ်လီလှုပ်လဲနဲ့၊ လဲတော့မလို့၊ ပြိုတော့မလို့၊ သူပဲအရွယ်နဲ့ ဆိုက်အောင် သရုပ်ဆောင်တတ်ပါပေတယ်”

“ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ ဒက်ဒီရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်လောက်တောင်ရင်းနှီးကုန်ကြတယ် မသိဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်းပြောတာ သျှင်အဝတ်တွေတောင်ဖရိုဖရဲ ... ”

“တော် ... တော် ... စကားပြောတာဆင်ချင်စမ်းလွှာ၊ သဘောလောက်ပြောလည်း ဒက်ဒီနားလည်တယ်”

“မောင်က ဘာတွေနားလည်နေတာလဲ၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး မောင် ဒီသမီးအတွက်နဲ့ အရှက်တွေကွဲပြီသာမှတ်၊ မောင့်သမီး ဟာ ... ရှေးတုန်းက ခြင်္သေ့နဲ့ညားတဲ့ သေသရီမင်းသမီးလို အလိုရမ္မက်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေး”

“ဘာ ... ”

သမီးကို သည်အထိပြောတော့ ဦးဝင်းထက်သျှင် မခံနိုင်။ သမီး ... ဒီအထိမမိုက်မဲနိုင်။ သူတို့ သားအမိ သမီးကိုမလိုလား တာလည်း ... ဦးဝင်းထင်သျှင်သိသည်။

သျှင်ကတော့ ... အလွန်အမင်းအံ့သြထိတ်လန့်ပြီး ကြားရသည့် စကားလုံးများက နားနှင့်မဆုံလွန်းလို့ ... အရှက်တွေ ကလူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဟုန်းဟုန်းလောင်တော့မတတ်။

ဖေဖေ ... ပိတ်အော်လိုက်ပေမယ့် သူတို့သားအား
မရပ်။

“မောင် ... မြေပြောတာမယ့်ဘူးလား၊ ညက ညဉ့်ခံစား
ခင် ... ကိုစွမ်းနဲ့လစ်ထွက်သွားတာရော ... နင်ဘာငြင်း
သေးလဲ”

“ရှင်”

သျှင် ... ဘယ်လိုခင်လျှောက်လဲချက်တင်ရမုန်းမသိ
သူတို့၏ စကားမုန်တိုင်းမှာ စုတ်ပြတ်သတ်နေရသည်။

ကိုယ်တစ်သက်လုံး အားကိုးတွယ်တာလာခဲ့ရသည့် မာ
ဟာ ... အစွယ်ပြူးပြူးနှင့်ဘီလူးမကြီးပါလား။

လွှာကတော့ ထားပါတော့လေ ညီမို့သံယောဇဉ်မတင်
လို့ပြောတယ်ဟုဖြေသာနိုင်သည်။

သျှင် မျက်ရည်တွေနှင့်ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေပုံက
အရှုံးမီးဝိုင်း။

ဦးဝင်းထက်သျှင် အခြေအနေတွေကိုနားလည်အောင်
တွေးကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

သမီးဟာ ... ဤမျှမိုက်မဲမည်မထင်။ ကလေးစိတ်နှင့်
ပင် ဖြူစင်ရိုးသားစွာ ... ရိုးရိုးလေးနေခဲ့တာ သူသိသားပဲ။

လွှာသာ ... အလှတွေပြင်ဆင်ပြီး၊ အချစ်ကိုစူးစမ်းရှာဖွေ

နိုင်နေတာ။

သို့သော် ... ဆိုရေးရှိသေးလို့ သူဆိုရပေဦးမည်။

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းတို့ပြောတဲ့အတိုင်းဆို ... စွမ်းထက်
နဲ့သမီး ... ငြိခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ငြိရုံတင်မဟုတ်ဘူးရှင်ရေ၊ ထိခဲ့တာ၊ ထိခဲ့တာ၊ ကဲ
အိပ်ပြလို့ အကောင်မမြင်ဘူး”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ စွပ်စွဲချက်ကမကြားဝံ့မနာသာ။ တကယ်
ပြီးသူရန်ဘက်နယ်။

“အေး ... ထားပါတော့ကွာ၊ ဒီတော့ငါက သမီးရှင်ဆို
တော့ ... သမီးရှင်ပီပီ ဒီကောင်ကို ခိုင်လုံအောင်လုပ်ရတော့
မှာပေါ့၊ တာဝန်ယူခိုင်းရမှာပေါ့ ... ”

“အို ... ဖေဖေ ... သျှင် ... သျှင် သူတို့ပြောသလို
တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး”

ခံစားရလွန်းသဖြင့် အသံအက်အက်လေးနှင့် သျှင်အော်
ဟစ်လိုက်ရာ ဦးဝင်းထက်သျှင် သမီးကိုလက်ကာပြလိုက်သည်။

ပြီး ... အနားရှိလက်ကိုင်ဖုန်းကိုဆွဲယူလိုက်၏။ ထိုအခါ
မျက်ကလဲဆံပြာဖြစ်ရသူမှာ ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာ။

“အို ... မောင်၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ကိုယ့်သမီးကိုယ်တော့
မဆုံးမဘဲ ... ယောက်ျားလေးကို သွားရမ်းမလို့လား”

“ရမ်းတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါ့သမီးကိုလွန်ကျူးတာတယ်

ဆို ... ဒီကောင်တာဝန်ယူရမှာပေါ့ ... ”

“အိုရှင် ... ဟိုကတစ်ပဲခြောက်ပြားတန်မဟုတ်ဘူး ရှင်သမီး မလောက်လေးမလောက်စားကိုယူမယ်တဲ့လား”

“ယူရမှာပေါ့၊ ငါ့သမီးကရော ... ပေါက်လွှတ်ပဲစား မဟုတ်ဘဲ၊ ဦးဝင်းထက်သျှင် ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့ရဲ့သမီးပဲ”

“တော်စမ်းပါ၊ မြကိုဆွဲမထည့်နဲ့၊ ဒီသမီးမျိုး သမီးမတော် နိုင်ဘူး”

“ဟင် ... မင်း ... ရက်စက်လှချည်လား၊ သျှင်ရော၊ လွှာပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်တာဝန်ယူထားတဲ့ သမီးတွေလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရက်ရက်စက်စက်ပြောရက်တာလဲ”

“အို ... မိဘကိုအရှက်ခွဲတဲ့သမီးမျိုးမွေးရတာ ဝမ်းရေစပ် မါတယ်”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဦးဝင်းထက်သျှင် လက်ကိုင်ဖုန်းကိုသာ ... နှိပ်နေတော့သည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ... မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ခုတ်ရာတခြား ရှုရာတလွဲ။

ကိုယ့်သမီးအတွက်ရည်စူးထားသူကို ဝင်လုရကောင်းမ လားဟု ဒေါသတကြီး ပြောဆိုတွန်းတိုက်မိတော့သည်။ သင်း ကောင်းစားဖို့များဖြစ်ကုန်မလား။

ဦးဝင်းထက်သျှင်ကတော့ ... စွမ်းထက်ထံ ဖုန်းဆက်နေ

“မောင်စွမ်းထက်လား ... အန်ကယ် မောင့်ကိုပြောစရာ နှေးစရာတွေရှိလာပြီဆိုပါတော့ကွယ် ... မောင်နဲ့ အန်ကယ် ... နေရာမှာတွေ့နိုင်မလဲ”

“မောင် ... ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ... မီးခဲနင်းမိသလို ... တစ္ဆေ့စွေ့ဖြစ်နေ

ဦးဝင်းထက်သျှင်ဂရုမစိုက်ပေ။

“ကောင်းပြီ ... အန်ကယ် ... လာခဲ့မယ်”

ဦးဝင်းထက်သျှင် ... ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ... တည်တည်ငြိမ်

သပ်သပ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“မောင် ... ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ... မျက်စိမျက်နှာတွေပျက်လျက်။

“ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမလိုဘူး၊ မင်းဖြစ်နေတာ စိုးရိမ်လို့ဖြစ်

မယ်မထင်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ်မနာလိုနေတာဖြစ်ရမယ်”

“ပြောရက်လိုက်မောင်ရယ်၊ သျှင်ကလည်း မြသမီးပါ။

ကောင်းပြောတာ ငါ့စကားနားရ၊ တစ်ယူသန်တော့မလုပ်ပါနဲ့နော်၊

သူ့စကား အရင်နားထောင်ကြည့်ပါဦး”

“ဟ ... စောစောကပြောတော့ ငါ့သမီးပဲလွှင့်ပစ်ရတော့

တတ်၊ စကားကို အမျိုးမျိုးမပြောနဲ့မြ၊ ငါသိပ်ရွံ့တယ်၊ တော်ပြီ

ငါ့မှာအလုပ်တွေရှိသေးတယ်”

နံနက်စာပင်မစားတော့ဘဲ ... ဦးဝင်းထက်သျှင်
မောင်းထွက်သွားရာ နင်းထက်သျှင် ... ချောက်ချားစွာ ကုန်
ပါသည်။

ငါ့ဘဝ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲ။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့် လွှာတို့၏မေတ္တာစေတနာကို သူ
လုံးဝမယုံကြည်ရဲတော့ပါချေ။

“ကဲ ... ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးမ ... ဖအေကတော့ သမီး
တွေက ဘာဒက္ခတွေကြုံရဦးမယ်မသိဘူး”

“သျှင်ဘာမှအပြစ်မလုပ်ခဲ့ဘဲမာမီ ... မာမီတို့စွပ်စွဲနေတာ
လုံးလုံးအလိမ်အညာတွေချည်းပဲ”

ဦးဝင်းထက်သျှင်ထွက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဆက်
တက်ပြီး အာဠာဝကဝင်တော့သည်။ လွှာကမီးလောင်လေပင့်။

“ဘာ ... နင်က ငါ့ကိုဘာပြောတယ်၊ ကောင်မ ...
ပြောလိုက်ရင်မကောင်းဖြစ်တော့မယ်၊ ရေကန်နားမှာ နင်တို့နှစ်
ယောက်နမ်းစုပ်နေကြတာလေ၊ နင်တို့ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အေးနေကြမှာပေါ့၊ ယိုသူမရှက် ... မြင်သူရှက်၊ ထို့ ... ”

“မာမီမရိုင်းပါနဲ့၊ မြင်ရင်ကိုယ့်သမီးပဲ ... သူများစော်ကား
နေတာလက်ပိုက်ကြည့်နေစရာလား၊ မာမီစိတ်ဓာတ်ကို သျှင်
လုံးဝရှံ့တယ်”

“နင့်အပြစ်ကို ငါ့အပြစ်မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲဒီတုန်းက နင့်... မှာမျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးပတ်လို့လေ၊ အဝတ်တွေတောင်ချွတ်...”

“ဟင်း”

အဖြစ်မှန်ကို သေသေချာချာသိအောင် မကြိုးစား... မတရားစွပ်စွဲပုတ်ခတ်လာသည့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာကို ... သျှင်... အထင်ကြီး၊ ယုံကြည်ကိုးစားလို့မရတော့ပေ။

မာမီဟာ မွေးစားမိခင်ဆိုပေမယ့် ငယ်စဉ်ကတည်းက သူမအပေါ် အဆိုးမြင်ခဲ့တာ၊ မေတ္တာမထားခဲ့တာတွေ သူမမြင်ယောင်လာမိသည်။

“နင့်ဘာငြင်းချင်သေးလဲ၊ နောက်ရေကန်ဘေးမှာအား... လို့ ကားနဲ့တင်ခေါ်သွားတာမဟုတ်လား၊ နင် ညက ဘာ... ဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

ဒီလောက် ပက်ပက်စက်စက်စွပ်စွဲလာသည့်အခါ ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာကို သျှင် အဆုံးစွန်ထိနာကြည်းမုန်းတီးသွား... သည်။

ရင်ထဲမှာ မခံရပ်နိုင်လွန်းသဖြင့် ... အသက်ရှူတွေကြာ... လာပြီး သျှင် ... ကိုယ့်အခန်းသို့ ချာခနဲလှည့်တက်ပြေးခဲ့သည်။

ငါ ... ဒီသားအမိနဲ့အတူနေလို့မရတော့ဘူး၊ ဖေဖေ... ပြောပြီး ငါ့ဘဝအတွက် လုံခြုံအေးချမ်းမယ့် အရပ်မှာနေ... မလား။

အိမ်ပြေးတော့မလုပ်ချင်ဘူး။ ဒီအရွယ်လေးတွေ အိမ်က... မှတ်ပြေးရင် မဟုတ်တာတွေဖြစ်တတ်တယ်။

ရင်ထဲမှာဒေါသထွက်လွန်းလို့ ... သျှင်ရင်ဘတ်ကြီးတစ်... နှင်းနုနေသည်။

ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ်လက်သီးနှင့် တဖုံးဖုံးဖိရင်း သျှင်... သိသိစိတ်ကိုယ်ဖြေလျှော့ရသည်။

ဒီနေ့ကျောင်းတက်လို့မရတော့။ သျှင်ကျောင်းတစ်ရက်... တော့မည်။

ဖေဖေလည်း ... ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေပါလိမ့်။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာမကောင်းတာနှင့် သူတို့သားအဖ၏... နှင်းချမ်းနေသည့် ဘဝလေးပြိုကွဲတော့မည်ထင်ပါသည်။

သူနှင့်စွမ်းထက်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“သို့သော်လည်းကောင်း ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ မှာကြားလိုက်၏။

သူ ... စွမ်းထက်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ စွမ်းထက်

သွင်ကရိုးရိုးသားသား။

“အန်ကယ် ကျွန်တော်ကိုပြောစရာရှိတာ”

ဦးဝင်းထက်သျှင် ... ခေတ္တအားယူလိုက်ပြီးမှ ...

“အန်ကယ်ပြောမှာထက် ... မနေ့က မောင်စွမ်းထက်

အိပ်ခန်းမှနေပွဲမှာ သမီးတို့တာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာပဲ အန်ကယ်
အိပ်ခန်းမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ် _ မနေ့ညက ဧည့်ခံပွဲမှာအလုပ်

လုပ်နေရတဲ့ကြားထဲ ... လွှာက ... ခြံထဲလျှောက်ကြည့်ချင်
တယ်ဆိုပြီး ... ကျွန်တော့်ကိုပူဆာတယ် ... ”

“အင် ... ”

ဒီလိုအချိန်ဟာ ... ခြံထဲလျှောက်ကြည့်ချင်စရာလား။

ခြံစိတ်လွှာတူမကို ... ဦးဝင်းထက်သျှင် ကြည့်လို့မရတာ အဲဒါ
တွေပါသည်။ လူကလက်တောက်လောက်ပေမယ့် စိတ်ကအပျို
စိတ်။

“ကျွန်တော် ... သျှင်ကိုပါအတင်းခေါ်ပြီး သူတို့နှစ်

ယောက်ကိုလိုက်ပြလိုက်ပါတယ်။ သျှင်ကမလိုက်ချင်ဘူး။ သူ့
တီးဝိုင်းပဲနားထောင်ချင်နေတာ”

စားသောက်ဆိုင်က အဆင့်မြင့်ပြီးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
မယ့် ဦးဝင်းထက်သျှင်ရင်ထဲမှာ မီးလိုပူနေရသည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ စကားများကိုရာနှုန်းပြည့်မယ့်ကြည့်
မယ့် သမီးရှင်ပီပီ သူရင်တွေပူနေရသည်။

အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ဖြူစင်နူးညံ့လွန်းသည့်သမီးဟာ မြေ
လွှာတို့သားအမိရဲ့ပစ်ကွင်းဖြစ်နေပြီလား။

သမီးအလန်တကြားငြင်းသံလေးကို ဦးဝင်းထက်သျှင်
ကြည့်သည်။ တော်ပြီ နောက်ဒီသားအမိနဲ့ ဘယ်ကိုမှမထွက်
တော့ဘူး။

သူ့အနားသို့ ရိုကျိုးစွားရောက်ရှိလာသည့် စွမ်းထက်
ကြောင့် သူ့အတွေးတွေပြတ်တောက်သွားရသည်။

“ထိုင်ပါ မောင်စွမ်းထက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... သမီးက၊ ကလေးနဲ့”

“မလိုက်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်အတင်းဆွဲခေါ်ခဲ့တာပေါ့ ... ခြံထဲလျှောက်ကြည့်နေကြတုန်း နောက်မှ လွှာက သူ့ကိုကိုင်သလိုလို၊ မတော်တော် လိုလိုနဲ့ ကန်ထဲတွန်းချပစ်တယ်။ ကျွန်တော်မြင်တာပေါ့”

“ဟင် ... ”

တော်တော်ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လွှာပဲ။ ဧည့်ခံပွဲထဲ အဝတ်တွေနဲ့ သမီးခမျာ ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။ ပြီး ... ဆော့ညကြီးလေ။

“သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမစောင့်ဘဲ ချာခနဲဧည့်ခံပွဲထဲ ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်အိမ်ထဲက အဝတ်တစ်စုံသွားယူဖို့ သူ့ကို ယာယီလဲခိုင်း။ ရေစိုနေတဲ့ခေါင်းကို မျက်နှာသုတ်တော့ နဲ့သုတ်ပေးတာတွေ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ မြင်သွားမှာပေါ့။ နောက်ကလေး အအေးပတ်မှာစိုးလို့ ချက်ချင်းပဲ ... ကျွန်တော် သူ့ကိုအိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဖြစ်အပျက်က အဲဒီအတိုင်းပဲ အန်ကယ်”

“အင်း ... မောင်စွမ်းထက်ပြောတာတော့ အန်ကယ် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါတယ်။ မြဝတ်လွှာ ... သမီးကိုမတရားပြောနေတာမှန်းလည်း အန်ကယ် သဘောပေါက်ပါတယ် ... ”

သူ့စကားကြောင့် စွမ်းထက်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“အန်တီက ဘယ်လိုပြောလို့လဲ အန်ကယ်”

“မောင်စွမ်းထက် မသိချင်ပါနဲ့တော့ကွယ်၊ ဒါ အန်ကယ် ဦးအိမ်တွင်းရေးပါ”

“နေပါဦး ... အန်ကယ်၊ သျှင်ရော လွှာပါ အန်ကယ်တို့ သမီးတွေမဟုတ်ဘူးလား ... အန်တီက သျှင်ရဲ့မိသွေးလား၊ ကျွန်တော်နားမလည်လို့ပါ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲကွယ် ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် သျှင်က အန်ကယ်သမီးအရင်းပါ။ လွှာက မြဝတ်လွှာရဲ့တူမအရင်းပါ။ အန်ကယ်တို့မှာ သားသမီးမရနိုင်တော့၊ အန်ကယ်က ကိုယ့်သမီးကိုယ်တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ မွေးသလိုသူကလည်း သူတူမကို အတင်းခေါ်လာပြီးမွေးတယ်”

“ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ အိမ်မှာနှစ်ခြမ်းကွဲနေတာ ခုမှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်တယ်”

“သျှင်က သနားစရာပါကွယ်၊ အန်ကယ်ကအပြင်မှာ စီးပွားရှာတဲ့လူမဟုတ်လား၊ အတွင်းလူ မြဝတ်လွှာတို့သားအမိ အနိုင်ကျင့်နှပ်ကွပ်သမျှခံနေရတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူကစိတ်ဖြူတော့ သူ့ကိုနှိပ်စက်လို့တောင် နှိပ်စက်မှန်း အမှတ်မထားဘူး”

“ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဆိုတော့ ... သျှင်အတွက်အရေးကြီးပါတယ်အန်ကယ်၊ ခါတိုင်းလို မျက်နှာလွဲခဲပစ်မလုပ်ပါနဲ့”

“အင်း ... တစ်ခုခုတော့စိတ်ပေးရမယ်၊ ကဲ ကျေးဇူးတင်

ပါတယ် မောင်စွမ်းထက်၊ မင်းလည်း မင်းနဲ့မကို စောင့်ရှောက်
ပါကွယ်”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်လည်းစောင့်ရှောက်ပါ
မယ်”

နှစ်ယောက်အတူဆိုင်ထဲမှထွက်ခဲ့ကြပြီး ကားကိုယ်စီနှင့်
လမ်းခွဲထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

“

“ဆရာ ဒီနေ့ အိမ်မှာတစ်နေ့လုံးသခင်မပွဲကြမ်းနေတယ်”

“ဟေ ... သမီးရော ကျောင်းသွားလား”

“မသွားဘူး ဆရာ ထမင်းတောင်ဆင်းမစားဘူး၊ အခန်း
ထဲကမထွက်ဘူး”

“ဟင် ... ”

သူ့လူယုံတော် ဒေါ်ထူးထံမှ အိမ်၏သတင်းများကိုကြား
လိုက်ရလျှင် ဦးဝင်းထက်သျှင် ရင်လေးသွားပါ၏။ သမီးနှင့်
မြဝတ်လွှာကတော့ ကြာလေ အစေးမကပ်လေဖြစ်လာသည်။

မြဝတ်လွှာ၏သဘောမှာ သမီးကိုအိမ်ပေါ်မှမောင်းချချင်
နေသလားပင်။ သူ ... သမီးအတွက်အဆင်ပြေအောင် ဆောင်
ရွက်ပေးရမည်သာ။

မ ... ဖက်လိုက်လို့ မိုက်ဖက်ပါသည့် ဖခင်အမျိုးအစား
တွင် သူ့အပါမခံနိုင်။

ဦးဝင်းထက်သျှင် ညဉ့်ခန်းသို့အပြတ်တွင် မီးဖိုတက်မှထွက်လာသည့် မြဝတီလွှာနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရ၏။

မြဝတီလွှာ၏ရုပ်မှာထန်တင်းလျက်။

“မောင် ... ကိုယ့်သမီးကိုယ်ကြည့်ဆုံးမဦး၊ သူကလည်း မဟုတ်တာလုပ်သေးတယ်၊ သူကပဲမာရေကျောရေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

“တစ်နေ့လုံး အခန်းထဲကထွက်မလားဘူးလေ၊ ကျောင်းလည်းမတက်ဘူး၊ ထမင်းလည်းဆင်းမစားဘူး”

“မြကိုကြောက်လို့နေမှာပေါ့ကွာ၊မြကိုသမီးကယ်ကြောက်ပဲ”

“အမလေးကြောက်လို့တော်တော်တယ်၊ မောင်လည်းကြပ်ကြပ်သတိထားပါ၊ သမီးဆိုပေမယ့်မွေးစားသမီးပဲ၊ မြကတော့ လက်ညှိုးမကောင်း လက်ညှိုး၊ လက်မ၊မကောင်း လက်မပဲ၊ မကောင်းရင် ကိုယ့်ထဲကသွေးတောင် ဖောက်ထုတ်မယ်”

မြဝတီလွှာ၏ စကားအသွားအလာတွေကို ဦးဝင်းထက်သျှင် သဘောပေါက်သည်။ သူတူမလွှာကိုပဲ ရှိသရွေ့အမွေပေးချင်သည့်စိတ်ကိန်းပေပဲ။

“ပြောစမ်းပါဦး ... မောင်စွမ်းထက်နဲ့ ဘာတွေဆွေးနွေးခဲ့သလဲ၊ ဟိုက ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ၊ မောင့်သမီးကြောင့်မောင်အရှက်ကွဲခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”

“မကွဲပါဘူး၊ မောင်စွမ်းထက်က လူတော်လေးပါ၊ ကိုယ်တစ်ခံနိုင်ပါတယ်”

သူတမင်ပိတ်ပြောလိုက်လျှင် မြဝတီလွှာမျက်နှာကြီးမဲခန့်။

“ဘာ ... ဘယ်လို ... မောင်”

“ထားလိုက်ပါကွာ၊ သမီးကယ်ပါသေးတယ်၊ ကဲကိုယ်ချေးလိုက်ဦးမယ်၊ မြလည်းကိုယ့်သမီးအတွက် စိတ်ပင်ပန်းလှပြီ၊ လွှာအတွက်ပဲစိတ်ပူပါ၊ သူ့အတွက် ကိုယ့်တာဝန်ထားလိုက်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်မောင် ... ဒါဆိုမြက သူ့ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လိုနေနေ လက်ပိုက်ကြည့်နေရမယ့်သဘောပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မောင့်သဘောထားကို မြအရမ်းအံ့သြတယ်၊ ဘာလဲ မြတို့က သူ့ကြောင့် အရှက်တွေအကွဲခံရမှာလား”

“ခက်လိုက်တာ ... စိတ်လျှော့မိန်းမရာ ... စိတ်လျှော့မင်းရဲ့မျက်ကပ်မှန်ကို အရောင်ပြောင်းလိုက်ပါဦး”

ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဦးဝင်းထက်သျှင် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့လှေကားမှတက်သွားရာ မြဝတီလွှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပြီး သွေးတွေတိုးကုန်သည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် လူက ... နီးရာဆိုဖာတစ်ခုမှာ ကမန်းကတန်းထိုင်ချလိုက်ရပြီး မြဝတီလွှာ ငှက်ဖျားတက်သလို လူကတုန်လာခဲ့သည်။

“တောက် ...”

မောင်ဟာဘယ်လိုလူလဲ။ မယားထက်မွေးစားသမီးကို ဘာဖြစ်လို့အလေးထားရတာလဲ။ မြဝတီလွှာနှင့်သူဟာ ဒီသျှင်ကြောင့်ပဲ တစ်သက်လုံးစိတ်သဘောထားကွဲလွဲခဲ့ရသည်။

မြဝတီလွှာရင်ထဲမှာ သျှင်ကိုမုန်းသည့်အမုန်းတရားတွေက မီးလိုပင်တရှိန်ရှိန်။

သင်းကိုအမွေလည်းတစ်စက်မျှမပေးနိုင်။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် တဖြည်းဖြည်း လွှာနှင့်ပျိုင်းဘက်လိုဖြစ်လာသည်မို့ သျှင်ကို မြဝတီလွှာတစ်စက်မျှ မေတ္တာထားလို့မရ။

သူမမျက်စိထဲ ငါးဖင်းရိုင်းအကောင်လိုက်ဝင်နေသလို မျက်စိစပါးမွေးစူးလှသည်။ အတ္တကြီးသည်လို့ပင်ပြောပြော ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ့်တူမပဲ အကုန်ရစေချင်သည်။

ဘယ်လိုကြံစည်ရမလဲ။ ညကျမှ ... ညီမ လှဝံတ်လွှာတို့နှင့်တိုင်ပင်ရမည်။

အပေါ်ထပ်မှာလည်း ဦးဝင်းထက်သျှင် သမီးအခန်းထဲမှာအကြိတ်အနယ်ဆွေးနွေးနေရသည်။ သျှင်ခမျာ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် နေ့ချင်းပင်မျက်နှာလေးချောင်သွားရ၏။

“ဒီနှစ်ဆယ်တန်းနော်သမီး၊ လုံးဝစိတ်လေလို့မရဘူး၊ စာကိုကြိုးစားရမယ်၊ သမီးကို ဖေဖေက ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်စေချင်တာ”

“ဖေဖေရာ ... သျှင်စိတ်ကိုဖေဖေသိပါတယ်၊ မာမိနဲ့ ဘာက သျှင်ကိုချောက်ထဲကန်ချနေတာပဲ၊ သျှင် အိမ်မှာဘယ်လိုနေရမလဲ၊ ဖေဖေကအပြင်လူပါ၊ အိမ်မှာမိုးချုပ်မှပြန်ရောက်တာ၊ သူတို့သားအိမ်ပညာပြနေတာကို သျှင်အမြဲခံစားနေရတာပါ၊ ညကကိစ္စလည်းသူတို့ထောင်ချောက်ဆင်တာ”

“ဖေဖေ မောင်စွမ်းထက်နဲ့တွေ့လို့ အမှန်အတိုင်းသိပြီးပါပြီ၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့သမီးရယ်၊ သူတို့စိတ်ရင်းကို ဖေဖေသိပြီးသားပါ”

“သျှင် ဒီမှာမနေချင်ဘူး ဖေဖေရယ် ... သျှင်ကိုတစ်ခုခု ခေါ်ဦးပေးပါ”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား သမီးရယ်၊ ဖေဖေ ကိုယ့်သမီးလေးကိုမခွဲနိုင်ဘူး၊ အိမ်မှာဆိုတော့ ဘာပဲပြောပြော နေ့ဘက်အားတောင် ညဘက်တော့ ကိုယ့်သမီးမျက်နှာကိုယ်မြင်ရတယ်လေး၊ ဖေဖေနဲ့ရင်အုပ်မကွာရှိရတာပေါ့၊ အခုပဲ နိုင်ငံဘာလကုန်ဆော့မယ်၊ နောက်ထပ် ၄ လလောက်ကျန်တော့တာပါ၊ ဒီနှစ်အရေးကြီးတယ်နော် သမီး”

“စာမေးပွဲကို ဒီကဖြေရ ဒီကတက်ရရင် သျှင်အောင်ဖို့ အာမခံနိုင်ဘူး၊ သူတို့ကို သျှင်ကြောက်တယ် ဖေဖေရယ် ညကအပြောခံရတဲ့ကိစ္စမျိုး သျှင်ကိုသူတို့ထပ်မံဖန်ဆင်းကြရင် သျှင်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုတောင် သျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လှပါပြီ”

အမြဲတမ်းမာကြောသည့်သမီးလေးက မျက်ရည်ပါးပါး
ရင်း ခံစားနေရလျှင် ဦးဝင်းထက်သျှင် ... သမီး၏ခေါင်းလေး
ပွတ်ပေးရင်း ... သမီးအတွက်အကောင်းဆုံးအဖြေကို စဉ်းစား
သည်။

“ကောင်းပြီသမီး ... ဒါဆို ... သမီးကို ဖေဖေမိတ်
ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးရဲ့အိမ်မှာထားမယ်၊ အဲဒီကပဲ ဆယ်တန်း
ဖြေလိုက်၊ ဆယ်တန်းဖြေပြီးမှ ... သမီးအတွက်ဖေဖေ ...
အကောင်းဆုံးစဉ်းစားပေးမယ်”

ဦးဝင်းထက်သျှင်ပြောလိုက်တော့ သျှင်မျက်နှာလေး
အနည်းငယ်လန်းလာသည်။

“ဖေဖေနဲ့ခွဲရမှာတော့ သျှင်အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်၊ ဖေဖေ
သမီးဆီတစ်နေ့တစ်ခေါက်လာနိုင်မှာလားဟင်၊ ဖေဖေရယ် သျှင်
လည်းဖေဖေနဲ့ ဘယ်လိုမှမခွဲချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသိတဲ့
အတိုင်း ... ”

“ဖေဖေသဘောပေါက်ပါတယ် သမီးရယ် ... ဖေဖေ
နေ့တိုင်းလာတွေ့မှာပါ၊ ခရီးထွက်နေရင်သာ လာမတွေ့နိုင်မှာ
တို့သွားအဖတွေခွဲရသလို သူတို့မခွဲရပါစေနဲ့လို့သာ ဖေဖေ
တောင်းလိုက်မယ်၊ ကဲသမီးရေချိုး၊ ပြီးရင်ထမင်းစားဖို့ဆင်းလာနဲ့”

“မာမို့ကိုကြောက်တယ် ဖေဖေ၊ မာမိက သမီးကို ငြိုးသူ
ရန်ဘက်ကြီးလို သဘောထားနေတာ”

“သည်းခံလိုက်ပါသမီးရယ်၊ မနက်ဖြန်ပဲ ဖေဖေ သမီးကို
ဆယ်ချင်းဆီပို့ပေးမှာပဲ”

“သည်းမခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေရဲ့၊ ရင်ထဲ အသည်း
ထဲကိုကြောက်တာ၊ စိမ့်တာ”

“သတ္တိကလည်းကွာ ... ဖေဖေကိုမတူဘူး၊ မအေတူ
ဘူး”

“ဘယ်လို ... ဖေဖေ”

သျှင်မှာ ကိုယ့်မိခင်အကြောင်းတစ်ခါမှမကြားဖူးခဲ့သည်မို့
အထွေထွေမေးလိုက်ရာ ဦးဝင်းထက်သျှင် လျှော့ချလိုက်ရသည်။

“ဪ ... သမီးမေမေကနူးညံ့တယ်လေ၊ ဒါကိုပြော
တာပါ၊ ကဲ ... ကဲ ရေချိုး၊ ဖေဖေနဲ့အတူ ထမင်းစားကြမယ်၊
အိပ်ခန်းရဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဖေဖေ ... ဖေဖေနဲ့ဆို ငရဲပြည်သွားရ၊
သွားရပါ”

“ငရဲပြည်တော့ မသွားပါရစေနဲ့ သမီးရယ် ... နတ်ပြည်
တို့ဆိုဟုတ်သေ၊ နတ်သမီးတွေ တစ်ဖက် ၄-၅ ရာဆိုလို့ စိတ်ဝင်
စားသား”

သားအဖနှစ်ယောက် ရယ်မောလိုက်ရင်း ဘဝအတွက်ပင့်
သက်ရှူကြရပြန်သည်။

ယခု ... ညဦးပိုင်း ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ... ဒရိုင်ဘာ
သူတို့တိုက်သို့အရေးတကြီးရောက်လာခဲ့ရာ လှဝတ်လွှာ
လည်းမယား ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆိုကြသည်။

သူတို့အလုပ်က မြဝတ်လွှာကို အပိုင်စည်းရုံးနိုင်ဖို့ မျက်နှာ
သွေးနိုင်ဖို့ပင်။’

ဒေါ်မြဝတ်လွှာအတွက်ဆို - သူတို့မိသားစုဟာ အသက်
ရန်အသင့်ဟူသည့်အသွင်။ ဒါမှ မြဝတ်လွှာဟတ်ထိသွားမှာ
မဟုတ်လား။

“လာ ... လာ ... မမ လှတောင်ဖုန်းဆက်တော့မလို့
မလာတာ ၃ ရက်တောင်ရှိသွားပြီ။ နေမှကောင်းရဲ့လားလို့ပါ။
အားကိုးရတာမဟုတ်ဘူး မမရဲ့၊ သူက ... သူ့မာမိကို
ခင်ဖို့၊ ဆိုးဖို့၊ နွဲ့ဖို့ပဲသိတာ၊ ပြုစုတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီရောက်
ခင် လှအမြဲသင်ပါတယ်၊ မမဟာ ငါတို့မိသားစုရဲ့ကျေးဇူးရှင်
အစစ်လို့၊ ငါတို့မှာမိဘပေးတဲ့ အမွေကနည်းနည်း မမပေးတဲ့
အမွေက အခုလက်ရှိစားနေရတာလို့၊ အမြဲပြောနေရတယ်”

အစ်မဖြစ်သူကို ... ယုယစွာလက်စွဲပြီး လှဝတ်လွှာက
ညှပ်ခန်းမှာထိုင်စေသည်။ မတ်တော်မောင် ဦးသောင်းထူးက
သည်းလူပါး သောက်လက်စအရက်ပုလင်းနှင့် အမြည်းပန်းကန်
တို့ လျင်မြန်စွာဝှက်လိုက်ပြီး မီးဖိုဘက်သွား လက်ဖက်သုတ်နှင့်
ရေခွေးဓာတ်ဘူး ယူလာခဲ့လိုက်သည်။

လှဝတ်လွှာတို့တိုက်က အကြမ်းထည်မျှသာ။
မြဝတ်လွှာတို့လို နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနားလှပတာ
မဟုတ်ချေ။

ကားကလည်း ... သာမန်။ လှဝတ်လွှာ၏ယောက်ျား
ဦးသောင်းထူးကလည်း ပွဲရုံအလုပ်ကို ပီပီပြင်ပြင် ဦးဆောင်နိုင်သူ
မဟုတ်။

သည်လိုပဲအစ်မလုပ်သူထံမှ အကူးအညှိကိုအမြဲမျှော်လင့်
နေကျ။ လှဝတ်လွှာကလည်း ဦးဝင်းထက်သျှင် နှင်းထက်သျှင်
ကိုမွေးစားတာ လုံးဝသည်းမခံနိုင်။

ဖိတ်ချင်းဖိတ်ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ဆိုတာလို ... သူတို့
လင်မယား၏အမွေပစ္စည်းမှန်သမျှ လွှာထံ (သို့မဟုတ်) ကိုယ့်ထံ
ရောက်လာစေချင်သည်။

“မမ ... နည်းနည်းပိန်သွားတယ် စိတ်မကောင်းတွေရှိလို့လား”

ဦးသောင်းထူးကလည်း ဂရုတစိုက်နှင့် အကြင်နာဟန်အပြည့်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ... ဒီအမူအရာတွေမှာ ပျော်ဝင်ညွတ်နေရပြီ။ အိမ်ထဲမှ ကျန်တူ၊ တူမအကြီး ၃ ယောက်လည်း အနားသို့ ဝိုင်းကပ်လာကြကာ အလှူအယက်ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“မာမီ ... နေကောင်းရဲ့လား၊ မီးနီပ်ပေးရမလား”

“သားဘာလုပ်ပေးရမလဲ မာမီ၊ ညစာရော စားပြီးခဲ့လား၊ လမ်းထိပ်မှာအသုပ်ကောင်းတယ် မာမီရဲ့၊ ဟင်းခါးလေးနဲ့သိပ်လိုက်တာ”

“အေး ... သားရယ်သွားဝယ်ချည်စမ်း သားပြောတာမာမီ စားချင်လာပြီ”

လှဝတ်လွှာ၏သားသမီးများသည် တစ်ဦးတည်းသော အဒေါ်ကို ... တကယ်ပင်ချစ်သလား၊ အရည်ပဲဖျော်နေသလားတော့မသိ။ မာမီ ... မာမီနှင့်ပါးစပ်ဖျားကကို မချ။

သားကြီးအသုပ်ဝယ်ထွက်သွားလေမှ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ညီဖြစ်သူကို အဓိပ္ပာယ်နှင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်လေသံ တိုတိုနှင့် ...

“ငါတိုင်ပင်စရာရှိတယ်၊ လှ ကလေးတွေ အနားမှာမရှိစေဘူး”

“ရတယ်လေ မမ၊ ကဲ သမီးတို့အပေါ်ထပ်သွားနေ၊ ဒီမှာမတို့တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

“ဟုတ် ... မေမေ၊ မာမီပြန်ရင် ... မီးတို့ကိုအသံပြုလိုက်နော်၊ မာမီကတစ်ခါတလေမှလာတာ၊ မီးတို့နဲ့အမြဲကြုံတာတုတ်ဘူး အောက်မေ့တယ်မာမီရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မာမီအိမ်ထဲမှာမလာရဲဘူးနော်၊ အန်ကယ်ကတစ်မျိုးကြီး”

“သူ့အကြောင်းထည့်မပြောပါနဲ့သမီးရယ်၊ သူက သူ့သမီးသူ့သမီး”

“အဲဒီ သူ့သမီးက သမီးအရင်းမှမဟုတ်တာ၊ မွေးစားသမီးကိုဒီလောက်ဝံ့ထားမတတ်ချစ်တာ ... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား မာမီ၊ မာမီကတကယ်ရိုးတယ်၊ တော်ကြာ ... ”

“ဟာ ... သမီးကလည်း ... မာမီစိတ်ဆင်းရဲအောင်ပြောနေပြန်ပြီ၊ ကဲ သွား ... သွား အပေါ်ခဏတက်နေလိုက်ကြဦး ... ပြီးမှ မေမေခေါ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီကျမှ မာမီကိုပြုစုကြ”

သမီးနှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်သွားကြလေမှ ဒေါ်မြဝတ်လွှာတင်းနေသောမျက်နှာနှင့် သူမ၏မကျေနပ်ချက်များ၊ စိမ့်ချက်များကိုပြောတော့သည်။

“သမီးတွေ စောစောကပြောသလိုပေါ့၊ လူရယ် မောင်... သူ့သမီးကို ဦးစားပေးလွန်းတယ်၊ အိုအေ ... ငါ ... သူ့ကိုနည်းနည်းမှမသိတာပဲ။ ဟိုတုန်းကပြောခဲ့သလိုပဲ သူ့တနည်းနည်းနဲ့လွင့်ထွက်သွားအောင် လုပ်ပစ်ချင်တယ်၊ ဗီဇလေးပေါ့”

“ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ သတ်ပစ်ရမလား မမ”

“ဟာ ... အဲဒါကအမှုကြီးလိမ့်မယ် ပြဿနာတွေ ကြွက်လျှောက်တက်သွားမှာပေါ့၊ သူ့ကိုသေတော့မသေစေချင်ဘူး၊ အမွေမပေးရရေး၊ အိမ်ကလွင့်ထွက်သွားရေးပဲလိုချင်တယ် ဒီကောင်မ ... ချိုထောင်လှပြီ၊ လွှာနဲ့ရည်ရွယ်ထားတဲ့မောင်မွေးထက်ကိုလည်း ဝင်လှတယ်”

“အင်း ... ဒါဆို မလွယ်ဘူးပဲ၊ မမကလည်းညံ့ပါတယ် ကိုယ့်မှာဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ တူမအရင်းတွေရှိရက်နဲ့ သူတစ်ယောက်ကိုမွေးတာများခွင့်ပြုရတယ်လို့ ... ”

“အဲဒီကိစ္စက ... ခုထိ မောင်နဲ့ငါ တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်ရတုန်းပါအေ၊ ငါ တစ်ခါမှသဘောမတူခဲ့ပါဘူး၊ သူကလည်း တဖွတ်ထိုးသမားလေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ခုချိန်မှာ စီးပွားကလည်း သူ့လုပ်တိုင်းဖြစ်နေတော့၊ ငါလည်း သိပ်တော့ အတိုက်အခံမလုပ်ရဲဘူးပေါ့”

(၃)ယောက်သား ခေတ္တငြိမ်သက်ပြီး စဉ်းစားနေကြပြန်

မကြာမီ ဦးသောင်းထူးလက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ဒီလိုလုပ် မမ”

“အေး ... ပြော ဘယ်လိုလဲ”

“မမအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာ ဦးဘအေးအစား ခပ်လည်လည် တစ်ကောင် ကျွန်တော်သွင်းပေးမယ်၊ ကျွန်တော်လူပေါ့၊ အဲဒီကောင်နဲ့သျှင်ငြိသွားရင် သဘောမတူဘူးဆိုပြီး မမ ကန်ထုတ်လိုက်ပေါ့၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်”

“အေး ... ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... ရုပ်ပြောင်ပြောင်၊ အပြောကောင်းကောင်းနဲ့တစ်ယောက်လောက်သာ ရှာပေး”

သည်စဉ် ...

လှဝတ်လွှာက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုစိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“ကိုယ့်သမီးလည်း ကိုယ့်အတွင်းစကားဆည့်ဦးနော်၊ တော်ကြာ ခုတ်ရာတခြား၊ ရှရာတလွဲဖြစ်နေဦးမယ်”

“အမယ်လှရယ် ... ငါ့သမီးက ဒီလောက်စိတ်ဓာတ်မနိမ့်ပါဘူး၊

ကဲ မောင်သောင်းထူး ... မင်းပြောသလိုသာ အပြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ပေတော့”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာစိတ်အေးသွားပြီး တူ၊ တူမများနှင့်ပျော်
 ပါးပါးစားသောက်ပြီးစီးမှ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။
 သူမအိမ်ပြန်ရောက်ချိန်သည် ည(၁၀)နာရီ။

နံနက်လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတွင် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏အသွင်က
 နော်ရေကန်ထဲပစ်ချလိုက်သည့်နယ်။

မနောကအထိ မကျေနပ်မှုတွေနဲ့စုပုပ်နေသည့် မျက်နှာမှာ
 လငယ်လွတ်သလို ပြန်လည်ဝင်းပလျက်။

“သျှင် ... မုန့်ယူစားလေ၊ သျှင်အတွက် ဒရိုင်ဘာမှာထား
 တာ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရတော့မယ်ကွဲ့၊ သျှင်ကျူရှင်
 ဆရာလည်းဒီရက်ပိုင်းမလာပါလား။”

စကားတွေရှုန်းရှုန်းဝေနေသဖြင့် သျှင်တအံ့တဩနှင့်ဖေဖေ
 ကိုကြည့်မိသည်။ ဖေဖေက သူမကို ခေါင်းညိတ်ပြရုံသာ။ အလိုက်
 အထိုက်ကြည့်နေဆိုသည့်သဘော။

အမြဲခါးနေသူကချိုပြတော့ သူမတို့အံ့ဩရသည်။ လွှာပင်
 အံ့ဩနေ၏။

“မောင် ... စားလေ၊ မနောက မောင်စွမ်းတတ်နဲ့ မြ

စကားပြောလိုက်ရတယ်။ မြဲအထင်လွဲသွားတာတောင်းပန်ပါတယ်။
မောင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သျှင်နှင့်လွှာ ဒီနှစ်ဆယ်တန်း မဟုတ်လား။
အရေးကြီးတယ်လေ၊ သူတို့စိတ်ချမ်းသားအောင်ထားဖို့ မြဲ ချစ်
ဖြတ်ထားပါတယ်”

သျှင်တို့သားအဖမှာ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏စကားကို ယုံရ
အခက်၊ မယုံရအခက်။

“မြမိတ်ဆွေ ဒေါ်ကေသီထက်ကလည်းပြောတယ်၊ သူ
သားတုန်းက ဆယ်တန်းရောက်တာနဲ့ လိုလေသေးမရှိပုံပိုးပေးခဲ့
တယ်တဲ့၊ ကလေးစိတ်ချမ်းသာ၊ လက်ချမ်းသာနဲ့စာကြိုးခွင့်ရရင်
ပိုပြီးအောင်မြင်တယ်ဆိုလို့ မြဲ သျှင်နှင့်လွှာကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်
ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ မောင်”

“တကယ်လားကွာ၊ တကယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို မောင်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဪ ... မောင်ရယ်၊ မြဲအမြင်မှန်ရပါပြီဆို၊ မောင်မယုံ
ရင်စောင့်ကြည့်နေ၊ သျှင် ... ဒီနေ့ကစပြီး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ
နဲ့စာကိုကြိုးစား၊ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုပါရင် မာမီ ငွေ ၃ သိန်းဆုချ
မယ်၊ ဆုများများရချင်ရင် စာနာနာကြိုးစားပေတော့”

သျှင်မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်
ဖြစ်နေရစဉ် လွှာကတော့ ပျော်ရွှင်မြူးလျှက်။

“တကယ်နော် မာမီ၊ ၁ ဘာသာ ၃သိန်းဟုတ်လား၊ ၃

“သာဆို ငွေသိန်းပေါ့၊ မာမီ ဆုချမှာလွှာလည်းပါတယ်မို့လား”

“ပါတာပေါ့၊ သမီးတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ဆုပေးမှား၊ သမီး
နှစ်ယောက်လုံးကိုစိန်ခေါ်တာ၊ ကဲ ဖေကြီးကရော သမီးတွေ
ဂုဏ်ထူးပါရင် ဘာတွေဆုချမှာလဲ”

“ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ဂုဏ်ထူး ၃ ခုအထက်ပါရင် အိမ်တစ်
ဆုံးဝယ်ပေးမယ်”

သည်တစ်ခါမျက်နှာပျက်သွားသူမှာ ဒေါ်မြဝတ်လွှာပါပေ။
ဘယ်လိုပင်တွန်းအားပေးပေး၊ သူလွှာဟာ ၃ ဘာသာတောင်
မဟုတ်၊ ဒါဟာ ... သူ၊ သူ့သမီး သျှင်ကိုရည်စူးပြီးပေး
မည့်ဆု။

သို့သော် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းရ၊ ဖြေရ
သည်။ သျှင် စာမေးပွဲတောင်ဖြေလိုက်ရမှာမဟုတ်။ သူမအတွက်
ပြဿနာကစီစဉ်ပြီးသား။

မြဝတ်လွှာတို့တင်သည့် ပြဿနာထောင်ချောက်ထဲမှာ
သျှင် ကားခနဲပစ်ကျ၊ နလံမထူဖြစ်စေရမည်။

သည်တော့ မြဝတ်လွှာပြီးပြရပါသည်။

“ကောင်းတယ် မောင်၊ ကြားတယ်နော် သမီးတို့၊ အိမ်
လိုချင်ရင် ... အခုထဲက စားကိုအပြတ်သာကြိုးစားပေတော့”

လွှာက ကိုယ့်အခြေအနေမှအားမနာ၊ မော့မော့လေးချေး
ဆစ်နေပြန်သည်။

“ဖေဖေ ... ဂွာသာသာ၊ ဇိဘာသာ၊ ဂုဏ်ထူးပါရင်
အိမ်ကသာလုပ်ဖို့လဲ ဖေဖေရဲ့၊ သမီးတို့က ဖေဖေတို့နဲ့အတူ
ကြမှာပဲ”

“ဂွာသာသာ၊ ဇိဘာသာပါရင် ... အိမ်ရော၊ ကားရော
ဖေဖေကပေးမှာ”

“ကတိနော် ဖေဖေ ... ကတိ”

“ကတိပါ လွှာ ... စိန်ခေါ်တယ်”

ဦးဝင်းထက်သျှင်နှင့် လွှာတို့ကြည်နူးစွာပြောနေကြပေမယ့်
သျှင်မှာတော့ တုံ့ဆိုဘာဝေ။ ဘာတွေကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း
မသိ။

ဖေဖေ ... ညကပြောထားသည့်အစီအစဉ်တော့ပျက်ပြီ
ထင်ပါသည်။

အင်းလေ ... သျှင်လည်း ဖေဖေနှင့်တကွတပြားမနေချင်
ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ... အတူတူနေချင်ပါသည်။

လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ အားလုံးအဆင်ပြေသွားခဲ့သည်မို့
ဖေဖေက သျှင်ကိုလှမ်းပြီးအပြုံးလေးနှင့် ကျေနပ်နှစ်သိပ်နေတော့
သည်။

သျှင်ဖယ်ရီနှင့်သွားနေတာ နောက်ထပ် ၃ရက်ကြာပြီး
ကျောင်းပိတ်ရက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်ပေမယ့် ... သျှင်ကို လင်းမာန်ဟန်က
နေ့လယ်ဘက်ပါ စာပြပေးနေခဲ့၏။ လွှာတီချယ်စိမ်းကတော့ လွှာ
တို့ အပိုသင်မပေး။ လွှာကလည်းမသင်ချင်။ သူ့ဟာနှင့် သူတော့
တုတ်နေသည်။

နေ့လယ်ဘက်မို့ ခြံထဲပုန်းညက်ပင်ရိပ်မှာ စားဖွဲ့ကုလား
ထိုင်လေးတွေချပြီး ... စာသင်နေကြတုန်း ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့်
အတူ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးပါလာခဲ့သည်။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီးသည်နှင့် ထိုလူကို ဒေါ်မြဝတ်လွှာ သျှင်
အနားသို့ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုလူပုံမှာ အသက်အစိတ်ခန့်၊ လူပုံကခပ်ချောချော၊
မျက်နှာက ကြာမျက်နှာဟုခေါ်မည့် မြူချိုချိုရပ်နှင့်၊ ဗဟိုက

လည်းလှလှ။ မင်းသားလုပ်စားလို့ရလောက်သည့်ရှပ်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ရှပ်မှာ အထူးပြုလုပ်ချက်တွေနှင့် ပြီးလို့လို့။

“သျှင်ရေ ... ငါ့သမီးလည်းပင်ပန်းလိုက်တာကွယ် ဆရာရေ ... သူတို့ဖေဖေက ဂုဏ်ထူး ရွှေရောင် ... အိမ်နဲ့ကာ ဆုချမယ်ဆိုလို့ သျှင်လောဘတွေတက်နေတာ၊ ဆရာပါ ကြားထဲ ကဒဏ်ခံနေရတယ်၊ လွှာကတော့ လိပ်ကလေးလေး ဖြည်းဖြည်း နဲ့မှန်မှန်ပဲ”

“အဲဒီ ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန်ကပိုပြီးထိရောက်တတ်ပါတယ် အန်တီ၊ သျှင်ကစာလောဘကြီးတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ဦးနှောက် ဟုန်သွားမှာစိုးရတယ်”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့် ထိုလူတို့ ... သျှင်တို့အနီးမှာမတ်တတ် ရပ်နေကြစဉ် ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

“သျှင် ... ဒါ ... သမီးအတွက်ကားမောင်းပေးမယ့် ဒရိုင်ဘာ၊ အင်း ... ဒရိုင်ဘာဆိုပေမယ့် ဒရိုင်ဘာအစစ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို အတုကြီးပေါ့”

သျှင်၏အမြင်ကတိတ်ကတ်နှင့်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ဒရိုင်ဘာကတော့ရယ်နေခဲ့ သည်။

“စေတနာကိုနားလည်၊ စကားကိုဆုံးအောင်နားထောင် သည် နင်ဟာလေ ဘယ်တော့မှ စေတနာထားလို့မရဘူး၊ မာမိ ဆိုလိုတာက သူ့ကိုမာမို့သူငယ်ချင်းမကရှာပေးတာ၊ ဒရိုင်ဘာ နဲ့ချင်းမရလို့ သူ့သားကိုခေတ္တပို့တာလို့ပြောချင်တာ၊ သျှင် အတွက် အားလုံးက စေတနာနဲ့ဆောင်ရွက်ပေးကြတာလေ”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ ရတယ် မာမိ၊ သျှင်ဖယ်ရီနဲ့ကျောင်း ဆက်တာအဆင်ပြေနေပြီ၊ စိတ်လည်းချမ်းသာတယ်၊ သျှင် အတွက်ဓာတ်ဆီဖိုး၊ ဒရိုင်ဖိုးကုန်မှာ အားနာပါတယ်”

သျှင်က ကိုရွှေဒရိုင်ဘာကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘဲ တွက် ဆက်စသင်္ချာကိုသာ ဆက်လက်တွက်နေရာ ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဆင်ထဲ ကျလီကျလီနှင့် အူယားနေတော့၏။

“ဟဲ့ ... လူကြီးတွေက သင့်တော်သလိုစီစဉ်ပေးတာ နင် ... နာခံရမှာပေါ့၊ သူဌေးသမီးဖြစ်နေပြီး ... လွှာကတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ နင်ကဖယ်ရီနဲ့ဆိုတော့ မအေကိုလူတွေကဘယ် လို့ပြောကြမလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မာမိရယ်၊ အဓိကကမိသားစုချင်း နား လည်မှုရှိဖို့ပါပဲ၊ သျှင်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေချင်တယ်၊ ဖယ်ရီနဲ့အဆင် ပြေပါတယ်ဆိုမှ၊ မာမိဒရိုင်ဘာမာမိဘာသာပြန်ခေါ်သွားပေတော့၊ သျှင်သင်္ချာတွက်နေတာ အာရုံတောင်နောက်သွားပြီ”

တကယ်ပင် သျှင် ဒရိုင်ဘာကိုလှည့်မကြည့်လျှင် ဒေါ်မြ

ဝတ်လွှာ ခဲလေသမျှသဲရေကျရတော့၏။ သည်ကြားထဲ ကိုယ် အပိုင်တွက်ပြီး ဇာနည်ကိုအဖိုးအခပေးပြီးခေါ်လာမိပြီ မဟုတ်ပါလား။

သင်း - မူနေတာပါ။ ဒီလောက်ဖြောင့်တဲ့လူကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ရတာလဲ။

အနားမှာ လင်းမာန်ဟန်ဆိုသည့် ကျူရှင်ဆရာရှိနေလို့လား။ လင်းမာန်ဟန်လည်းချောတာပါပင်။ သို့သော် သူချောတာကလူကြီးလူကောင်းစတိုင်။

သူမခေါ်လာသည့် ဇာနည်စတိုင်ကမှ - ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေကြိုက်တတ်ကြသည့် ခပ်မိုက်မိုက်စတိုင်။ မာကျောကျော၊ ဂျစ်ကန်ကန်။

“ညည်းလျာမရှည်ပါနဲ့၊ မိဘသင့်တော်လို့ စီမံရင်နာခံမယ်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး - ညည်းကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ပဲကျောင်းတက်ရမယ် ... ဒါပဲ”

“မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေလေ”

“ကျောင်းတက်တဲ့နေ့ကိုပြောတာ လာဇာနည်၊ အဲဒါပေါ့၊ မြင့်စေချင်လို့နတ်ပြည်တင် အဝီစိန်ခန့်ချဆိုတာ”

ဒရိုင်ဘာက ခပ်မဲ့မဲ့လှောင်ပြုံးနှင့် ... သျှင်ကိုအခြောက်တိုက်ကြည့်သွားပုံက မလေးမစား။

သျှင်အတွက် လင်းမာန်ဟန် ရင်လေးသွားရသည်။ သျှင်

ဆိုလားသည့်ကြားထဲက သူတို့မြှောက်ပေးထားမည့်ဒရိုင်ဘာသူချောနှင့် ကျောင်းအတင်းတက်စေတာ ဘာသဘောလဲ။

သျှင်က ကလေးမို့ဘာမှအရှည်မတွေးပေမယ့် လင်းမာန်ဟန်စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားရသည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏စိတ်ဓာတ်ကတစ်မျိုး မဟုတ်လား။ သျှင်ကြုံပုံအရဆိုလျှင် ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာဟာ သျှင်ကိုမလိုလားတာမမှန်။

ယခုစီစဉ်သွားပုံကလည်း တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခု။ စေတနာမဟုတ်သည့် ဝေဒနာ။

“ကဲ ... ကဲ ... သင်္ချာတွက်တာတော်ပြီ၊ ဖစ်ဆစ်ဒက်ဖန်းရှင်းတွေကျက်”

သျှင်ကိုအလုပ်ပေးထားလိုက်ပြီး ... လင်းမာန်ဟန် သူမအတွက်အကောင်းဆုံးစဉ်းစားပေးနေမိသည်။

နောက်ဆုံး ... ပြန်ခါနီးကျမှ ... သျှင်ကိုသတိပေးစကားပြောခဲ့ရပါတော့၏။

“သျှင် - မင်းတို့မိသားစုထဲ သပ်ဝင်လျှီတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဒရိုင်ဘာခေါ်လာပုံကြီးက မရိုးသားဘူးနော်”

“ဘယ်လိုမရိုးတာလဲ ဆရာ”

ကလေးမို့မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် သျှင် ပြန်မေးလိုက်သျှင်

လင်းမာန်ဟုန်ရင်နာရပါသည်။ ဒီလောက်ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီမိန်းမဖျက်ဆီးမလို့လား။

“ညည်း - တောင်တောင်အိအိစိတ်တွေဝင်ပြီး စာဖတ်နေပေါ့သွားစေချင်လို့ ဒီထက်ပိုပြီးဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွက်ရရင်တော့ အိလူနဲ့အိမ်ထောင်တွေဘာတွေကျ ဘာပျက်သွားစေချင်လို့ပဲ”

“ဟင် ... သျှင် ... သျှင်ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာ”

လင်းမာန်ဟုန်စကားကြောင့် သျှင် - တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်လန့်သွားခဲ့ရာ ... လင်းမာန်ဟုန် ကိုယ့်စကားကိုယ့်ပြန်ဖော့ခဲ့ရ၏။

“မင်းဘက်တော်သားတွေလည်း အိမ်မှာရှိသေးတာပဲ အန်ကယ့်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်၊ ဒီဒရိုင်ဘာကို လုံလက်မခံနဲ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ သျှင်လည်းထင်ပါတယ် သူ ... သျှင့်အပေါ်ဘယ်တုန်းကမှ စေတနာမထားခဲ့ဘဲနဲ့ ခုကျမှ ... သဘောတွေအရမ်းကောင်းပြနေတယ်”

“အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... သျှင် တစ်ခုခုဆိုရင် ဆရာ့ကိုလည်းပြော”

“ဟုတ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

လင်းမာန်ဟုန်ပြန်သွားရာ ... သျှင် ... ကိုယ့်ဘာသာပုန်းညက်ပင်အရိပ်ရှိ သစ်သားဒန်းလေးပေါ်ထိုင်ကာ အားပါးတာ

စာကျက်နေခဲ့သည်။ သည်စဉ် ... သျှင်ဒန်းလေးကို တဖြည်းဖြည်းသာလွှဲသည်ကြောင့် အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ... နှမ်းထက်ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားရ၏။

စွမ်းထက် ... သျှင့်အမူအရာကိုဖမ်းမိလိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး - အိမ်မှာဘာတွေဖြစ်နေလဲ”

“စိတ်ညစ်စရာပါကိုကိုရာ၊ သျှင်ကျောင်းတက်ဖို့ ...

အားဒရိုင်ဘာရှာလာတာကလည်း ... ရုပ်ကမိုက်တိမိုက်ကန်းရုပ်ကြီး၊ စတိုင်ကလည်းဘာများသလဲမမေးနဲ့”

သျှင် ... မဲ့ကာရွဲ့ကာအတင်းပြောနေခိုက် ... စွမ်းထက်ကားသံကြားလိုက်သောကြောင့် လွှာအပြင်ထွက်လာသည်နှင့် ကြုံလေ၏။

“ဟော ... ကိုကိုကားသံကြားလို့ထွက်လာတာ၊ လာလာ ... ကိုကို ... ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာမှနဲ့တွေ့လုပ်စားနေတာ၊ နေ့လည်စာပါတစ်တည်းစား”

“စားဆိုစားမှာပေါ့၊ ကိုကိုကအစားသမားပဲ၊ လာ ... သျှင်၊ သျှင်ကသူ့ဒရိုင်ဘာအကြောင်းညွှန်းနေတာနဲ့ မြင်ချင်နေတာ၊ သျှင်ရော နေ့လယ်စာမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား ... ၁၂နာရီကျော်နေပြီလေ”

သျှင် - ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သစ်ပင်ရိပ်ဒန်းပေါ်မှထကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ဖို့ပြင်၏။ စွမ်းထက်က လွှာနှင့်သျှင့်ကို ပုခုံးတစ်

ဖက်စီဖက်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

သျှင်က ... ကိုယ်ပခုံးဖက်တာ ဘယ်လိုမှမနေပေမည်လွှာကတော့ ရင်ဖိုနေလေ၏။

“ဟော ... မောင်စွမ်းထက်ပါလား၊ လာ ... ထာတစ်ခါတည်းနေလယ်စာစားသွား”

“လွှာ ပြောပြီးပြီး မာမိရဲ့၊ ကိုကိုစားမှာ”

သူတို့အားလုံး ထမင်းစားခန်းသို့ဝင်သွားကြရာ ... စားပွဲမှာရောက်နှင့်နေသည့် ဇာနည်ကိုတွေ့ရသည်။

စတိုင်ဘောင်းဘီအညို၊ စပို့ရှပ်အကောင်းစားနှင့် ဇာနည်အသွင်က ဒရိုင်ဘာရှပ်လုံးဝမထွက်၊ မော်ဒယ်ဘွိုင်းရှပ်၊ မင်းသားရှပ်ပဲထွက်နေ၏။

စွမ်းထက်သဘောမကျဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာဘာစတန့်ထွင်ပြန်သလဲ။ ဒါ ... သျှင်ကို တမင်လုပ်ကြံတာဖြစ်ရမယ်။

“ဒရိုင်ဘာကလည်းအပျံ့စားပါလား၊ မင်းသားလာလျှောက်တာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဇာနည် ... ထောင့်မကျိုးပါ။ မကျိုးဆိုဒရိုင်အစစ်မှမဟုတ်ဘဲ။ ဦးသောင်းထူး ... ရှာပေးလိုက်သည့် လူမဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့်။

“ဒရိုင်ဘာဆိုပေမယ့် ... သျှင်အဆင်ပြေအောင် အန်တီ

သူငယ်ချင်းရဲ့သားကိုခေါ်လာရတာပါ။ ဒါကြောင့် ထမင်းတစ်ဝိုင်းည်းကျွေးရတာပေါ့”

“ရွှေလမ်းငွေလမ်းတွေများဖောက်ဦးမလို့လား”

စွမ်းထက် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ဘုမ္မာတ်လျှင် ဒေါ်မြဝတ်လွှာရယ်လိုက်၏။ ဇာနည်ကတော့မျက်မှောင်ကျုံ့လျှက်။

“ကြုကြုဖန်ဖန်ကွယ် ... သျှင်က ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဒီပေမဲ့ ဇာနည်လိုလူမျိုးရမယ်ဆိုရင်တော့ အချိန်မရွေး သဘောကျနိုင်တယ်”

“လွှာနဲ့ပေးစားလိုပါလား” လို့စွမ်းရင်ထဲမှမကျေမချမ်းပြောမိသည်။

ဒါ ... ဒရိုင်ဘာကိုမြှောက်ပေးလိုက်တဲ့စကား မဟုတ်ပါလား။ သျှင်ကိုလုပ်ချင်သလိုလုပ်ဟု အားပေးအားမြှောက်ပြုသည့်အသံ။ ထမင်းစားပွဲမှာဝင်ထိုင်ကြပြီး စကားတွေပြောနေကြသူမှာ ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့်လွှာ။

စွမ်းထက်စကားမပြောမိ။ လွှာလှမ်းပြောမှသာ တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစဖြေရသည်။ ရင်ထဲမှာမကျေနပ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီကောင်ကို ပထုတ်ရမည်။ ဒါ ... ဦးဝင်းထက်သျှင် သိဦးမည်မဟုတ်။

“ဒရိုင်ဘာကိစ္စ ... အန်ကယ်သိပြီးပြီလား”

“အင်း... သူ့သမီးအတွက် ဒရိုင်ဘာရှာခိုင်းတာကြာပါပြီ

ကွယ်၊ ခုမှရတာ၊ သူကျေနပ်မှာပါ”

“ပြီးတော့ ဒရိုင်ဘာက ရိုးရိုးဒရိုင်ဘာမဟုတ်ဘူး”

“ရွှေ့နဲ့လုပ်ထားတဲ့ဒရိုင်ဘာမို့လား”

စွမ်းထက်စကားကို ဒေါ်မြဝတ်လွှာက ခပ်ပြုံးပြုံးပင်
၏။

“ဟုတ်တယ် မောင်စွမ်းထက်ရေ ... ရွှေ့နဲ့လုပ်ထား
ဒရိုင်ဘာ၊ အန်တီမိတ်ဆွေက ဒီမှာအဆင်ပြေဖို့ သူ့သားကိုပို့ထား
တာ”

စွမ်းထက် ဘာမှပြောချင်စိတ်မရှိတော့။ ထမင်းကိုသာ
လက်စသတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ သဘောထားကို
လည်း ဘွင်းဘွင်းကြီးမြင်လိုက်ရ၏။

အန်ကယ်နှင့်သာ သတိပေစကားပြောရပေတော့မည်။

“အလုပ်ကိစ္စရှိသေးလို့ ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာကိုနှုတ်ဆက်ရင်း ... သျှင်ခေါင်းလေးကို
အုပ်ကာ စွမ်းထက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ မိန်းမပါးပါပေ။ ဦးဝင်းထက်သျှင်ကို သမီး
အတွက် ဒရိုင်ဘာခန့်ပြီးကြောင်းသာပြောပြီး ဖာနည်ကို လူထုတ်
ပြခဲ့ချေ။

ဦးဝင်းထက်သျှင်ကလည်း ဒေါ်မြဝတ်လွှာကိုမကောင်းကြံ
ည်မထင်သောကြောင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးမနေတော့ချေ။

ဖြစ်ချင်တော့ နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဦးဝင်းထက်သျှင်
ခရီးထွက်ရသည်။

သူခရီးထွက်လျှင် တစ်ပတ်နီးပါးကြာစမြဲ။

တနင်္လာနေ့ကျောင်းစတက်သောနေ့တွင်ပင် သျှင်အတွက်
ပြဿနာစပေပြီ။

သျှင်ကဖယ်ရီနှင့် ကျောင်းဆက်တက်လိုသော်လည်း
ဒေါ်မြဝတ်လွှာက ဖယ်ရီကို လှမ်းဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

သျှင် ... အိမ်ကကားနှင့်ပင် ကျောင်းတက်ရတော့မည်။

လွှာအတွက်ကားဒရိုင်ကာမှာ ဦးဘအေးဖြစ်ပြီး သျှင်အတွက်ကားဒရိုင်ဘာကတော့ ရွှေမင်းသား ဇာနည်။

သျှင် ... ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲ မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နှင့် ကားနှင့်ကျောင်းတက်ဖို့ပြင်ရ၏။

သူမ ... ကျောပိုးဒိတ်နှင့်ဆင်းလာသည့်အခါ ဒေါ်ထူးထမင်းဘူးနှင့်ကားနာမှာစောင့်နေသည်။

ဒရိုင်ဘာ မင်းသားဟန်နှင့် မခိုးမခန့်ပြုံးပြီး ... ကားတံခွင့်ပေးရင်း လက်နှစ်ဖက် ဟိုတယ်ညွှန်ကြိုစေတိုင်း ကြွပါဆိုသည်ပုံ။

အပိုတွေ ...

ဆရာလင်းနှင့်ကိုကိုတို့ စိတ်ပူလည်းပူစရာ။ မာမိ ညှော်ရွယ်ချက်က ဘယ်လိုပါလိမ့်။

သျှင်ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး ... ဒေါ်ထူးကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သွားပြီနော်ဒေါ်ထူး ... ကောင်းကောင်းနေ”

“အေးပါ သမီးရယ် ... အေးပါ”

ဒေါ်ထူးရယ်မောလက်ပြရင်း ကျန်ခဲ့တော့ အပေါက်ထုဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ရုပ်က မလိုတမာ။

အိမ်နှင့်သျှင်ကျောင်းက နည်းနည်းလှမ်းရသည့်ကြားထဲ မီးပွိုင့်တွေကလည်း မိသလားမမေးနှင့်။

သျှင်စိုးရိမ်သလို ဇာနည်က သူမကိုပရောပရီမလုပ်။ တင်းမိတ်မဖွဲ့။ မခိုးမခန့်စတိုင်နှင့်။ ဒါလည်း ဗျူဟာတစ်မျိုးဆိုလေ။

သူပုံကြည့်ရတာ မိန်းမကျမ်းကြေမည့်ပုံ။ ဘယ်လောက်ကြေကြေဟေ့ နင့်ညွတ်ကွင်းမှာ ငါမကျရှုံးစေရဘူး။ နင်နဲ့ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့ပေါင်းပြီး ငါ့ကိုမကောင်းကြံစည်ကြမှာ ငါသိသားပဲ။

သို့သော် ဇာနည် ကားမောင်းရင်း နားကျပ်နှင့်သီချင်းနားထောင်နေမှန်း သျှင်သိလိုက်ရလျှင် ဒေါသအရမ်းထွက်သွားမိ၏။ ကားမောင်းရင်း ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် ဂနာမငြိမ်တာ သီချင်းနားထောင်နေတာကိုး။

ဒါအန္တရာယ်။ သူသေတာ အရေးမကြီးဘူး။ ကိုယ်ပါကြား ထဲကအချောင်မသေနိုင်။

သည်တော့မီးပွိုင့်မှာ ကားရပ်နေတုန်း သျှင် ဇာနည်ကို စာအုပ်ထူထူနှင့်လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ဇာနည်၏ ရန်လိုဟန်က အထင်သား။

“ဘာလဲ ... ဘာပြဿနာရှာတာလဲ”

“ရှင်ကားမောင်းရင်း နားကြပ်နဲ့သီချင်းနားမထောင်ရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ငါ နားထောင်နေကျပါ။ မင်းဆရာကြီးမလုပ်နဲ့”

“ရှင် အရင်ကားအံ့နာတွေက ဘာမှမပြောပေမယ့် ကျွန်
ပြောတယ်၊ နားကြပ်နဲ့သီချင်းနားထောင်နေတော့ ကားအကြီး
ဒင့်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်”

“ကျွတ် _ ဟေ့၊ ငါ ကားဒရိုင်ဘာ လုပ်စားတဲ့ကောင်မို့
မဟုတ်ဘူး၊ မာမီ မိတ်ဆွေမို့ လာပြီးကူညီနေတာ”

“ရှင်ဘာသာ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်နေနေ ရှင် ယာဉ်စည်း
ကမ်းမလိုက်နာရင် ကားမမောင်းနဲ့ အခုနားကြပ်ဖြုတ်”

ဇာနည် သူ့ကိုမျက်ခုံးကျပြီးကြည့်နေတာ စိမ်းတောက်
လျက်။ ဒါ ရန်သူအကြည့်လား။ စိန်ခေါ်တဲ့အကြည့်လား။ သျှင်
မသိ။

“ကောင်းပြီလေ မင်းက တကယ်ရစ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်
အလျှော့ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

သူနားမှနားကြပ်ကိုဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုခွင့်လွှတ်သည်နှင့်
ကားကို ကျောင်းရောက်အောင် တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းနှင်လေတော့
သည်။

သျှင်ရင်ထဲမှာ ဇာနည်ကိုနှစ်သက်ဖို့နေနေသာသာ အမှုန့်
ချေပစ်ချင်စိတ်များက တန့်န့်။

ကားမောင်းကြမ်းတာလည်း သူမ မကြိုက်။

မာမီဟာ သျှင်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေပေးဖို့ ဒီဒရိုင်
ဘာကိုခန့်ပေးထားတာလားမသိ။

သျှင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တော့ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီး စာမှာအာရုံ
ပြည့်ရအောင် အထူးကြိုးစားလိုက်ရသည်။

သူ့အဖေအိမ်ဆင်းသွားသည့် ဇာနည်(၁၀) မိနစ်လောက်
ကြာမှကားဆီပြန်လာခဲ့သည်။ ကားထဲမှာ သျှင်အရမ်းဝမ်းနည်း။
သီသတွေထွက်နေလျှင် ဇာနည်အံ့သြသွား၏။

“ကိုယ် တကယ်ကို လိုအပ်လို့ဝင်တာပါ သျှင်ရယ်၊ ကဲ
ထဲ မောင်းပြီ”

ကားကိုအမြန်မောင်းနှင်ပြန်လျှင် သျှင်ဒေါသထွက်ရပြန်
၏။

“ကားကို အမြန်မမောင်းပါနဲ့လို့ ကျွန်မပြောထားတာ
နဲ့မှာအမှတ်မရှိဘူးလား”

“ဆောရီး”

ပန်းတစ်ချက်တွန်းပြီး ... သူ့အမူအရာအတိုင်း မခိုးမခန့်။
ကားဆက်မောင်းလာစဉ် လမ်းမှာကားပျက်နေသည့် ဦးဘအေး
နှင့်လွှာကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။

“လွှာ”

“ဟော ... သျှင်၊ ဒီမှာ လွှာတို့ကားပျက်နေလို့၊ ကြည့်
ပေးပါဦး”

ဇာနည်ကားရပ်ပြီး ဦးဘအေးကားကိုကြည့်ပေးနေစဉ်
လွှာ ဇာနည်ကိုသဘောကျနေသည်။ သျှင်အနားကပ်ပြီး ...

“ယူဒရိုင်ဘာမိုက်တယ်နော်၊ မာမီမတရားဘူး၊ ကိုယ့်ကျ
အဖိုးကြီးဒရိုင်ဘာပေးထားပြီး ယူကျ တကယ့်ဘော်ဒီဂတ်ကိုတည့်

ကျောင်းပြန်ချိန်ကျတော့ ပြဿနာကတစ်မျိုး။

“ကျွန်တော့်အဖေအိမ် ခဏလောက်ဝင်ပါရစေ၊ လမ်းကြ
ပါတယ်” ဆိုပြီး အိမ်တစ်အိမ်သို့ရောက်သွားရပြန်သည်။

သျှင် လုံးဝမကျေနပ်သည်မို့ ကားပေါ်ကမဆင်း။ ဒရိုင်ဘာ
အကျင့်မကောင်းလျှင် သူမဒုက္ခလှလှရောက်နိုင်ကြောင်း သျှင်
တစ်ထိုင်တည်းသဘောပေါက်သွား၏။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့၏ထောင်ချောက်ကိုလည်း တစ်ခါတည်း
တန်းခနဲမြင်လိုက်မိသလို။

ဘုရားရေ ... ငါ့ကို ဒီဒရိုင်ဘာစုတ်နဲ့လွှတ်ပေးပြီး ဘဝ
ပျက်အောင်လုပ်ကြမလို့နဲ့တူတယ်။ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်။
ဖေဖေနဲ့ငါလည်း သဘောထားကွဲ။ ငါလည်းဒီအိမ်ကလွင့်။

သျှင်မျက်ရည်များပင်ကျလာပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၊
လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုတ်ထားမိသည်။

ပေးတယ်”

“လွှာလဲချင် ... လွှာမာမီကိုပူဆာပါလား၊ သျှင်ကတော့ စိတ်ပျက်လွန်းလို့ သူ့ကိုယ်သူဘုရင်များမှတ်နေသလား မသိဘူး ရုပ်က မာရေကျောရေနဲ့”

‘ဟာ ... ဒါမှစတိုင် ယူရဲ့၊ လမ်းမှာ ယူတို့ ဘာတွေဖြစ် ကြသေးလဲ”

“ရန်ဖြစ်တယ်၊ နောက်ထသတ်ဖို့ပဲရှိတယ်”

သျှင်စကားကို တခပ်ခပ်ရယ်ရင်း ... လွှာစိတ်စကားနဲ့ စဉ် ကားကပြင်လို့မရသဖြင့် ဇာနည်ကားဘက်သို့ပြန်လျှောက် လာခဲ့သည်။

“ကားကိုဝပ်ရှော့ပို့ရမယ်၊ ဝပ်ရှော့ကိုဖုန်းဆက်ပြီးလာယူ ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ဝပ်ရှော့ကမလာခင် ဦးဘအေးစောင့်ရမှာ”

“အိုကေ ... ဒါဆို လွှာရှင်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့မယ်၊ လွှာရှေ့က ထိုင်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် လွှာရှေ့မှာထိုင်ရာ သျှင်ကတော့ ကိုယ့်နေရာနောက်ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

ဇာနည်နှင့်လွှာ စကားတွေပြောရင်းအဖွဲ့ကျနေတော့ သျှင် မှာအံ့သြရသည်။

တကယ်တော့ သျှင်လည်းမာနကြီးနေတာမဟုတ်။ ဒေါ်မြ ဝတ်လွှာ အတင်းစီစဉ်တာကို အစာမကြေသဖြင့် ဇာနည်ကို

အရေးမလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီး ဒီအရွယ်၊ ဒီရုပ်မျိုးကိုဒီရိုင်ဘာခန့်ပေးတာ သဘော ကျလို့လည်းဖြစ်သည်။ ကား တိုက်ရှေ့ရောက်တော့ ဇာနည်နှင့် လွှာဟာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေသဖွယ်ဖြစ်နေလေပြီ။ ကားပေါ်မှ ခုတ်ခနဲဆင်းရင်း လွှာတိုက်ထဲခုန်ပေါက်ပြေးဝင်သွားလိုက်ပုံက တကယ့်ဆယ် နှစ်သမီးလေးနယ်။

“မာမီ ဒီနေ့လမ်းမှာလွှာတို့ကားပျက်တယ်၊ သျှင်ကားကို တပ်စီးလာရတယ်၊ မာမီကလွှာကိုကားစုတ်ကြီးဝယ်ပေးတာကိုး၊ ကားအသစ်နဲ့လဲပေးရမယ်”

“သမီးကားလည်း အကောင်းစားပါပဲ ... ကားဆိုတာ တစ်ခါတလေတော့လည်း ငွေဖောက်တာပေါ့ကွယ်၊ ကံပါ မာမီ သမီးလေးကိုဝယ်ပေးရမှာပေါ့၊ ဖေဖေပြန်လာရင် မာမီပြောပေး မယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“တကယ်နော် မာမီ၊ တကယ်နော် ... ဒါကြောင့် မာမီ ကိုအရမ်း ... အရမ်းချစ်ရတာ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးကို တရွတ်ရွတ်မွှေး ရင်း လွှာခုန်ပေါက်ပြီး ခိုမိပေါ်သို့တက်သွားခဲ့လျှင် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ပီတိတွေနှင့်ကျန်ခဲ့သည်။

ငါ့သမီးလွှာဟာ ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ။ သူ့မအေထက်တော့ပို ငါ့ကိုပိုချစ်သေးတယ်။

အပေါ်ယံအချစ်တွေကို အဟုတ်ထင်ပြီး သူမကျေနပ်လေဆဲ သျှင်ကျောပိုးအိတ်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ ဒေါ်မြဝတ်လွှာရှေ့မှ ခေါင်းပုံဖြတ်သွားရသည်။

“ရေမချိုးခင် အပင်တွေရေလောင်းလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

“အရေးပေးလို့ရွှေရေးပန်းကန်မတက်နဲ့၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်နားလည်”

သျှင် ကပျာကယာနှင့်အခန်းထဲပြေးဝင်၊ ကျောပိုးအိတ် စားပွဲပေါ်တင်ခဲ့ပြီး အဝတ်လျှင်မြန်စွာလဲရသည်။ ရေလောင်းသည် ဝတ်စုံ။ ချည်သားဘောင်းဘီပွပွလေးနှင့်တီရှပ်ပွပွ။

အိမ်ပေါ်မှ လျှင်မြန်စွာပြေးဆင်းခဲ့ပြီး ပိုက်ဆွဲကာ တစ်ခြံလုံး ရေလောင်းရပါသည်။ ရေလောင်းရင်း ပါးစပ်မှ ရပြီးသားစာများကို ပြန်ရွက်နေမိ၏။

လွှာကတော့ ရေအေးဆေးစွာချိုးပြီး အလှကိုအချိန်ယူကာ ပြင်နေလောက်ပေပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်ရှိနေသည်မို့ သူမ ပိုပြီးလှချင်နေသလားမသိ။

သျှင် တစ်ခြံလုံးနဲ့အောင် ပန်းပင်များရေဖျန်းနေခိုက် စာနည် သူမအနားသို့ရောက်လာ၏။

“မာနကသာ မိုးထိနေတာလုပ်ရတော့ မာလီပါလား”

“အဲဒါ ရှင့်အကြောင်းလား”

“ဒီနှစ်ဆယ်တန်းမဟုတ်လား။ အချိန်ကအရမ်းတန်ဖိုးရှိ သယ်၊ ကိုယ့်ကိုပိုက်ပေး”

“ရတယ် ... ရှင့်ကိုကျေးဇူးမတင်နိုင်ဘူး”

“မတင်ပါနဲ့ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်လည်းမင်းကိုမနက်တစ် ချက်၊ ညနေတစ်ခေါက်ကားဆွဲပေးရတဲ့အလုပ်ပဲရှိလို့ ပျင်းနေ သာနဲ့”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ရော့ ရှင့်စကားနဲ့ရှင့်နော်၊ ကျေးဇူး စာတော့လုံးဝပဲ”

ရေပိုက်ကိုလွှဲလိုက်ပြီး သျှင်အိမ်ပေါ်ပြန်ပြေးတက်လာခဲ့ တော့သည်။

ရေအမြန်ချိုးပြီး အိမ်စာလုပ်ဖို့အချိန်နာရီဝက်လောက် တော့ရဦးမည်။

ညစာထမင်းဝိုင်းမှာအားလုံး .. လူ(၅)ယောက်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၊ လွှာနှင့်သျှင်။ နောက် လင်းမာန်ဟန်နှင့်
ဇာနည်။

အရေးတကြီးညည်းသည်တွေမပါသည်မို့ ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့်
ဆိတ်နေသည်။ လင်းမာန်ဟန်ဟာ လွှာကျူရှင်၊ ဂိုက်မဟုတ်
တော့သည်မို့ သူရပ်က အင်တင်တင်။

စားပွဲပေါ်မှာ ကြက်သားကြော်၊ ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်၊ အစိမ်း
ကြော်နှင့် ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ငံပြာရည်ကြော်တွေရှိပေမယ့် ဒေါ်မြဝတ်
လွှာ စားပါသောက်ပါမပြောသည်မို့ ဘယ်သူမှမနှိုက်ရဲကြ။

သျှင်ကတော့ ချဉ်ရည်ဟင်းဆမ်း၊ ငံပြာရည်ကြော်မြှုပ်ပြီး
အားပါးတရစားသည်။ မာမိ ဘယ်လိုပင်မျက်နှာထားတင်းတင်း
ကိုယ့်ဆရာ - ဆရာလင်းကိုလည်း ကြက်သားကြော်တစ်တုံးနှင့်
အစိမ်းကြော်တစ်ခွန်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်သေး၏။

ရွှေစာစာစာ

“စား ... ဆရာ ... စား ... ”

တစ်ခွန်းပြောပြီး မျက်နှာပူသည်မို့ သျှင်အပြေးပြိုင်ပွဲဝင်
သလို ... ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်အားပါးတရ စားပစ်လိုက်သည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာက ဇာနည်ကိုလည်း နည်းနည်းတော့ ဂရု
နိုက်ပြရ၏။ ဇာတ်လမ်းအရ သူ့သူငယ်ချင်း၏သားဆိုပေသကဲ့။

“စား မောင်ဇာနည်၊ ကြက်သားမကြိုက်ဘူးလား”

ကြက်သားတစ်ဖတ် ကော်ထည့်ပေးလိုက်တော့ ထိုကြက်
သားဖတ်က သျှင်ပန်းကန်ထဲရောက်လာသည်။

“စား ... သျှင်”

“အင်”

ဇာနည်ထည့်ပေးလိုက်သည့် ကြက်သားဖတ်ကို သျှင်
မစားချင်။ အားလုံး၏အကြည့်ကလည်းတစ်မျိုး။

“သျှင် ကြက်သားလှူထားတယ် မစားဘူး”

ခပ်တည်တည်နှင့်ကြက်သားဖတ်ကို ဇာနည်ပန်းကန်ထဲ
ဘောလုံးပစ်သလိုပစ်ထည့်လိုက်ပြီး သျှင်ထမင်းစားရပ်လိုက်
သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မနက်စာဆို၊ နေ့လယ်စာဆို ... ဟင်း
စားရတာပဲ။ လူမြင်ကောင်းအောင်ဖြစ်ဖြစ်။

သျှင် ထမင်းဝိုင်းမှထခဲ့ပြီး စားကြည့်စားပွဲသွားထိုင်လိုက်
သည်။ လွှာနှင့်တီချယ်စိမ်းစားပွဲအတွက်ပြင်ဆင်ပေးထားသည့်

ရွှေစာစာစာ

လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်နှင့် မုန့်ပွဲများကိုမြင်ရသည့်အခါ သူ
စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်သွားပြီး ဂျင်းသုပ်ပွဲကို ပွဲလိုက်ယူချင်
သည်။

ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ခပ်တည်တည်ပေါ့။

ဘယ်လိုကြီးလဲမသိပါဘူး။ ဖယ်ရီနဲ့တက်နေသည့်ကိစ္စက
အတင်းဒရိုင်ဘာငှားပေးပြီး စာကြည့်စားပွဲကျ ဘာမုန့်မှ မတွေ့
ချင်။

မကြာမီ ... လင်းမာန်ဟန်နှင့် တီချယ်စိမ်းတို့ စကား
တပြောပြောနှင့်ဝင်လာကြသည်။ လွှာလည်း နောက်မှဝင်လိုက်
လာ၏။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ လိုက်မလာသေးသည်မို့ ဂျင်းသုပ်ကိစ္စ
လည်း ပြဿနာမပေါ်သေး။

လင်းမာန်ဟန်စားပွဲမှာထိုင်လိုက်သည်နှင့် သျှင်သွားကဲ့
လေးနှင့် ဂျင်းသုပ်ပန်းကန်ကို အတင်းထိုးပေးလိုက်တော့၏။

“စား ... ဆရာ၊ ဒါမှအိပ်ချင်ပြေမှာ”

“တန်တော့ ... ဟိုဘက်ဝိုင်းက ... တိုထားတာဖြစ်ရ
မယ်”

“အဟဲ့ ... ဒါတွေတွေ့မနေပါနဲ့ဆရာ၊ တရားမျှတမှုဆို
တာအလိုလိုရလာတာမဟုတ်ဘူး၊ တိုမှ၊ တိုက်မှရတာဆရာရဲ့၊
စား ... ဆရာ”

“ညည်းဘာသာစားပါ။ ဆရာ့ဆွဲမထည့်ပါနဲ့၊ ပြဿနာထဲ
ဆဲချင်ဘူး၊ တော်ကြာသူခိုးဆရာတပည့်ဆိုပြီး နာမည်ရနေပါဦး
မယ်”

“ဟာ ... ဆရာကလည်း အဲလို ခွဲခြားခွဲခြားမလုပ်စမ်း
နဲ့၊ အေးအတူပူအမျှပေါ့ ဆရာ၊ သစ္စာမဖောက်ကြေးနော်
ဆင့် ... စား ... ”

ဂျင်းသုပ်လေးက အစာစုံစုံနှင့် တကယ့်ကိုစားချင်စဖွယ်။
အဖျံ့ကြိုင်လှိုင်လို့။

ငတ်ကြီးကျတာမဟုတ်ပေမယ့် သျှင်အသွင်နှင့် သျှင်
ခင်မင်မှုလေးကိုသဘောကျသဖြင့် စည်းရုံးမှုတည်ဆောက်သည့်
အနေနှင့် သူတစ်ဖွန်းခပ်စားလိုက်သည်။

“အိုကေ ... ဒါမှပေါ့ဆရာရဲ့၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ပဲ၊
နှိမ်ခံစားနေလို့မရဘူးနော်၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အခြေအနေ
တွေကို”

“သိတာပေါ့ ... ခိုးစားနေရတဲ့ဥစ္စာ”

သျှင် သွားလှလှလေးတွေပေါ်အောင်ရယ်လိုက်ရင်း ...
တကယ့်ကို ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီစားပစ်လိုက်ကြ
သည်။

တစ်ယောက် (၅)ဖွန်းလောက်စားပစ်လိုက်သည့်အခါ ဂျင်း
သုပ်ပန်းကန်လေးပြောင်သလင်းခါသွားတော့၏။

ပန်းကန်လွတ်ကို စာကြည့်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲထိုးသွင်းလိုက်ပြီး
ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် သျှင် လင်းမာန်ဟန်သင်နေသည့် သနား
ဘာသာကို စိတ်ဝင်စားစွာလိုက်တွက်နေလိုက်သည်။

လွှာကားက ချက်ချင်းပြင်မရသေးသည်မို့ ... သျှင်ကား
နှင့်ပင်ကျောင်းတက်ဖို့ဖန်လာခဲ့သည်။

အိမ်မှထွက်သည့်အခါ - နောက်ဘက်မှာအတူထိုင်ကြပေ
မယ့် သျှင်ကျောင်းကိုအတူလိုက်ပို့ပြီး လွှာကျောင်းကိုလိုက်ပို့သည့်
အခါမှာတော့ လွှာ ဇာနည်နှင့်အတူထိုင်လေသည်။

ဇာနည်ကလည်း လွှာကိုပိုပြီးသဘောကျသည်။ လူတစ်
ကိုယ်အကြိုက်တစ်မျိုးဆိုသလို ... ရိုးစင်းပြီးကလန်ကလား
ဖြူဖြူစင်စင်လေးချောသည့် ခပ်ထွားထွားသျှင်ထက် သဇင်ခက်
လေးလို နုနွဲ့လှပသည့် လွှာကိုမှ သူကပိုလှသည်ထင်သည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ဇာနည် ... မင်းတာဝန်က သျှင်ကိုရအောင်ဆွဲဆောင်
ဖို့ပဲ၊ သျှင်လည်း ငါတို့မွေးစားသမီးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သျှင်ကို သူ
အဖေက အရမ်းချစ်တယ်၊ အရမ်းအထင်ကြီးတယ်၊ သူက သူ

သမီးသူရဟန္တာမလောက်ထင်ထားတာမို့ ... သူ့ကိုပညာပြချတာ၊ သူ့သမီးရော ဘာသားနဲ့ထုထားတာမှတ်လို့”

“သျှင်ကိုရအောင်သားပိုးပြီး ရအောင်သာခိုးပြေးပါတော့ အဲဒီလိုရရင် မင်းလည်းသူဌေးသမက်ဖြစ်ပြီး တစ်သက်လုံး ထိုင်စားပေရောပဲ”

“မင်းတာဝန်က ဒရိုင်ဘာလုပ်ဖို့ထက် သျှင်ကိုရအောင်ယူဖို့ပဲ၊ မှတ်ထား”

သျှင်နှင့်တောင် သဘောတူသည့်ဒေါ်မြဝတ်လွှာဟာ လွှာနှင့်ရော သဘောမတူနိုင်ဘူးတဲ့လား။

လွှာကိုဒေါ်မြဝတ်လွှာ ... အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်တာလည်းသိထားပြီမို့ လွှာကိုသူခိုးပြေးလည်း ... ပစ်ခတ်ထားမည်မထင်။

ပြီး... သျှင်ထက် လွှာကပိုပြီးကပ်လို့လွယ်ဦးမည်။ သျှင်က တကယ့်ကိုမလွယ်။ လောလောဆယ်သူ့ခေါင်းထဲမှာ စာပဲရှိမည်ထင်သည်။

အရိပ်အကဲကြည့်လိုက်သည်နှင့် ... မိန်းမကျမ်းကြေသူပီပီ ... သျှင်ကိုပစ်မှတ်မထားတော့ဘဲ ... လွှာကိုသာ သူ့ပစ်မှတ်အဖြစ် ဇာနည်ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ကားကိုဖြည်းညင်းစွာမောင်းရင်းမှ ဇာနည် လွှာကိုယုယစွာပြောလိုက်၏။

“လွှာတို့ကိုကြည့်ရတာလည်းစက်ရုပ်ကလေးတွေကျလို့နော်၊

(၂၄) နာရီလုံးလုံး စာနဲ့နပ်နီးလုံးနေရတယ်၊ ကျောင်းပြီးတော့ ကျူရှင်၊ ကျူရှင်ပြီးတော့ဂိုက်နဲ့ သံသရာလည်နေတာပဲနော်”

“ဒါမှ အမှတ်ကောင်းကောင်းရပြီး လိုင်းကောင်းကောင်းရမှာပေါ့ဇာနည်ရဲ့၊ ဇာနည်ရော ဘယ်နှစ်တန်းအောင်လဲ”

ဇာနည် လွှာကိုစိတ်မကောင်းသည့်ပုံစံနှင့် ခိုဝေဝေကြည့်လိုက်သည်။

“လွှာထက် တို့က (၉)နှစ်၊ (၁၀)နှစ်လောက်ကြီးမှာပါ၊ ဒရိုင်ဘာမို့ ဇာနည်လို့ခေါ်တာလား”

“အို _ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ လွှာမှာ ဒီလိုခွဲခြားတတ်တဲ့စိတ်မရှိပါဘူး၊ ဒါဆို ... သျှင်ကရော ရှင့်ကိုဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဘယ်လိုမှမခေါ်ဘူး”

“ရှင် ... ”

“ဪ နာမည်လည်းမခေါ်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှမခေါ်ဘူးလို့ပြောတာပါ၊ တို့ရူပဗေဒနဲ့ဘွဲ့ရပြီးသားပါလွှာ၊ ကားလည်းကောင်းကောင်းပြင်တတ်ပါတယ်၊ အရင်းအနှီးသာရှိမယ်ဆိုရင် ... ဝပ်ရှော့တစ်ခုထောင်ပြီး ကြီးပွားအောင်စွမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ်”

“ဪ ... ဘွဲ့ရပြီးသားကိုး၊ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ဒီမှာ ဒရိုင်ဘာလာလုပ်နေလဲ”

“ဪ ... လွှာရယ် ... ဒါ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပါ”

လွှာ ... ဇာနည်ကို ကရုဏာသက်နေမိပါ၏။ ရုပ်ကလည်း ချောလိုက်တာ၊ ကိုကိုစွမ်းထက်ချောတာနှင့်လည်းမတူ၊ ဆရာလင်းချောတာနှင့်လည်းမတူ။

လွှာစိတ်ထဲ ဇာနည်ရုပ်က သူမတူပြိုင်ဘက်ကင်းနေသည် ထင်မိ၏။

“ကဲ ... ကျောင်းရောက်ပြီ၊ ညနေလည်းစောင့်နေနော် လွှာ၊ ကားကြုံနဲ့လိုက်မသွားနဲ့”

“ဒါပေါ့လေ ... သျှင်ကိုကြိုပြီးမှ လွှာကိုလာခေါ်ပေါ့၊ လွှာက သူတို့ကားကိုကပ်စီးနေရတဲ့သူပဲ”

လွှာ စကားနှင့် ခန့်လိုက်လျှင် ဇာနည်ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ရ၏။

“အဲလိုမပြောပါနဲ့လွှာရယ် ... လမ်းကြောင်းအရ သျှင် ကျောင်းကအရင်ကျနေလို့ပါ၊ ပြီး ... ကိုယ်ကလွှာတို့ရဲ့အစေအပါး ပါ၊ လွှာမာမီအလိုကျ စေသည့်ကျွန်း၊ ထွန်သည့်နွား ... ”

“အို ... ကိုဇာနည်၊ လွှာမကြားရက်ပါဘူးရှင်၊ လွှာအပြစ် မပြောတော့ဘူးနော်၊ ကားကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းဦး ... စောင့်နေမယ်သိလား၊ သူလာကြိုမှပြန်မယ်”

“လွှာရယ် ... ”

လွှာလက်ဖဝါးနုနုလေးကို ... မချင့်မရဲဆုပ်ယူလိုက်ပြီး ဇာနည်သူနုနုတ်ခမ်းနှင့်ထိလိုက်တော့ လွှာရင်ထဲမှာ ဖိုခနဲ။

စိတ်ကစားသည့်လွှာလေးမှာ ... ယခုလိုကိုယ်ထိလံက် ချောက်အတွေ့အကြုံမရှိသေးဘူးမဟုတ်လား။

သူမ ... ကားထဲမှလေးကန်စွာဆင်းပြီး ကျောင်းထဲသို့လေး တန်စွာဝင်ခဲ့မိလေသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်နံနက်ပိုင်းမှာ သျှင်တစ်အိမ်လုံးကြမ်းတိုက်နေရပေမယ့် လွှာကတော့သူ့မာမိထံမှာ ရှော်ပင်ထွက်ဖို့ ပူဆာပြီးသား။ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာကတည်းက။

“မာမိရာ _ မီးခေါင်းတွေအရမ်းပူထူနေပြီ၊ ဦးနှောက်ဆေးတဲ့အနေနဲ့ ... တစ်မနက်ခင်းလောက် ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှော်ပင်ထွက်ပါရစေ”

“ကျောင်းပိတ်ရက်များ ... စာလေး ဘာလေးကျက်တာ မဟုတ်ဘူး လွှာလေးရယ် ... ”

“ဪ မာမိရယ် ကိုယ့်သမီးလေးလည်းသနားပါဦး၊ လူနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ ရိုဘော့စက်ရုပ်ကျနေပြီ၊ ခေါင်းတွေဖျစ်ဖျစ်မြည်နေပြီ၊ မာမိရဲ့၊ ခုမှ ဒီဇင်ဘာရှိပါသေးတယ်၊ တစ်မနက်ခင်းလေးပါနော်၊ နော် ... မုန့်ဖိုးလည်းပေးဦး”

“ဟိုတစ်နေ့ကတင် တစ်အုပ်ပေးထားတာ”

“ဟာ မာမိကလည်း ကျောင်းမှာ ဒေါ်လှဝတ်လွှာ လာချေးချားတာနဲ့တင်ပြောင်ပြီ၊ မာမိညီမ မာမိပြောထား၊ မီးပါးစပ်နဲ့ ဆွေ့တော့မယ်”

တကယ်က ကိုယ့်အပြစ်ကို လွှာ သူ့အပြစ်လုပ်လိုက်ခြင်းမိပင်။ ကိုယ့်မိခင်ကိုယ်ပေးပြီး ဒေါ်မြဝတ်လွှာအပေါ် ပုံချလိုက်ခြင်းပါပေ။

“အေးပါ သမီးရယ် ... အေးပါ၊ ဒီလုဟာလေ ကလေး ခိုက်ဆံတောင်မရှောင်ဘူး၊ လွှာ ဘယ်သူတွေနဲ့သွားမှာလဲ”

“ကတ်သရင်းတို့ မိဘုတ်တို့နဲ့ပေါ့၊ မာမိမယ့်ရင် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်”

“ဘာမယ့်စရာရှိသလဲကွာ၊ မာမိသမီးလေးက ကလေးရှိသေးတာပဲ”

လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ခွင့်တောင်းပြီး လွှာ ရှော်ပင်ထွက်ဖို့ပြင်ဆင်နေ၏။

ဂါဝန်လှလှလေးနှင့်လွှာမှာ ဆယ်နှစ်သမီးလေးလို အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်။ ဆံပင်ကိုလည်းခပ်ထောင်ထောင်လေးစည်းထားလိုက်သေး၏။ ဂါဝန်ကပေါင်လယ်လောက်မို့ ဘောင်းဘီအရှည်အကျပ်အနက်ကလေးဝတ်လိုက်သည့်အခါ တကယ့် ဗိုလ်မရုပ်လေးလို လွှာအသွင်က အာခံတွင်းထဲဝင်ထားလိုက်ချင်စရာ။

လွှာမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်း
နေသည်မို့ ကလေးစိတ်မပျောက်သေးသည့် အပျိုမလေးလို့
လိုက်ချင်စဖွယ်။

မျက်နှာကတော့ သိပ်မခြယ်။ ပင်ကိုယ်အသားကလည်း
သားမို့အနည်းငယ်မွမ်းမံလိုက်ရုံနှင့် ကြွေရုပ်ကလေးလိုချောပြီ
သား။

ခွာမြင့်ဖိနပ်လေးနှင့် လွှာအောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းလာတဲ့
တကယ့်ပျံလွှားငှက်ကလေး လေထဲပျံဝဲနေသည့်နယ်။

မိုးမမြင်၊ လေမမြင်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်။

“အား ... ”

ကြမ်းတိုက်နေသည့်သျှင်ကိုခလုတ်တိုက်ပြီး လွှာ ဟပ်ထဲ
ဟပ်ထိုးဖြစ်သွား၏။

“နင်ကလည်းလူတစ်ယောက်လုံးတောင် မမြင်ဘူးလား
ဘာတွေဒီလောက်ပျော်နေတာလဲ”

“နင်ကရော ငါလာတာမမြင်ဘူးလား၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ချိန်းထားတာနောက်ကျနေလို့ ... တဲ့တာ၊ အပြန်ကျ မုန့်ဝယ်
ခဲ့မယ်”

လွှာ အပြေးလေးထွက်ခွာသွားသည်ကိုကြည့်ရင်း သူ့
တအံ့တဩဖြစ်နေရသည်။

ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင်မြူးနေရတာလဲ။ အင်း လွှာ

ဘာအရပ်ထက်လှတယ်၊ တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့လွှာပဲ။

ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ပြန်ကြည့်တော့ အရပ်က(ရ)ပေခွဲ။ ကိုယ်လုံး

တထွားထွား၊ ကလန်ကလားနှင့်။

ကောင်လေးတွေနောက်တွဲဝါးပိုးမျှစ်စို့ကြီး ကြော်စားရင်
အရမ်းချိုမှာ ဟူသည့်စကားကို သျှင်ကြားယောင်မိ၏။

လွှာကတော့ ဦးဘအေးမောင်းသည့်ကားနှင့် သူမာမီကို
လက်ပြနွှတ်ဆက်ရင်း ဇောင်းထဲမှလွှတ်သည့်မြင်းမလေးလို ခုန်
ပေါက်ပျော်ရွှင်နေတော့သည်။

“ဝိုဏ်း”

ကားပေါ်သို့ စွေခနဲတက်ရင်း ... လွှာ တခပ်ခပ်ရယ်ရင်း
ချစ်ခင်နေမိသည်။

မွေးကတည်းရွှေဘုံပေါ်မှာစံခဲ့ရသည့် မင်းသမီးလေးမို့ လွှာ
အမှန်းမလည်။

မီးနှင့်ကစားလိုသောကလေးငယ်လို သူ မီးပုံကြီးအနားသို့
သွားကပ်နေမိ၏။

မီးပုံကြီးကလည်းကျွမ်းပါသည်။ ပိုးဖလံမလေးကို တစ်ခါ
တည်းဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ဝါးမစား။ တဖြည်းဖြည်းချင်းသိမ်းသွင်း
အရည်ဖျော်လိုက်မှာပေါ့။

ဇာနည်အသွင် လွှာအပေါ်မှာ တကယ့်ကို ပျော်ဝင်ညွတ်
နူးနေသည့်အသွင်။ အရည်လဲနေသည့်မျက်လုံးများက ချစ်ရည်
ချစ်သွေးတို့နှင့်ရွှန်းရွှန်းမြမြ။

ဇာနည်ကတစ်ခုလပ်။ မိန်းမနှင့်ကွဲပြားသား။ မိန်းမက
လည်းသူထက်အသက်(၂၀)လောက်ကြီးသည့် မမအန်တီ။

မမအန်တီဆီမှာ သူ့အသွေးအသား၊ သူ့ဘဝကိုယဉ်ပူဇော်
သလိုပူဇော်ခဲ့ရသည့် အဖိုးအခအဖြစ် သူ့မှာတိုက်ခန်းတစ်ခန်း
အပိုင်ရခဲ့သည်။

သူ့မမအန်တီနိုင်ငံခြားကိုအပြီးထွက်သွားတော့ အိမ်ခြေက
အပြီးပြတ်သလိုကျန်ခဲ့ရရင်း နောက်တော့ လူရိုးလေးဇာနည်ဟာ

ဦးဘအေးကို လွှာ သူငယ်ချင်း မိဘုတ်တို့လမ်းထိပ်မှာ
ကားရပ်ခိုင်းပြီး လွှာပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဦးဘအေး လွှာဘာသာ မိဘုတ်ကိုလိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်
အပြန်လာမကြိုနဲ့တော့”

“အေး ... အေး”

ဦးဘအေး ကားထွက်သွားသည်နှင့် လွှာအနီးသို့ မှန်
အနက်တွေချထားသည့် ကားလေးတစ်စီး လျှောခနဲရောက်လာခဲ့
သည်။ ကားတံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ...

စတိုင်မျက်မှန်အနက်နှင့် ချောမောလှပနေသည့် ဇာနည်
မျက်နှာလွှားခနဲပေါ်လာ၏။

“တယ် ... တိကျပါလား”

“ဒါပေါ့ လွှာလေးကို ကမ္ဘာဦးသူတို့ နေနဲ့လကိုမျှော်နည်း
အတိုင်း ... ကိုယ် မျှော်နေရတာပဲ”

ရွတ်ဆက်ဆက်မာကျောကျောနှင့် မိန်းမတွေကို ဂရုမစိုက်သည့် ကျားနာလေးဖြစ်သွား ...

ထိုကျားနာလေးကိုမှ ဒေါ်မြဝတ်လွှာက သျှင်အတွက် အဖိုးစားနားပေးပြီးငှားခဲ့လေရာ ...

ကားထဲမှာ အရည်ပျော်နေသည့်မျက်ဝန်းနှင့်ဇာနည် ကိုဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သို့သော် ခက်လိုက်တာ ...

သူက မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို အမြောက်နှင့်ချိန်နေသလို သမင်မလေးက ဘာမှနားမလည်သည်မို့ သူ့အမြောက်ကြီးကို ကြောက်ရမှန်းမသိ၊ အရေးယူရမှန်းမသိ။

ကလေးလေး ကစားစရာတစ်ခုကောက်ရသလို တဟိတ်ရယ်ရင်း မွန်းကြပ်နေသည့်ဦးနှောက်ကလေးကို အနားပေးနေသည်မှာ တကယ့်ကိုသနားစရာ။

“သိလား ... ဦးဇာနည်၊ လွှာ မာမိုကိုတစ်ပတ်ရှိက်လာတာ၊ မာမိက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားမယ်ထင်ထားတာ၊ စာတွေ ကျက်ရတာစိတ်မပါဘူးဗျာ၊ ဦးနှောက်တွေထူပူပြီးဟုန်နေပြီ၊ လွှာကိုဟတ်ပီးဝေါလ်လိုက်ပို့၊ မြောက်ဥက္ကလာပမှာ အသစ်ဖွင့်တဲ့ ကုန်တိုက်လည်းလိုက်ပို့ ... နောက်ပြီး”

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဦးမယ်လေ”

ဇာနည်အကြံသမားမို့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ အကြင်နာတွေပေးဖို့

ညီညီပေမယ့် သမင်မလေးက ပစ်ကွင်းသို့မဝင်။

“ဟာ ... ဦးဇာနည်ကလည်း ဘာလုပ်ရအောင်လဲ၊ ကားငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး အချိန်တွေဖြုန်းနေရမှာ၊ ပျော်ချင်သလိုဆိုမှ၊ ဒါပဲ ဟတ်ပီးဝေါလ်တွေသွားမယ်၊ ကုန်တိုက်မှာ သွက်ကြည့်မယ်၊ နေ့လယ်စာအမိအိမ်ပြန်ဝင်ရမှာဦးဇာနည်ရဲ့”

သွားပါပြီ၊ ကားမောင်းရင်းလျှောက်လည်ရင်းဆို လူကြားထဲကချင်းတွဲတာထက် ပိုပြီးသင်ခန်းစာပေးလို့မရ။

သို့သော် ဒါပထမအကြိမ်မို့ ဇာနည်လိုက်လျှောရမည်သာ။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကလေးလေးရဲ့သဘောအတိုင်းပါပဲ၊ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေးက သခင်မလေးသွားလို့ရာ”

“ကဲ မောင်းမှာသာမောင်းစမ်းပါဗျာ”

လွှာသဘောအတိုင်း ထိုနေ့က ဇာနည်ဟတ်ပီးဝေါလ်သို့ပို့ ကုန်တိုက်ပို့ရနှင့်။

လွှာကရှေ့မှလျှောက်ပြေး ပေါ့ပါးနေသည်မို့ ဇာနည်မှာ ခင်သလောက်ခရီးမရောက်ခဲ့ရပါချေ။

ကြမ်းတိုက်ပြီး သျှင် ရေချိုးလိုက်သည်။

ဆယ်နာရီတောင်ထိုးပြီမို့ ဆရာလင်း လာတော့မည် ရောက်နေပြီလားတောင်မသိ။

(၁၀)နာရီမှ နေ့လယ်(၂)နာရီအထိ စာလာသင်ပေးသည့် လင်းမာန်ဟုန်ကို သျှင် အရမ်းကျေးဇူးတင်မိသည်။

“မင်း ... (၅)ဘာသာအနည်းဆုံးထွက်လို့ တိုက်နဲ့ကား ရရင် ဆရာကျေနပ်ပါပြီ”

“တိုက်နဲ့ကားမရခင် လူလည်း မသာဖြစ်နေပါဦးမယ် ဆရာလင်းရယ်”

သူ ရှုံ့ရှုံ့လေးညည်းတိုင်း ဆရာလင်းမာန်ဟုန် အမြဲအား ပေးခဲ့သည်မှာ ...

“ဟေ့ စာကျက်လို့သေတဲ့မသာရယ်လို့ ဒီလောကမှာနေ သေးဘူး၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ ဘဝရဲ့ပန်းတိုင်၊ အဲ ဘဝရဲ့ဂိတ်

ခွက်ပဲ၊ လမ်းပေါင်းစုံသွားချင်ရာသွားဖို့ ဒီဂိတ်ပေါက်ကို တောင်းဆုံးကျော်ဖြတ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ စကားတွေများ နဲ့ ဆင်ခြေထူမနေနဲ့ ... ကျက်”

ဟုတ်တာပဲလေ၊ အင်း ညနေတိုင်းကြက်တောင်ရိုက်လိုက်

တာလည်း အညောင်းပြေသွားတာပဲမဟုတ်လား။

သျှင်က အားပါးတရရိုက်ချင်ပေမယ့် လွှာနှင့်ဘက်မညီ။

သျှင်ရေချိုးပြီး ... ခေါင်းအမြန်ဖြိုး၊ အဝတ်ကိုအမြန်ဆုံး ခွဲဝတ်လိုက်သည်။

သျှင်မှာ ဂါဝန်တွေ၊ ဘာတွေသိပ်မရှိ၊ သျှင်ဝတ်လေ့ရှိတာ

ကတော့၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရယ်ဒီမိတ်တွေ၊ စပို့ရှပ်တွေ။

ယနေ့လည်း ... ကွာတားဘောင်းဘီဆင်စွယ်ရောင်နှင့်

ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီအဝါနု၊ အင်္ကျီက တော်တော်တော့လှသည်။

ဆဖေဝယ်ပေးတာ။

ကော်လံလေးကလက်ပြတ်မို့ ပေါ်နေသည့်လက်မောင်း

ပေါ်သို့ဖုံးလျက်။

“သျှင်ရေ ... ဆရာရောက်ပြီ”

ဒေါ်ပု အပေါ်သို့တက်လာပြီး အသံပြုသဖြင့် သျှင် လိမ်း

နေကျအသားလှေရင်(မိ)ကို မှန်မကြည့်ဘဲပွတ်ရင်း ကျောပိုးအိတ်

ဆွဲကာ အပြေးဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ခြံထဲမှာသင်နေကျမို့ သူမနဲ့ဆီသို့

ဆက်ပြောလျှင်ညွှန်ခန်းထောင့်မှာ ရပ်နေသည့်လင်းမာန်ဟန်ကို
အရှိန်ပြင်းစွာတိုက်မိ၏။

“ဘုန်း ...”

“အား ... ကန်တော့ ဆရာ ... ကန်တော့”

ဂျမ်းပြန်ကျတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်။

သူမက သန်းစွမ်းကျန်းမာသူမို့ သူ့အရှိန်နှင့်သူ လင်းမာန်
ဟန်ကိုယ်ပေါ်သို့ပစ်လဲလျက်။

လင်းမာန်ဟန်ကိုယ်ပေါ်မှကြိုးထပြီး ... သျှင် ရှစ်ခိုင်း
တောင်းပန်ရင်း လင်းမာန်ဟန်ကို ဆွဲထူလိုက်သည်။

“ဆရာက ဘာတွေဆွေးနေတာလဲ၊ သျှင်တိုက်တာနဲ့
တယ်”

“ညည်းကလည်း နာဂစ်ဝင်မွေလိုက်သလားအောက်
တယ်၊ တကယ့်ဂျမ်းဒေါမပဲ ...”

နှစ်ယောက်သား ထရပ်လိုက်ကြပြီး သျှင်ကအရင် ပုန်း
ညက်ပင်ရိပ်သို့ထွက်သွားလိုက်၏။ အိမ်မှာဒေါ်မြဝတ်လွှာမရှိပေလို့
ပဲ။ နို့မို့ကဲ့ရဲ့နေဦးမည်။

လင်းမာန်ဟန် ပုန်းညက်ပင်ရိပ်သို့လိုက်သွားပြီး ထိုင်နေ
ကျခုံတန်းမှာထိုင်၏။ ဆရာလင်းအသွင်ကတစ်ခုခုကိုစိတ်မကောင်း
နေသည့်ဟန်။

“ဆရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သျှင်ကိုဘာပြောချင်လို့လဲဟင်

အမနာနဲ့ပြောပါ”

သျှင်အားပေးလေမှ ဆရာလင်း ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း
ခေါင်း စကားစတင်ပြောလေ၏။

“ဆရာစိတ်မကောင်းပါဘူး သျှင်ရယ်၊ သျှင်ကို ဆရာ
ဆင်း စာဆက်မသင်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လို ... ဆရာ”

သျှင်ပါးစပ်လှလှလေးပွင့်ဟကာအံ့သြမယုံနိုင်သည့်အသွင်
က သနားစရာ။

“ဟုတ်တယ် သျှင်၊ ဆရာအလုပ်ရပြီမို့ သျှင်ကိုသင်ဖို့
အချိန်မရတော့ဘူး”

“ဟာ ဆရာကလည်း သျှင်က ဆရာကိုအားကိုးနေတာ
လေ၊ ဆရာမသင်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဟင့် အင်း သျှင်ကိုမထား
ခဲ့ပါနဲ့ ...”

ဝမ်းနည်းပက်လက်အသွင်လေးနှင့် သျှင် ... ကလေးတစ်
ယောက်လို မျက်ရည်ကျလာလျှင် လင်းမာန်ဟန် ရင်ထဲအသည်း
တစ်ခွေလုံး ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ချေခံနေရသည့်နှယ်။

သူဘယ်လိုဖြေသိမ့်ရမှန်းမသိ၊ တစ်လျှောက်လုံး သနား
စရာ သျှင်ကလေးကို တပည့်လိုကြင်နာခဲ့သမျှ ယခုကျ သူ့ရင်ထဲ
ငြောင်းဆန်နေရသည်။

“တိတ်ပါသျှင်ရယ် ဆရာမလာနိုင်လည်း တိချယ်စိမ်းနဲ့

ဆက်သင်လိုက်ပါကွယ်၊ သူလည်းတော်ပါတယ်၊ ကလေးကို
တော ပျောတာတစ်ခုပါပဲ၊ သျှင် မနိနဲ့ပေါ့၊ သူသင်တာသေသေ
ချာချာနားထောင်၊ စာကိုသေသေချာချာကျက်”

“ဟင့်အင်း သျှင်ဘယ်သူနဲ့မှမသင်တော့ဘူး၊ ဒီလိုပဲ
လိုက်တော့မယ်”

“မဟုတ်တာကွာ ... ဆရာ စိတ်မကောင်းအောင်မလုပ်
ပါနဲ့၊ ဆရာ အနေမဖြောင့်အောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ သွားတဲ့လူစိတ်
မကောင်းအောင် ... ”

“စိတ်ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ကောင်းလို့ပဲ ဆရာ သျှင်ကို
ကျောင်းမပြီးသေးဘဲထားခဲ့မှာမဟုတ်လား၊ ဆရာ သျှင်ကိုမခင်
ဘူး၊ သျှင်ကိုခေါင်းထဲမရှိဘူး ... ”

ကလေးလေးလို မျက်ရည်တွေတသွင်သွင်စီးကျရင်း သျှင်
ရင်ကွပ်လက်ဖြစ်နေပုံက တကယ့်ကိုမကြည့်ရက်၊ မမြင်ရက်
စရာ။

ဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ်လို့ထင်မထားသဖြင့် လူရိုးကြီး လင်း
မာန်ဟန်ဘယ်လိုချော့ရမှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှာနှင့်နေတာပဲသိသည်။

သျှင်ကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်ရင်း လင်းမာန်ဟန်ခံစားနေရ
ခိုက် ရှိုက်နေသည့်သျှင်ရန်တွေ့ပုံက သူမ မခံစားနိုင်လို့ဖြစ်မည်။

“ဆရာအလုပ်က ဘယ်လောက်တောင်ရလို့လဲ၊ အဲဒီ
ရသလောက်ပိုက်ဆံ သျှင်ပေးမယ်၊ တစ်လကိုတစ်သိန်းလား

နှစ်သိန်းလားပြော ... ”

“ပိုက်ဆံအဓိကမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အခုလုပ်ရမယ့်အလုပ်
က ကိုယ့်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့အလုပ်ပါ၊ စာသင်တာက ကိုယ့်အလုပ်
မဟုတ်ပါဘူး၊ လောလောဆည် ကိုယ့်နဲ့ဆိုင်တဲ့အလုပ်မရသေးလို့
သာ စာဝင်သင်ဖြစ်နေတာပါ”

လင်မာန်ဟန်၏စကားက သျှင်အရှိုက်ကိုထိသွား၏။ သျှင်
သွက်စိတ်နာခဲ့လေပြီ။

“ဪ ... ဒါဆို ဆရာက သျှင်ကိုဘယ်တုန်းကမှအလေး
ထားခဲ့ဘူးပေါ့၊ အလုပ်မရခင်မှီသာ စေတနာမပါဘဲ အပျော်
တမ်းဝင်သင်နေခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါပြီဆရာ ဆရာ
သွားလို့ရာကိုသွားနိုင်ပါပြီ၊ သျှင်မတားတော့ပါဘူး၊ သျှင်ထင်ထား
တာက ဆရာ သျှင်တို့ကိုခင်တယ် စေတနာရှိတယ် သျှင်ဟာ
ဆရာရဲ့အရေးပါတဲ့အစိတ်အပိုင်းလေးတစ်ခု ... လို့”

စကားဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သျှင်သစ်ပင်ရိပ်မှာငိုရှိုက်
ရင်းပြေးထွက်သွားခဲ့လျှင် လင်းမာန်ဟန်ရင်ထဲ မီးလောင်ကျွမ်း
သလိုခံစားလိုက်ရသည်။

“သျှင် ... သျှင်လေးရယ် ဆရာသိကွာ၊ သမာဓိတွေကို
စိန်ခေါ်နေသလားကွယ်”

သူမက ဘယ်လိုပင်အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသွား လင်းမာန်
ဟန် ဥပေက္ခာမပြုရက်ပါ။

ယခုမှဟုန်းခနဲပွင့်လင်းအညောင့်ထွက်လာသည့် သူ့ရင်း
မှအချစ်သစ်ပင်သည်ချက်ချင်းပင် အသီးအပွင့်တွေနှင့်ဝေဆာကြ
ရင့်သွားလေပြီ။

ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာ သူ သျှင်ကထော
အတွက်စာတစ်စောင်ရေးသားခဲ့ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။

စာကအိတ်ဖွင့်စာပါ။

စာကို သျှင်လူယုံတော် ဒေါ်ထူးလက်ထဲသို့ထည့်ခဲ့ပြီး
လင်းမာန်ဟုန် ခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့် ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။

မကြာမီ ... သျှင် သူ့စာကိုဖတ်နေရပေ၏။

သျှင် ...

သျှင်စွပ်စွဲသလိုမဟုတ်ပါဘူး။

သျှင်ကို ဆရာ ဘယ်လောက်စေတနာထားတယ်၊
ဘယ်လောက်မျှော်လင့်တယ်ဆိုတာ သျှင်အသိပါ။

(၅)ဘာသာပါရင်တိုက်နဲ့ကား ဆုချမယ်ဆိုတဲ့
အန်ကယ်စကားကြောင့် သျှင်ကိုတစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်
ပြတ် တိုက်နဲ့ကား ရစေချင်သူပါ။

သိရက်နဲ့ ဆရာ့ကို ဓားနဲ့မွေ့တဲ့စကား၊ စေတနာ
စော်ကားတဲ့စကားတွေမပြောပါနဲ့တပည့်ရယ်။

ဆရာဟာဆရာအစစ်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် သျှင်အပေါ်
စေတနာအပြည့်ထားပြီးစွမ်းအားရှိသမျှသင်ကြား၊ လေ့ကျင့်
ပေးခဲ့တာ သျှင်အသိပါတယ်။

ကိုယ့်ဘဝအတွက်အဖြစ်သင့်ဆုံးအလုပ်မို့၊ ကိုယ့်
ဘဝရှေ့ရေးအတွက်လုပ်လိုက်ရပေမယ့် သျှင်အတွက်
ကိုယ်နောက်ဆံတင်းရပါတယ်။

ခေါင်းမမာပါနဲ့ကလေးရယ်။ တိချယ်စိမ်းနဲ့ ဆက်သင်
လိုက်နော်။

ဆရာမင်းကိုပစ်မထားပါဘူး။ လိမ္မာပြီးသားကလေးနို့
ကိုယ်မျှော်လင့်ထားသလို ဂုဏ်ထူးတွေတစ်ပွေ့ကြီးနဲ့
အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားမယ်လို့ ယုံကြည်ပါရစေ။

သျှင်ကိုစားသင်မပေးနိုင်တော့ပေမယ့် ... သျှင်
အောင်စာရင်းထွက်ရင် ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးပါလာခဲ့ရင်
သျှင်အလိုချင်ဆုံးဆုကိုပေးဖို့အသင့်ပါ။

သျှင်ကိုမြစောင့်ကြည့်အားပေးနေမယ် ...
သျှင်ရဲ့ ...

လင်းမာန်ဟန်
အမြဲစောင့်ကြည့်အားပေးနေမယ် ... တဲ့။

ဆရာရယ် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ကို အလုံးစုံမသိမြင်
နိုင်ဘူးလားရှင် ...

ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ်နိုးတာလား ...
ဆိတ်ကလေးအိပ်နေတာ ဆင်ကြီးကနိုးလိုက်တာလား။

ကိုယ့်သံယောဇဉ်ထုထည်ကို ကိုယ်မသိမမြင်ခဲ့သည့် သျှင်

ဆရာလင်းနဲ့ ဖျတ်ခနဲခွဲရတော့မည်ဆိုခါမှ ...
သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့တွေ ရုတ်ခနဲပေါက်ကွဲပြင်းထန်
ပြီး ဆောက်တည်မရဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆရာရယ် ... သျှင် ဆရာနဲ့အမြဲစာသင်ချင်ပါတယ်။
ဆရာရှေ့မှာ ဆရာချီးကျူးတာခံရင်း ... ကလေးတစ်ယောက်
လို စာတွေအားပါးတရ ရွတ်ဆိုနေချင်ပါတယ်။

နေ့တိုင်းမြင်တွေ့ချင်နေသည့် သျှင်အတွက် မြင်ခွင့်မသာ
တော့။

သျှင်ဘဝမှာ လမ်းကွယ်ပျောက်သွားရခြင်းပါပဲ။
သျှင်အတွက် လောကဟာ လမိုက်ညဖြစ်သွားရပါပြီ။
သျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး (၆)ဘာသာ၊ (၅)ဘာသာဂုဏ်ထူး
ထွက်အောင်ကြိုးစားနိုင်တော့မှာလဲ ဆရာရယ်။

သျှင်ကို ခြေရာဖျောက်သွားရက်လိုက်တာနော်။
မသကာ - ညတိုင်းဖုန်းဆက်မယ်။ နေ့တိုင်းတစ်နေ့တစ်
ခါတွေ့ရမယ်ဆိုရင် သျှင်ခံသာဦးမှာပါ။

မျက်ရည်တွေစီးကျနေရင်းမှ သျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အံ့သြ
ထိတ်လန့်သွားသည်။

ငါဘာဖြစ်နေတာလဲ။
ကြည့်စမ်း ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။
စိတ်အလိုလိုက်ပြီး ... ဒီလိုပျော့ညှံနေရမှာလား။

စိတ်ထားပျော့ပြီး စိတ်ဓာတ်မခိုင်တဲ့သူဟာ လူ့ဘဝ၊ လူ့
လောကမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးအောင်မြင်မှုရမှာလဲ။

ငါကြိုးစားရမှာပေါ့။ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
ရေစုန်မျှောပစ်လို့မဖြစ်ဘူး။

ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးပါအောင်ကြိုးစားရမယ်။ သျှင်
အလိုချင်ဆုံးဆုကိုပေးမယ်တဲ့။ ငါ့ကိုအောင်မြင်စေချင်တဲ့ ဖေဖေ
ဆန္ဒတွေကို ငါဖြည့်စွမ်းရမယ်။

နောက်ဆုံးကိုယ့်စိတ်ကိုယ်အစွမ်းကုန်တင်ပစ်ရင်း သျှင်
မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ်လိုက်သည်မှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း။

ယခုအချိန်မှစပြီး စိတ်သစ်၊ လူသစ်နှင့် ဆယ်တန်စားမေး
ပွဲအတွက် သူ့မအစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါတော့မည်။

ဇာနည်ကို ကားဂိုထောင်ထဲမှာထားပြီး... စားတော့
သောက်တော့လည်းမဆံ့သည်မို့ အိမ်မှာကားဒရိုင်ဘာအပျံစား
ရနေတာ ဦးဝင်းထက်သျှင်မသိသေး။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ကြိမ်းမောင်းထားသဖြင့် ဒေါ်ထူးနှင့်
ဒေါ်ဝတ်မှုန်တို့လည်း ဦးဝင်းထက်သျှင်ထံ သတင်းမပို့ရဲ။

ဇာနည်ဟာ အိမ်ရဲ့တော့(ပ)စီးကရက်ဖြစ်နေတော့သည်။
ဇာနည်အိမ်ရောက်တာ တစ်လလောက်ရှိနေပေမယ့် ယခုထိကို
ဦးဝင်းထက်သျှင်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်သေးပေ။

တမင်ရှောင်ခိုင်းထားတာလည်းပါ၏။

ယနေ့တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ယခု
ချိန်ထိအိပ်နေဦးမည်ဖြစ်သည့် ဇာနည်ထံဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဒေါ်နှင့်
မောနှင့်တက်သွားလိုက်သည်။

အိမ်မှာဦးဝင်းထက်သျှင်လည်း ကုမ္ပဏီသွားပေပြီ။ သမီး

လွှာနှင့်သျှင်တို့ပဲရှိသည်။ ဒေါ်ထူးနှင့်ဒေါ်ဝတ်မှုန်လည်း ငါးနှစ်မှာအလုပ်ရှုပ်နေလောက်၏။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်ကို တဒုန်းဒုန်းနှင့်ဒေါ်မြဝတ်လွှာတက်သွားပြီးအော်လိုက်မှ ဇာနည်အိပ်ရာကထသည်။

“အန်တီ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ခင်ဗျ”

“အိမ်မှာနေတာတစ်လရှိပြီ၊ ဘာမှလည်းမထူးခြားသေးဘူး။ နင်ပြောတော့ ဇာနည်နဲ့တွေ့ရင်တစ်ပတ်မကြာဘူး။ အခုပျော်သွားမှာပါဆို၊ ငါနင့်ကိုပုံပိုးပေးရတာတွေမနည်းဘူး၊ ငွေတွေလည်းကုန်လှပြီ၊ အဝတ်အစားဆိုလည်း နှင့်စိတ်ကြိုက်ဝယ်ထားရတာနည်းသလား...”

“ဒါကတော့အန်တီရယ် ... အန်တီလည်းအကြိုးလိုလို့ညောင်ရေလောင်းတာပဲ၊ ဒါတွေထည့်မပြောနေပါနဲ့”

“ပြောရမယ်... ပြောရမယ် တော်ကြာ ငါယောက်ျားသိရင်မလွယ်ဘူး။ သူ့သမီးကိုအိမ်ကပထုတ်ချင်လို့သာ ဒီလိုကြံရတာကဲ... နှင့်ကိုငါနောက်ထပ်တစ်လပဲအချိန်ပေးမယ်၊ တစ်လအတွင်း သျှင်ကိုခိုးပြေးနိုင်ရင်ပြေး ... မပြေးနိုင်ရင်နင်လည်းကျောင်းပေးတော့”

ဇာနည် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဒေါ်သပုန်ထနေသည်ကိုပြီးရင်းပခုံးတွန့်မိသည်။

အဒေါ်ကြီးရေ... စိတ်ချ။ နောက်တစ်လအတွင်းထူးခြားသေရမယ်။ ခိုးပြေးနိုင်အောင်ကြိုးစားပါမယ်။

ဒါပေမဲ့ သျှင်တော့မဟုတ်ဘူး၊ လွှာပဲဖြစ်ရမယ်။

“ကောင်းပါပြီအန်တီ၊ အဲ... အန်တီက ကျွန်တော့်ကိုပဲဆုနေတယ်၊ အကွက်လေးဘာလေးကြံတွင်မပေးဘူး၊ အန်တီသျှင်ကဖြင့် အမြဲအိမ်တွင်းပုန်းနေတာပဲ”

“အလို ... ကျောင်းပို့၊ ကျောင်းကြိုနှစ်ယောက်တည်းတွေ့နေရတာပဲ၊ ဒီထက်တောင် အခွင့်ရေးမျိုး ရှိရဦးမလား မောင်ဇာနည်ရယ်၊ ကိုယ်ည့် ... ည့်တယ်ပေါ့ ဝန်ခံစမ်းပါ”

“ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်က အလုပ်သဘောအရပဲ၊ စကားတောင်ပြောချိန်မရှိဘူး၊ အခုလိုပိတ်ရက်လေးဘာလေးမှာဟိုဟိုဒီဒီထွက်ခိုင်းပေါ့ ... အန်တီရဲ့”

“အင်း... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ နေဦး... ငါ့ သျှင်ကို ဒီနေ့ဈေးဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ နင်လိုက်ပို့ပေးလိုက်”

“အိုကေ... ဈေးထဲမှာဈေးခြင်းကိုင်ပေးရင်းနဲ့ အပြတ်ကိုလှုပ်ရှားပစ်လိုက်မယ်”

“တော်တော် နှင့်စကားတွေ ငါမယုံတော့ဘူး၊ ကဲအသင့်ပြင်ထား၊ ငါ သျှင်ကိုဈေးသွားဖို့ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ကားထုတ်ထားနော်”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာကားဂိုဒေါင်မှ မကျေမနပ်နှင့်ဆင်းလာပြီး

သျှင်ကိုမျက်လုံးဝှေ့ရှာလိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေးဘာလုပ်လဲ။ မလဲ။

လွှာကတော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ သီချင်းနားထောင်ရင်း ထိုင်သည့်ဆေးဆိုးနေလေ၏။

“သျှင်ရော ... လွှာ”

“မာမိသျှင် ထုံးစံအတိုင်းကြမ်းတိုက်နေတယ်လေ”

“သမီးကရော ဘယ်သွားမလို့ပြင်ဆင်ထားတာလဲ၊ လှူနေပါလား။ ကျောင်းပိတ်ရက်ပေမယ့် စာလေးဘာလေးကျက်နေပါလား”

“ဟာမာမိကလည်း စာတွေပြီးငွေ့လှပါပြီ၊ လွှာဘယ်လောက်ကြိုးစား ကြိုးစား (၅)ဘာသာတော့မထွက်ပါဘူး မာမိရယ်”

“အို... ကြိုးစားရင်ရတာပဲသမီးရဲ့၊ စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်တဲ့စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့”

“နင်းဆီပင်က နင်းဆီပင်လောက်ပဲမြင့်မှာပေါ့ မာမိရဲ့၊ ပိတောက်ပင်၊ ကံကော်ပင်လောက်တော့မြင့်နိုင်ပါ့မလား။ လွှာလည်းအရမ်းကြိုးစားပါတယ်၊ လွှာရှူးသွားလိမ့်မယ်မာမိရဲ့ ကိုယ်နိုင်သလောက်ပဲကြိုးစားပါရစေနော်”

လွှာရှုပ်က သာနားစဖွယ်။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ကြင်နာသနာလွန်းလို့ အရည်ပျော်မတတ်။

“ဟုတ်တာပဲလေ... ကဲ... နားပါ၊ နားပါ၊ မာမိသမီးလေး”

“အလကားပြောတာမာမိရဲ့၊ မိဘုတ်တို့အိမ်မှာ ဒီနေ့ကျက်မလို့၊ မာမိလိုက်ပို့နော်”

“ဟာသမီးကလည်းစာကျက်တာကို အိမ်မှာပဲကျက်ပါ... သျှင်နဲ့အတူကျက်လေ၊ သျှင်က သမီးနဲ့စာမကျက်ချင်ဘူးပြောလို့လား”

“ဟာ မာမိမသိပါဘူး၊ သျှင်က သိပ်ဆရာကြီးလုပ်တာမရှိရဲ့၊ ဦးနှောက်ကြည်သွားအောင် မိဘုတ်တို့နဲ့ စာသွားကျက်သေနော်... နော်လို့”

“မာမိမပို့အားဘူးသမီးရဲ့၊ မာမိ ဒီနေ့ခေါင်းနောက်နေသယ် ဦးဘအေးလည်း သမီးဖေဖေခေါ်သွားတယ်လေ”

“ဟိုလူရော၊ ဟိုလူကျန်သေးတယ်လေ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာရှေ့မှို ဇာနည်ကို တမင်မကျွမ်းသလိုပြောရသည်။

“သူတို့ကို မာမိဈေးခိုင်းမလို့ သမီးရဲ့၊ မအားဘူး”

“သူတို့ဈေးသွားရင်း မိဘုတ်တို့အိမ်လှည့်ပို့ခိုင်းလည်း ပြီးတာပဲမာမိရာ”

“ကဲ သဘော သဘော၊ ရွှေမင်းသမီးလေးသဘော”

“ဒါမှ တို့မာမိကွ၊ မာမိကိုအရမ်းချစ်တာပဲ”

၁၉၆

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒေါ်မြဝတ်လွှာပါးပြင်ကို တရွတ်ရွတ်နမ်းရင်း လွှာပြင်ပေါ်ပေါ်
ပျော်ရွှင်သွားလေလျှင် ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာမှာတပြုံးပြုံးနှင့်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ သျှင်ကြမ်းတိုက်နေသည့်အပေါ်ထဲ
ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် တက်သွားလိုက်သည်။

“သျှင် ... ငါ ဒီနေ့နေမကောင်းလို့ နင်ဈေးသွားဝယ်
စမ်း”

သျှင်ဆင်ခြေတတ်၊ ငြင်းဆန်နေမှာစိုး၍ လေသံမာတတ်
ထားသည့်ကြားမှပင် သျှင်ရုပ်သွင်ကပြုံးပြုံးပျာပျာ။

“ဟာမာမိကလည်း သျှင်တစ်မနက်လုံးကြမ်းတိုက်
တာမောပြီ၊ လွှာအားနေတာပဲ၊ လွှာ့ကိုဝယ်ခိုင်းပါလား”

“လွှာကဈေးမှမဝယ်တက်တာ၊ စကားရှည်မနေနဲ့၊ လူကြီး
ကတစ်ခါတလေခိုင်းတာ စေတနာပါပါနဲ့လုပ်ပေါ့၊ နင်တို့ကို နင်
ဒီအိမ်ကဘုရင်မများမှတ်နေသလား၊ ငါကတော့ကျွန်မကြီး
လေ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့အလုပ်သမားတွေနဲ့အတူ မိုးလင်းမိုးညို
သူတို့ကိုစွဲတွေနဲ့ပြီးနေရတာပဲ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာစိတ်ဆိုး၊ မာန်ဆိုးနဲ့ပြည်တွန်တောက်တက်
လာလျှင် သျှင်လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကဲသွားပါ့မယ်မာမိ၊ မာမိဝယ်ခိုင်းမဲ့စာရင်းသေ
အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ သျှင်ရေအမြန်ချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုမှပေါ့၊ မာမိစာရင်းရေးထားလိုက်မယ်”

သျှင်ရေအမြန်ချိုးပြီး ကြုံရာအဝတ်ဆွဲဝတ်လိုက်သည်။

လယ်ထိရှည်သည့် ဆံနွယ်လှလှတွေကို ခပ်မြင့်မြင့်စည်း
တပ်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း စတိုင်ဘောင်းဘီတစ်လည်နှင့် စပို့ရှပ်

တစ်လည်ဆွဲဝတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စတိုင်ဘောင်းဘီက မီးခိုးရောင်၊ စပို့ရှပ်က မိန်းမဝတ်မို့
နုနုညိုညိုကြည့်ဆန်ဆန်။ အဖြူခံမှာ မီးခိုးရောင်အစင်းလေးတွေနှင့်။

ဘာမှမပြင်ဆင်ပေမယ့် ခရင်(မ)တစ်ခုလိမ်းထားရုံနှင့်ပင်
လှပစင်းမ္မတ်ကာ သျှင်အသွင်က ချစ်စဖွယ်။ ခေတ်လည်းမီ

သည်။

သျှင် ကိုယ့်အခန်းမှပြေးဆင်းလာပြီး ကားနားရှိမာမိထံသို့
သွားလိုက်သည်။

ကားထဲမှာ လွှာရောက်နှင့်ပြီးသား။

လွှာအသွင်ကတော့ ခေတ်ရှေ့ပြေးသည့် အဆင်အပြင်။
ဘောင်းဘီအကြပ်အနက်နှင့် အပေါ်က ရယ်ဒီမိတ်ဆင်စွယ်ရောင်
နက်ထပ်အင်္ကျီလေးက လွှာ့ကို ကြွေရပ်လေးလိုလှစေပါသည်။

နောက် ... သူ့ဘေးမှာကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနှင့်။

“ရော့ ... သျှင် ဒီစာရင်းအတိုင်းဝယ်ခဲ့၊ နင့်နောက်ကို
အနည်ဆွဲခြင်းလိုက်ကိုင်ပေးလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် ... ”

စားရင်းနှင့်ငွေလှမ်းယူလိုက်ပြီး သျှင်ကားနောက်ခန်းလွှာ

ဘေးသို့ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ရှေ့မှာထိုင်လေ သျှင်”

“ရတယ် ... နောက်မှာပဲထိုင်မယ်”

လွှာကတော့ မာမိုကို လက်ကလေးတပြည့်နဲ့။ ကား
တိုက်ရှေ့မှ လျှော့ခနဲထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ လွှာနှင့်သျှင်စကားမပြောဖြစ်ကြ။ သျှင်က
ကြော့နေရသည့်လွှာကို သိပ်မကျေနပ်။

မွေးကတည်းက ရွှေမင်းသမီးတစ်ပါးလို နေလာရသည့်
လွှာ။

သျှင်မှာတော့ လုပ်လိုက်ရသည့်အလုပ်။

ယခုလည်း စာကျက်ချင်နေပေမယ့် ဈေးသွားခိုင်းလို့သွား
ရပေဦးမည်။ အနည်းဆုံးအချိန် (၂)နာရီလောက်တော့ပုတ်ဦး
မည်ပေါ့။

“သျှင် ... နင် ဈေးဝယ်တာ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ (၁)နာရီလောက်တော့ကြာမှာပေါ့”

“ဒါဆို (၁)နာရီလောက်ကြာတော့ ငါတို့လာခေါ်မယ်
ငါအခု မိဘုတ်တို့အိမ်သွားပြီးစာကျက်မှာ၊ ဦးဇာနည်ကို ခဏခဏ
သွားမယ်”

“ရတယ်လေ”

ဈေးမှာ သျှင်ကိုချပေးခဲ့ပြီး လွှာနှင့်ဇာနည်တို့ကားနှင့်ထွက်

သွားခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ထွက်ခွာသွားခြင်းသည် ...

သျှင်အတွက် မိုးမီးလောင်တာထက် ဆိုးစေဦးမည်ဖြစ်

ကြောင်း အရိုးခံမလေးသျှင်ကတော့ လုံးဝမတွေးမိခဲ့ပါချေ။

“သျှင်ဝယ်ပြီးပြီဟုတ်လား။ တက် ... ကိုကိုလိုက်ပို့
သေ”

သျှင် ... ခေတ္တတွေဝေနေပြီးမှ စွမ်းထက်ကားပေါ်သို့တက်
သွားသည်။

စွမ်းထက်က ဆွဲခြင်းကြီးကို ကားနောက်ထဲထည့်လိုက်
သံ။

(၁၀) နာရီ(၁၅) မိနစ်လောက်နှင့်သျှင် ... စွမ်းထက်နှင့်
အတူအိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့လျှင် ဒေါ်မြဝတ်လွှာအံ့သြရ၏။

“မြန်လှချည်လားသျှင်၊ ဇာနည်ရော၊ ငါ့သူကိုခိုင်းစရာရှိ
သေးတယ်၊ မောင်စွမ်းထက်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့လာတာလဲ”

“သျှင်ဈေးဝယ်ပြီးတဲ့အထိ ... ကားက ပြန်ရောက်မလာ
သေးဘူးမာမီ၊ လွှာကိုမိဘုတ်တို့ဆီလိုက်ပို့ပေးနေတုန်းပဲ၊ ဈေး
အထွက်မှာ သျှင်တလည်လည်ဖြစ်နေတုန်း ကိုကိုနဲ့တွေ့လို့လိုက်
ပို့တာ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာမှာ ခုတ်ရာတခြား၊ ရုရာတလွဲဖြစ်နေသဖြင့်
လူကမနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်။

လွှာ မိဘုတ်တို့အိမ်သွားတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ ဘုရား
ရေ ...

ဇာနည်ဟာ သျှင်ကိုအရမချိုင်ဘဲ လွှာကိုအရချိုင်သွားလေ
သလား။

သျှင်ဈေးဝယ်ပြီးသည့်အခါ ... နံနက် (၁၀)နာရီ နှိုင်း
ပြီ။

နံနက် (၉)နာရီလောက်ကတည်းက ထွက်ခွာသွားသည့်
ကား ပြန်ရောက်မလာသေးချေ။

ကားရပ်သည့်နေရာနားမှာ ဈေးဆွဲခြင်းရောမကြီးနှင့် သျှင်
ဒုက္ခရောက်နေစဉ် သျှင်အနားသို့စွမ်းထက်၏ကား လျှော့ခနဲ
ရောက်လာခဲ့သည်။

“သျှင် ... ဈေးဝယ်လာတာလား၊ တစ်ယောက်ထဲလား၊
ဒေါ်ထူးတောင်မပါဘူးဟုတ်လား၊ အိမ်ကကားရော ... ”

သျှင်ကိုစိုးရိမ်တကြီးမေးရင်း စွမ်းထက်ကားပေါ်မှဆင်းလာ
ခဲ့သည်။

“ဘယ်သူမှမပါဘူးကိုကို၊ အိမ်ကကားပါပေမယ့် လွှာကို
မိဘုတ်တို့အိမ်လိုက်ပို့နေတယ်”

ရင်ထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဒေါ်ဝတ်လွှာလက်ထဲမှာ ဟန်းဖုန်းနှင့် မိဘုတ်တို့အိမ်သို့ ချက်ချင်းပင်ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

“မိဘုတ်ရေ ... လွှာ သမီးတို့ဆီလာလား။ စာစုကျက် ကြမလို့ဆို”

“မလားပါဘူး အန်တီ၊ စာစုကျက်မယ်လို့လည်း ချိန်မထားပါဘူးရှင်”

“ဘုရားရေ ... တခြားဘယ်သူ့အိမ်မှာရော စာစုကျက်မယ် ပြောသံကြားသလဲကွယ်”

“မကြားပါဘူး အန်တီ၊ မိဘုတ်တို့အိမ်တွေမှာ ဂိုက်တွေနဲ့ တယ်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲကိုယ်စာကျက်နေကြပါတယ်”

လက်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းပင် လွှတ်ကျမတတ်။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ စိတ်ကိုတင်းပြီး မိဘုတ်သို့ဆက်မေးလိုက်သည်။

“လွှာမှာချစ်သူတွေ ဘာတွေရောရှိသလားကွယ်၊ သမီးမြင်ဖူး၊ ကြားဖူးသလား။ အန်တီကိုအမှန်အတိုင်းပြောပါကွယ်”

“အင်း ... သူပြောပြောနေတာတော့ ဦးဇာနည် ဦးဇာနည်နဲ့ အဲဒါဘယ်ကလဲ အန်တီ”

ယခုမှ ဒေါ်မြဝတ်လွှာလက်ထဲမှ ဟန်းဖုန်း တကယ်လွှတ်ကျသွားတော့သည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆိုဖာပေါ် ပစ်လဲကျတော့မတတ်။

ဇာနည်နှင့်လျှောက်လည်နေသလား။ ကြည့်စမ်း ငါညှို့လိုက်တာ။

ဇာနည်ကိုလည်း ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဒေါသတွေတဟုန်းဟုန်း ထွက်ရသည်။ သရေပေါ်အိပ်၊ သရေနားစား။

ငါကြစည်ခိုင်းတာတစ်ယောက်။ သင်းကြစည်သွားတာက ငါ့ရဲ့အသည်းနှလုံး။

“တောက် ... သျှင် နင့်ဒီအကြောင်းတွေသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဟင်း ခွေးမ၊ အယုတ်တမာမ၊ ငါ့ကိုမပြောဘဲဖုံးထားတယ်၊ နင်ကလွှာကိုမကောင်းကြံစည်ပြီး ထိုးချလိုက်တာမဟုတ်လား”

သူမဘေးမှာ မောပန်းစွာထိုင်နေသည့်သျှင်ဆံပင်ကို ဆွဲဆောင်ပြီး ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဒေါသပုန်ထနေလျှင် သျှင်နားမလည်နိုင်။

“မာမိ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သျှင်ဘာမှမသိဘူး၊ လွှာဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီ ... အန်တီလွန်မယ်၊ လွှာဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လွှာဘာဖြစ်လို့လဲ”

စွမ်းထက် သျှင်ကို ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏လက်မှ လုယူပြီး ကာကွယ်ထားလိုက်သည်။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ ဒေါသတွေက သျှင်အပေါ်မှာအတုံးလိုက်အတစ်လိုက်ကျရောက်နေ၏။

“နင်တမင် ထိုးထည့်လိုက်တာမဟုတ်လား၊ ငါ့သမီးငယ် ငယ်လေးကို နင်လုပ်ချလိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာမှာ စကားတွေ နင်နေပြီး လူကမူးမေ့တော့ မတတ်။

“အမလေး ... ငါ့သမီးလေး၊ ငါ့သမီးလေး ရေတိမ်နစ် ရှာတော့မယ်၊ ဇာနည်ခွေးကောင် သရေပေါ်အိပ်၊ သရေနားစား ဟီး ... အီး ... ဟီး”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ခေါင်းမီးတောက်နေပေပြီ။ အရူးမီးဝိုင်းဆို သလို သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ အခန်းထဲဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်နေလျှင် စွမ်းထက်ကပင် သျှင်ကိုကာကွယ်ဖက်တွယ်ပေး ထားရာမှ တစ်ချက်ချင်းအကြံပေးခဲ့သည်။

“အန်တီ ဇာနည်က လွှာမိဘအဆက်အသွယ်နဲ့ဝင်လာ တာမဟုတ်လား။ သူတို့ဆီဖုန်းဆက်လိုက်၊ အားလုံးလူဖြစ်ရှာလို့ အချိန်မီပြန်တွေ့ရင် အန်တီသမီး ရေတိမ်မနစ်တော့ဘူးပေါ့”

စွမ်းထက်အကြံပေးသည့်အတိုင်း ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ပူထူမေ့ လျော့နေရာမှ ဒေါ်လှဝတ်လွှာထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရ သည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ မျက်ရည်တွေ ဖြေမဆည်နိုင်တော့။ ကိုယ့် အကုသိုလ်ကိုယ့်အကျိုးပြန်ပေးနေပေမယ့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာတရား မရ။

သျှင်ကိုသာ ရှုံးမဲ မဲနေတော့သည်။

သူမလွှာနှင့်ရည်စူးထားသည့် စွမ်းထက်ကလည်း သျှင်ကို အသက်ပေးလို့ပင် ကာကွယ်ထားလေလျှင် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ ဒေါသတွေက သျှင်အပေါ်ချောက်အိုးဖောက်သည့်နည်း။

“နင် သိကိုသိရမယ် ... ပြောစမ်း သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သွားမယ်လို့ပြောသွားသလဲ၊ နင် လွှာကို ဒုက္ခရောက်အောင် ထိုးထည့်လိုက်တာမဟုတ်လား၊ နင်နဲ့ဇာနည်ကြိုက်နေတာ ငါ့သိ တယ်၊ ဘယ်လို ဘယ်လို မိန်းမလည်လုပ်ပြီး လွှာကိုထိုးထည့် လိုက်တာလဲ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ သျှင်ကိုပုတ်ခတ်စွပ်စွဲနေလျှင် သျှင်ဘယ် လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိ၊ စွမ်းထက်သာ သျှင်ဘက်က ဖြေရှင်းနေ လေတော့သည်။

“လွှာက ကိုယ့်ညီမကိုဘယ်လိုပြောမလဲ အန်တီရဲ့၊ တိတ် တိတ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့သျှင်ကိုပြောခဲ့မလဲ၊ သျှင်မှာ ဈေးခြင်းကြီးနဲ့တလည်လည်ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ ရတာပဲလေ၊ ကဲ သျှင် အန်ကယ့်ဆီလည်းဖုန်းဆက်လိုက်”

“အို မဆက်နဲ့၊ သူသိရင်ပိုတောင်ဝမ်းသာဦးမယ်၊ သူက လွှာကိုစေတနာရှိတာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာတားပေမယ့် စွမ်းထက် ဦးဝင်းထက်သျှင် ထံဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

မဆက်လို့မဖြစ်။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာပုံစံက သျှင်ကိုအစိမ်းလိုက်
ဝါးစားချင်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ဦးဝင်းထက်သျှင်
အရေးပေါ်ခရီးထွက်သွားသည်တဲ့။

“ဦးဘအေးကလည်းမရှိဘူး၊ မောင်စွမ်းထက်ရယ် အန်တီ
နဲ့အတူ လွှာကိုရှာပေးပါနော် ... ကူရှာပေးပါကွယ်”

“ကောင်းပြီ အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကူရှာပေးပါမယ်၊ သျှင်
အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ သျှင်ကျန်ခဲ့တော့၊ အန်တီနဲ့ကျွန်တော် လွှာ
ကိုလိုက်ရှာကြမယ်”

စွမ်းထက်အစီအစဉ်ကြောင့် သျှင်သက်သာရာရသွားလေ
တော့သည်။

လွှာမှာဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပီပီ စိတ်ကစားတက်ပြီး
မျှော်မျှော်ပါးပါးနေတတ်သော်လည်း ယခုလို ဇာနည်ကသူမကို
နှီးလာသည်အခါ အလွန်းစိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဒုက္ခမရောက်ချင်။ ဇာနည်ဟာ ရုပ်
ချောပေမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိ။ နောက်အတက်ပညာမရှိ။

ဒါထက်ဆိုးတာက သူမကျောင်းမတက်ရတော့ဘဲ ပညာ
တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဒုက္ခရောက်မှာဖြစ်သည်။

နဂိုကတည်းက ခိုးရာလိုက်ရအောင်လည်း လွှာကြံစည်ခဲ့
သည်မဟုတ်။ ထုံးစံအတိုင်းလျှောက်လည်ရုံလောက်သာ ...
လွှာစိတ်ကူးခဲ့ခြင်းပင်။

ယခုတော့ ... မီးကိုကစားမိသည်ကလေးလို၊ မြွေပွေးကို
သွားစမိသည်ကလေးလို လွှာဒုက္ခရောက်နေရချေပြီ။

ကျားသတ္တဝါဆိုတာ သမင်လေးကိုအလွတ်ပေးရိုးထုံးစံမရှိ။

သည်ထက် သမင်လေးကစိန်စီထားသည့်သမင်။

သူဌေးမကြီးဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ တုန်နေအောင်ချစ်သည့် အမွေစား။ အမွေခံသမီး ...

ဇာနည်က လူလည်၊ လူပါး။

သျှင်ဆိုတာ ... ဒေါ်မြဝတ်လွှာ လွင့်ပစ်ချင်သည့်အနှိုက် လွှာကမှ သူမ ... ဖူးဖူးမှုတ်ထားသည့် သမီးမဟုတ်လား။

မှော်ဘီဘက်ရှိ သူငယ်ချင်း၏ခြံတွင် ဇာနည် လွှာကိုခိုလှုံ ပေါင်းသင်းနေသည်မှာ တစ်နေ့နှင့်တစ်ညကြာသွားခဲ့ပေပြီ။

အငိုလွယ်၊ အရှိုက်ခက်ဆိုသလို လွှာမှာ ဒုက္ခလှလှနေနေရချေပြီ။ မိဘများနှင့်မာမိတ်ဖုန်းဆက်ခွင့်၊ အကြောင်းကြားခွင့်လည်းမသာ။ မှော်ဘီခြံက အစွန်ဖျားကျပြီးတယ်လီဖုန်းလည်းမရှိ။

သည်ကြားထဲ ဇာနည်က လွှာကိုလုံးဝအလွတ်မပေးခဲ့ချုပ်နှောင်ထားသည်မဟုတ်ပေမယ့် ... လွှာကိုအမြဲစောင့်ကြည့်ရှုနေ၏။

သူ့မှာ သူ့ကို ကူညီမယ့်သူငယ်ချင်းရှိသည်။ သူလိုတာဝယ်ပေးသည်လေ။

အိမ်မှမောင်းယူလာသည့် သျှင်ကားကိုလည်းလူကြိုနှင့်ခြံရှေ့မှာသွားထားပြီးခဲ့ပေပြီ။ ဇာနည် သူနည်းသူဟန်နှင့်တော့ အကွက်စေ့အောင်လုပ်ဆောင်ထားလေ၏။

သည်နေ့လည်း ... လွှာ ဇာနည်လက်ထဲမှလွတ်အောင် ခုခံ ခိုးလင်းစကတည်းက အကွက်ချောင်းနေရသည်။

သူမ ... ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်လုပ်လေ ... ဇာနည်ကအလွတ်မပေးလေမို့ လွှာဉာဏ်သုံးရပေမည်။ သူ့ကိုအယုံသွင်းပြီး ငါထွက်မိမ့်မည်။

အနည်းဆုံး မာမိတို့ဆီဖုန်းဆက်ရမယ်။

ငိုရလွန်းသဖြင့် လွှာ မောလှပါပြီ။ ငိုလည်းမနေချင်တော့။ သူ့ကိုအယုံသွင်းချင်သည်မို့ သည်နေ့ အလိုက်အထိုက်နေပေးသည်။ ဇာနည် သူမကိုမယုံ။

ခြံက ကျယ်ရသည်ကြားထဲ အိမ်ကလည်းတစ်ထပ်ပြားလေ။

ပိုင်ရှင်လည်း လုံးဝမနေ။ လောလောဆည် သူမနှင့် ဇာနည်တို့နှစ်ဦးသာရှိနေသည်ဖြစ်မှတ် လွှာအတွက် လွတ်မြောက်သိမ်းမမြင်။

ဪ ... ရုပ်ရှင်ထဲမှာသာ ဗိုလ်အောင်ဒင်က မမြဝင်းတို့ဖမ်းသွားတော့ အလှကြည့်နေပေမယ့် အပြင်လောကမှာမရ။

အစကတည်းက လွှာကိုခိုးပြေးလာခဲ့သည်ကြောင့် ယခုအခါ လွှာမှာဇာနည်၏ မိန်းမဖြစ်နေရပါပြီ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နုပျော့တသစွာနှင့် လွှာမျက်ရည်ကျနေရုံသာ။

မနက်ကတည်းက ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့်မုန့်တစ်ခုစားထား

www.burmeseclassic.com

ရသဖြင့် လွှာနေ့လယ်အထိမဆာ၊ ရင်ထဲမှာသောကတွေနှင့် နေသည်။

ချစ်လို့လိုက်ကြသည့် ချစ်သူဇနီးမောင်နှံတွေဆိုပျော်နေမှာ ဖြစ်ပေမယ့် လွှာမပျော်ပါ။

ဇာနည်ကတော့ မီးဖိုထဲမှာတစ်ခွက်နှင့်ကြော်ချက်နေထေး လွှာအိပ်ခန်းမှာတံခါးပိတ်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ထွက်ပြေလို့လည်းမရ။ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ သံတိုင်တွေ ထားပါသည်။

မကြာမီ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးသွားသဖြင့် ဇာနည်အိပ်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ လွှာမျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ သူ့ကိုမကြည့် ချင်။ ဇာနည်ကတော့ တပြုံးပြုံးနှင့်။

“ချစ်ရေ ... မောင်တော့ ချက်ရ၊ ပြုတ်ရတာချွေးတော့ ရွဲနေပြီ၊ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ချစ်ရော ရေမချိုးဘူးလား ...

“မချိုးဘူး”

“အိပ်ရာထဲမှာ တစ်အိပ်ထဲအိပ်မနေနဲ့ဦးနော်၊ အခန်းထဲ လမ်းလေးဘာလေးလျှောက်ဦး ... ”

“ရှင်ပဲချုပ်ထားတာကြီး၊ ခြံထဲဆင်းလမ်းလျှောက်ချင်တယ်”

“နေပါဦး မိန်းမရာ ... ညကျမှလျှောက်တာပေါ့၊ နေ့ဘက် ဆိုလူတွေမြင်ကုန်မယ်”

“မြင်မြင်ပေါ့၊ လွှာကိုအိမ်ပြန်ပို့ပေး ... ”

“လွှာကိုအိမ်ပြန်ပို့ရင် မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲကြရမှာပေါ့၊ လွှာမာမီ ဘယ်သဘောတူမလဲ”

“ခွဲ ခွဲပေါ့၊ လွှာကတော့ ရှင့်ကိုမယူနိုင်ပါဘူး၊ မာမီစိတ် ချင်းတာလည်းမခံချင်ဘူး”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့လွှာရယ် အစကတော့ လွှာ မောင်တို့ချစ်တယ်၊ သနားတယ်မဟုတ်လား”

“အို ... ဒါပေမဲ့ ယူဖို့အထိစိတ်မှမကူးရသေးပဲ၊ ရှင်က အတင်းခိုးလာတာ”

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ကလေးရယ်၊ အခုမောင်တို့ ညားပြီးသွားကြမှပဲ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်ပွင့်ပဲပန်ရတယ်ချစ်ရဲ့၊ ချစ်ကိုမောင်ရိုးမြေကျပေါင်းမှာပါ၊ ချမ်းသာအောင်လည်း ထားမှာပါ ... ”

လွှာ သူ့ကို ဘာမှပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့။ ဘဝအပြောင်း အလဲကြောင့် လွှာစိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပါပြီ။

သူ ရေချိုးနေတုန်း ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့လားမသိ၊ အပြင်မှ မမေ့မလျော့သောခတ်သွား၏။ ဇာနည်ရေချိုးတာလည်း ခပ်မြန် မြန်။

သူ့မှာရွှေရုပ်ကောက်ရထားသလို လွှာကိုနည်းနည်းမှစိတ်မချ။

ရေချိုးပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး အဝတ်လဲသည်။

ချည်ချောပုဆိုးတစ်ထည်နှင့် တီရှပ်တစ်ထည်။

ပြီး - ယခုတိုင် ဒိပ်ရာထဲမှာ လွှာအနားမှာဝင်ပြီးလှဲရင် သူ့လက်မောင်းပေါ်သို့ ယုယစွာဆွဲပွေ့တင်လိုက်၏။

ဇာနည် လွှာအပေါ်အကြမ်းမဖက်ပါ။ နူးညံ့ညင်သာစွာဝင် အနမ်းတွေပေးနေမိသည်။

သိုက်တူးချင်သည်ဆိုဆို ဇာနည် လွှာကိုတကယ်ပဲချစ်မိသည်။ သည်လောက်ချစ်စရာကောင်းသည့် ရွှေဘုံးပေါ်မှသူ့သမီးလေးကို သူမချစ်ဘဲနေနိုင်ပါ့မလား။

“လွှာရယ် ... စိတ်ဆင်းရဲမနေပါနဲ့ကွာ၊ လွှာကို မောင်တယုတယထားမှာပါ။ လူကြီးတွေအမွေပြတ်ကြော်ငြာလည်း မောင်ရှာကျွေးမှာပေါ့”

“ရှင်ဘာတွေလုပ်တတ်လို့လဲ ... ပြောပါဦး”

“ဝပ်ရှော့ထောင်လို့ရတယ်၊ မောင်ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဝပ်ရှော့မှာအလုပ်ဝင်လာတာ၊ ကားကောင်းကောင်းပြင်တတ်ပါတယ်”

“ချမ်းသာဦးမယ် - အို လွှာ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ (၁၆)နှစ်တောင်မပြည့်သေးဘူး၊ ဒီအရွယ်က ပညာသင်ရမယ့်အရွယ် ... ”

“ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့တော့ အချစ်ရယ် ... ဘဝမှာ ကိုယ့်ယောက်ျားက ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ယုယုယယလုပ်ကိုင်ကျွေး

မွေးသွားမယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

လွှာကို အကြင်နာတွေပေးရင်း ... ချော့မော့ရင်းနှင့်ပင် အနည်အယုအယတွေအောက်မှာ လွှာ ညွတ်နူးပျော်ဝင်နေရပြန်လေသည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ငိုကြွေးချက်မအသံကညှောင့်ခန်းထဲမှာ ဆူညံနေသည်။ 'ဟဲ့၊ ခုနဲ့ဖေဖေလည်း ခရီးသွားနေသည်မို့ သျှင်ခဏဘယ်လိုနေရမှန်းပင်မသိ။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ... အခန်းထဲမှာ စာကိုအသံတိတ်ကြည့်နေရပါသည်။ လွှာအတွက် စိတ်ပူပေးမယ့် သူတို့လူကြီးတွေတောင် ရှာလို့မတွေ့သေးသည့်အဖြစ်မှာ သျှင်လည်းဘာမှမတက်နိုင်။

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့တော်သေးသည်။ စနေနေ့မှာခိုးရာလိုက်သွားသည့်လွှာကို တနင်္ဂနွေနေ့အထိလည်းပြန်မတွေ့သေးသည့်အခါ ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့် သူမိဘနှစ်ပါးတို့သည် ဆက်ဆက်တုန့်ရ၊ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ရလေတော့သည်။

အိမ်မှာ တကယ့်ကိုကမ္ဘာပျက်နေသည့်နှယ်။ လူသေအိမ်ကြီးနှယ်။

ဖေဖေခရီးသွားနေသည်မို့ ပိုပြီး ပရမ်းပတာ။

အောက်ထပ်မှအော်ဟစ်နေသံက အပေါ်သို့လျှံတက်လာသည့်အခါ သျှင် ကိုယ့်အခန်းတံခါးလေးဟပြီး ချောင်းနားထောင်ပြန်သည်။

သိလည်းသိချင်သေးသကိုး။

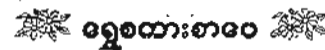
“ကိုယ့်အကုသိုလ်ကိုယ့်အကျိုးပေးတာနေမှာ၊ တစ်ယောက်တို့မကောင်းကြပေမယ့် ကိုယ့်ဟာပဲထိသွားပြီ၊ နင်တို့ညီအစ်မကြားမှာ ငါ့သမီးလေးခံသွားရတယ်”

လွှာဖေဖေ၏အသံက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေ၏။

“ငါ့ကိုလာပြီးအပြစ်မပြောနဲ့၊ နင်တို့သမီးဆိုပေမယ့် ငါက နင်တို့ထက်အဆတစ်ရာပိုချစ်တယ်ဟဲ့၊ ငါ့သမီးလေးကောင်းစားပါစေတော့လို့ကြမိတာ၊ နင်တို့အပြစ်၊ လူကောင်းရှာမပေးဘဲ တကယ့်လူကလိမ်ကကျစ်၊ သရေပေါ်အိပ်၊ သရေနားစားမယ့် ကောင်ကိုရှာပေးတယ်”

“ဒါကတော့ အစကတည်းက သရေပေါ်အိပ်ခိုင်းမလို့ လမ်းဖွင့်ပေးတာကိုး၊ ဟိုက အိပ်ချင်တဲ့သရေပေါ်တက်အိပ်သွားတာပေါ့”

“တော်တော် ... မောင်ထူး နင် ငါ့ကိုဘာမှဝေဖန်မနေနဲ့၊ ဒါနင်တို့ရှာပေးတဲ့လူ၊ နင်တို့မှာတာဝန်အရှိဆုံးပဲ၊ အခုလည်း

ငါ့သမီးကိုတွေ့အောင်သာရှာပေး၊ ရအောင်ခွဲပြီးကျောင်းပြန်
မယ်၊ ငါ့သမီးကို နိုင်ငံခြားထိပို့ပြီးကျောင်းဆက်တက်ခိုင်းမယ်

“ကိုထူးကလည်း မမကိုအပြစ်တွေတင်မနေပါနဲ့တော့
ရှင်သာ တွေ့အောင်ပြန်ရှာခဲ့”

“ဟေ့ _ တွေ့တော့လည်းမင်းတို့သမီး အပျိုပြန်ဖြစ်မယ်
ဘူး”

“ဖြစ်ဖြစ်မဖြစ်ဖြစ် ဒီခွေးကောင်နဲ့တော့တစ်သက်လုံး
တိမ်အနစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ပြန်သိမ်း၊ ပြန်ခွဲပြီး ဒီကောင်ကို ထောင်
ပစ်ရမယ်၊ ယုတ်မာလွန်းတဲ့ကောင်”

လူကြီး (၃)ယောက် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်နေစဉ် သျှင်မှာ
ကိုယ့်နာမည်ပါလာ၍မျက်လုံးပြူးရသည်။

လွှာမေမေ ဒေါ်လှဝတ်လွှာ၏အသံ ...

“ကျွန်မထင်တာတော့ သမီးကို ... သျှင်ထိုးထည့်လိုက်
တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ သမီးက နံတယ်၊ သူကလည်တယ်၊ လွှာအိမ်မှာ
မရှိအောင် သူလုပ်လိုက်တာဖြစ်ရမယ်၊ လှတော့ဒီကောင်မကိုမြင်
ရင် အစိမ်းလိုက်ဝါးစားပစ်ချင်တယ်၊ အလကား ... အမွေတွေ
အကုန်အပိုင်စီးမယ့်မိန်းမ၊ ကြည့်နေ သူတော့ ဂုဏ်ထူးတွေတင်
သိကြီးနဲ့ကိုအောင်မှာ”

“အမလေး ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရဘူး၊ ဒီဟာမအိမ်ပေါ်
ကဆင်းပြေးရအောင် ငါလုပ်ပြမယ်ကြည့်နေ”

ကြားရသည့်စကားများအပေါ်သွေးပျက်ရင်း ... သျှင်
ဘုရားတနေမိသည်။

ဖေဖေရေ သမီးကိုကယ်ပါဦး ...

ဇာနည် ထမင်းပွဲ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ပြင်ဆင်ထားပေးမယ့် ထမင်းစိုင်းမှာလွှာမျက်ရည်ကျနေရသည်။ သူဆင်းရဲအိမ်က ထမင်းပွဲဟာ ရှင်ဘုရင်ပွဲတော်အုပ်နှင့် တော့မနှိုင်းသာ။

ကြက်သားကာလသားချက်၊ ဟင်းရွက်ကြော်တစ်ခွက်နှင့် ကြက်ဥဟတ်ဘျိုင်းကြော်။ ဒါ ဇာနည်အကောင်းဆုံး ချက်ပေးထားတာဖြစ်ပေမယ့် လွှာအတွက်ကျ ဖြစ်သလိုထမင်းနှင့်ဟင်းပေါ့။

ဇာနည်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“စားကြည့်ပါဦးချစ်ရယ်... မနေ့ကလည်းကောင်းကောင်း မစားဘူး၊ ယောက်ျားရခါစ၊ တော်ကြာ ချစ်အရမ်းပိန်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ ... ရှင်နော်”

ဇာနည်ခေါင်းကုတ်လိုက်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝ

အပြောင်းအလဲမို့ စိတ်လှုပ်ရှားတာ၊ စိတ်အလိုမကျတာတွေနှင့် ပေါင်းပြီး လွှာ ချောင်ကျသွားသည်မဟုတ်ပါလား။

သူကတော့ သူချစ်ရသည့်ရွှေရုပ်လေးမို့ တယုတယနှင့် အလှမပျက်အောင်ထားလည်း လွှာ ညဘက်အိပ်မပျော်ပါ။

ယခုလည်းထမင်းမစားဘဲ ထမင်းစိုင်းမှာထိုင်ပြီးမျက်ရည် ကျနေသည်မို့ လွှာကိုဇာနည်ချော့မော့ပြီး ကလေးလေးလိုထမင်း အတင်းခွဲကျွေးနေမိသည်။

“နည်းနည်းလောက်ဖြစ်ဖြစ်စားပါကလေးရယ်နော်၊ ဟင်း ရွက်စုံကြော်လေးကကောင်းပါတယ်၊ ဒီကြက်ဥဟတ်ဘျိုင်းလေးက ချော အလုံးမပျက်ကြော်ပေးထားတာ စားကြည့်ပါဦးကွာ”

ချော့မော့ပြောလိုက်၊ အတင်းခွဲကျွေးလိုက်နှင့် ထမင်းတစ် ပန်းကန်ကုန်သွားတော့မှ ဇာနည်ကိုယ့်ဘာသာစားဖြစ်သည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ လွှာအတွက် ငှက်ပျောသီးနှင့်ပန်းသီး ကိုချော့ကျွေးပြန်သည်။

“လွှာကိုပြန်ပို့ပေးပါ ဦးဇာနည်ရယ်၊ လွှာပြန်ချင်တယ်၊ လွှာဒီမှာ ဒီလိုမနေနိုင်ပါဘူး”

“အပြောရကြပ်လိုက်တာ ကလေးရယ် ... မောင်တို့ကို လုံးဝခွဲကြမှာပေါ့၊ မောင် လွှာကိုမခွဲနိုင်ဘူး၊ ပြန်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး ကွာ”

လွှာ စိတ်တောက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတော့ ဇာနည်

အိပ်ခန်းထဲသို့ လိုက်ချော့ပြန်သည်။ တိတ်ဆိတ်သည့်ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံဗလံများငြိမ်သက်နေ၏။

အိပ်ရာပေါ်ပစ်လဲပြီး စုကောက်နေသည့်လွှာကို ဇာနည်ပွေ့ယူပြီး စိတ်ရှည်စွာချော့ပြောနေရသည်မှာ တကွတ်တွတ်လွှာကလည်း မျက်ရည်တွေနှင့် ခေါင်းတခါခါပြန်အော်သည်။

“လွှာကိုချစ်တယ်လို့ လာပြီးအသံကောင်းဟစ်မနေနဲ့၊ ရှင်ချစ်တာဘာလဲ၊ လွှာကိုရှင့်ဆန္ဒအတွက်အသံချဖို့ချစ်တာ မဟုတ်လား။ ဖုန်းဝတ်ရည်ကိုပျားပိတုန်းစုပ်သလို ... ဝတ်ရည် စုပ်ဖို့ချစ်တာမဟုတ်လား။ ရှင်တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် လွှာဘဝနစ်နွမ်းမှာ၊ လွှာပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ်မှာတွေ ထည့်တွက်ပါလား။ အလကားပါ။ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေ ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေးခေတ်ကလူရိုင်းတွေလိုအပိုင်သိမ်းချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်၊ ရှင်တို့အသုံးချဖို့အတင်းအဓိကအထက်ကျင့်တာ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ငါသိတဲ့အချစ်ကတော့ ... ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းမကိုရအောင်ယူမယ်၊ တစ်သက်လုံးတယုတယနဲ့ ရှာဖွေကျွေးမွေးသွားမယ်၊ နောက် ငါတို့မျိုးဆက်ကိုတည်ထောင်မယ်၊ ဒါပဲ၊ အခုဆို ကိုယ့်မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းပိုင်တယ်၊ ဝပ်ရှော့မှာ ကိုယ်ဟာလက်ထောက်ဆရာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာပိုက်ဆံစုပြီး မိန်းမ

ကို ကောင်းကောင်းထားမယ်၊ ဒါပဲ မင်းစကားတတ်တိုင်း ငါ့ကို စကားလုံးတွေနဲ့ပစ်ပေါက်မနေနဲ့တော့၊ မင်းကိုငါ တာနောယကွဲပြီးလို ပါးစပ်ထဲငုံထားမတတ်ချစ်တယ်”

သူ့အပေါ်ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေသည့်လွှာကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ဆင်ကြမ်းကြမ်းပစ်ချလိုက်ပြီး မုန်ယိုနေသည့်ဆင်ကြီးလို ဇာနည်ကြမ်းတမ်းစွာချစ်ပစ်လိုက်တော့လည်း လွှာမျော့ မလူးသာမလိမ့်သာ။

မစွန်းရင်းကလည်းရှိ၊ ကန်စွန်းခင်းကလည်းငြိသဖို့ဇာနည်အချစ်မုန်တိုင်းကြားမှာ လွှာ မျော့လွင့်စုတ်ပြတ်သွားရပြန်တော့သည်။

ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုတာနှင့် စမ္မာနဂိုကနွားမကြီးပေါင်ကနီ သတဲ့။

လွှာကိုယခုအချိန်အထိရှာလို့မတွေ့သည့်အခါ ဒေါ်မြဝတ် လွှာတို့ညီအစ်မတွေ၏ မနာလိုစိတ် ဒေါသစိတ်တွေက သျှင် အပေါ် ရှုံးမဲမဲလေသည်။

ဦးဝင်းထက်သျှင်ခရီးသွားနေသည်မို့ ... ဒေါ်လှဝတ်လွှာ တို့ပါ အိမ်မှာလာနေပြီး သျှင်ကိုသာ အမြဲဖြူစောင်းမြောင်းနေ တော့သည်။

သျှင်ကျောင်းတက်ဖို့လည်းကားမပေး။ သျှင်ကိုလာသင် ပေးနေသည့်တီချယ်စိမ်းကိုလည်းဖြတ်ပစ်လိုက်၏။

ရဲကိုမတိုင်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကြိတ်ရှာနေကြသည်မို့ တစ် နေ့တစ်နေ့အိမ်မှာရှိသည့် ကား၃-၄စီးမှာ မအားရပေ။

ဦးဝင်းထက်သျှင်ထံသို့ အကြောင်းမကြားသည်မှာလည်း

ဘာအကြံအစည်နှင့်မသိ။ ကေန္တ လွှာကိုပြန်သိမ်းပြီး အခြေအနေ မပျက်ပင်ကျောင်းပြန်တက်၊ အိမ်မှာပဲပြန်ထားမလို့ဖြစ်ရမည်။

သို့သော် ယခု(၄)ရက်မြောက်သည်အထိ လွှာကိုတယ်လိုမှ သူတို့ရှာမတွေ့ကြသေးပါ။

စွမ်းထက်မှာလည်း ဒေါ်မြဝတ်လွှာက ဒေါ်ကေသီထက် ကို ဘာတွေပြောထားမှန်းမသိသဖြင့် ထိန်းချုပ်ခံနေရသည်။

“သားနော် ကောင်မလေးက မွေးစားသမီး၊ မျိုးရိုးလည်း မသိဘူးတဲ့၊ အရေးကြီးတာ လူမှာမျိုးရိုးပဲ၊ ပြီး ဆက်စလူးလေး ဆို၊ သူမွေးစားမအေကိုယ်တိုင်လာပြောထားတာ၊ သားနော် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်၊ ဒီလို မလောက်လေးမလောက်စားနဲ့လည်း သားကိုသဘောမတူနိုင်ပါဘူး”

“သားရေ ဆိုင်မှာလာထိုင်ပေးပါဦးကွယ်၊ မေမေသွားစရာ တွေရှိလို့”

“သား... ဒီပစ္စည်းတွေကို မေမေခိုင်းတဲ့ဆီပို့ပေး၊ ငွေကို သေသေချာချာစစ်ယူခဲ့နော်”

မအားလပ်ရအောင်ခိုင်းနေလေတော့ရာ စွမ်းထက် သျှင် အနားသို့မလာအားနိုင်အောင်ဖြစ်နေရသည်။

သျှင်မှာ လောလောဆယ် အားကိုးစရာမှမရှိပါ။

သည်နေ့လည်း ကျောင်းသွားဖို့ ကားတစ်စီးမှမရှိသည့် အတွက် သျှင်လမ်းထိပ်သို့ကျော်ပိုးအိတ်လေးလွယ်ကာ လွှက်လာ

ရသည်။ တက်စီငှားစီးသွားရမည်။

ဖေဖေထံမှဖုန်းလာတော့လည်း အိမ်မှအခြေအနေတွေကို ပြောပြခွင့်မရ။ သျှင်တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်မို့ အတော် လေးပိန်ကျသွားရ၏။

သည်ကြားထဲ လင်းမာန်ဟုန်ကိုလည်း သျှင်အရမ်းသတိရ နေမိသည်။ စာသာဆက်သင်နေဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ဆရာအပေါ် သျှင့်စိတ်တွေ မသိလိုက်မသိဘာသာပင် ဆက်လက်ရိုးသားဖြူ စင်နေမည်ဖြစ်ပေမယ့် ...

ယခုကျ ... ပိတ်နေသည့်ကန့်လန့်ကာလေး ပွင့်သွားခဲ့ရ ပြီမဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သျှင့်ကို ရက်ရက်စက်စက်... အနာတွေအစိမ်းခွဲ သလို... ခြေတွေလက်တွေအစိမ်းဖြတ်ခံရသလို... ဖြတ်တောက် စိမ်းကားစွာပစ်ထားခဲ့သည့် ဆရာကို သျှင်ရင်ထဲမှကျဉ်နေအောင် နာမိသည်။

ချစ်လွန်းလို့ နာကြည်းမိတာလား ... ။ သူ့ကိုလွမ်းတိုင်း နာကြည်းရလွန်းသဖြင့် ... သျှင့်ရင်ကလေးမှာလည်း သွေးစိမ်း ရှင်ရှင်။

ယခုတစ်ခါ _ လွှာလုပ်သွားပုံကြောင့် သျှင်ဒုက္ခရောက်နေ ရလျှင် ... သျှင်ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ခြေကုန်လက်ပန်းကျမိပါသည်။ ငါပြေးနေတဲ့ပန်းတိုင်ဟာ ... ဝေးပြလွန်းတယ်။

လမ်းတွေလည်းအထပ်ထပ်ပိတ်ဆီးလို့။

ငါပျံသန်းနေရတဲ့ ကမ်းတစ်ဖက်ကို

ငါရောက်နိုင်ပါဦးမလား ...

ဖေဖေရေ ... မခံစားတတ်တဲ့နှလုံးသားအသစ်တစ်စုံနဲ့ သမီးကိုအသစ်ပြန်လည်မွေးဖွားပေးပါ။

မျက်ရည်ဝေသောမျက်လုံးများနှင့်သျှင်နှေးကွေးစွာလျှောက် နေပုံက ကျောပိုးအိတ်နှင့်မို့ ကန္တာရခရီးသည်လေးလို့။

သည်စဉ် _ ကောင်းစွာမစားရ၊ ကောင်းစွာမအိပ်ရသည့် ပြင် စိတ်ကလည်းထိခိုက်ထားသည်မို့ _ သူမအနားမှ ကားလေး တစ်စီးဖြတ်သွားသည့်လေဟပ်လိုက်သည်နှင့် သျှင်ခွေခနဲ လဲကျ သတိလစ်သွားခဲ့လေသည်။

သျှင် သတိရလာသည့်အခါ ဆေးခန်းတစ်ခု၏ခုတ်တံ
မှာရောက်နေခဲ့သည်။

သူမအနီးမှာတော့ ကားပိုင်ရှင်နှင့်ဆရာဝန်ကြီး၊ နောင်
သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်။

“သတိရလာပြီလားသမီး ။ အန်ကယ်ကားနဲ့တိုက်တော့
မတိုက်မိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကြည့်ရတာ အရမ်းအားနည်း
နေသလိုပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ သျှင်အပြစ်ပါ၊ သျှင်
အလိုလိုမူးလဲသွားတာထင်ပါတယ်”

“ဪ ။ ဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အန်ကယ်ပြော
ချင်တာက ။ အန်ကယ်ကားနဲ့မတိုက်မိပေမယ့် အန်ကယ်ပရောဂ
ပါနေသေးတယ်လို့ပါ၊ ကားနဲ့မတိုက်မိတာ ကျေးဇူးတင်ရသေး
တာပေါ့ ”

“တိုက်မိလည်း သျှင်အမှုမလုပ်ပါဘူး အန်ကယ်ရယ်၊
သျှင် ။ သေချင်နေတာ၊ သျှင်သေလို့လည်းဝမ်းနည်းမယ့်သူမရှိပါ
ဘူး”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ မကြကောင်းမစည်ရာကွယ်၊ သမီး
ကြည့်ရတာပြည့်ပြည့်စုံစုံထဲကပါ၊ အင်းလေ ... ဒီအရွယ်တွေဆို
တာ သောကတစ်ကျပ်ဖိုးလောက်ဆို တစ်ရာဖိုးလောက်ထင်တတ်
ကြတာကိုး၊ အန်ကယ်တို့ကိုပြောပြလေ၊ အန်ကယ်တို့ဘယ်လို
တူညီရမလဲ၊ သမီးရဲ့မိဘတွေရော”

သျှင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ... ဆေးခန်းမှနာရီကိုသာကြည့်
လိုက်သည်။ နံနက်ဆယ်နာရီရှိပေပြီ။ သွားပြီ၊ ကျောင်းမမီတော့
ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ... ငါလမ်းဆက်လျှောက်ရမယ်။ အိမ်တော့မပြန်
ချင်တော့ဘူး။

သျှင် ခုတင်ထက်မှ ဆတ်ခနဲကျုံးထလိုက်သည်။ ဘေး
ခုတင်အပေါ်မှာတင်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကိုလှမ်းဆွဲပြီးခေါင်း
ငိုက်စိုက်နှင့် ဆေးခန်းမှထွက်ခဲ့၏။

“အို ... ကလေး ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

“သမီး ... နေဦးလေ”

ဆေးခန်းထဲမှာအော်ခေါ်သံများကို ကျောခိုင်းပြီး ... သျှင်
အပြေးနီးပါးထွက်ခဲ့စဉ် ... ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်လာသည့် ကား

တစ်စီးနှင့်တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားရသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အို”

ကားဘေးနားမှာ သျှင်ခွေခနဲကျသွားခိုက် - ဆေးခန်းထဲ ပထမကားရှင်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးပါအပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဆေးကုပေးနေတုန်းထွက်ပြေးတာ မောင်လင်းရဲ့ ... အတော်ပဲ ... ကဲ ... အခုရောဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“အီး ... ”

ကားထဲမှထွက်လာသည့် လင်းမာန်ဟန်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ ယခုမှ တကယ်ငိုချပစ်တော့သည်။ ဒဏ်ရာကလည်းခြေခေါက် သွားသည်မို့ ချက်ချင်းထမပြေးနိုင်တော့ချ။

“ကဲ ... ကဲ ဒေါက်တာလေးရေ ... ကိုယ့်ကားနဲ့တိုက် တဲ့ လူနာကိုယ်ပဲပွေ့ချီခဲ့တော့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ဒီကောင်မလေးကျောင်းမတက် ချင်တာနဲ့ ကားလျှောက်အတိုက်ခံနေတာလား”

ခပ်တည်တည်ပြောပြီး လင်းမာန်ဟန် သျှင်ကိုစွေခနဲစွေ ချီကာ ဆေးခန်းထဲသို့တစ်ဖန်ပြန်ခေါ်ခဲ့သည်။

သျှင်ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ပေမယ့် လောလောဆည်ဘာမှ မတတ်နိုင်။ လင်းမာန်ဟန်ကို လုံးဝမသိသည့်ပုံနှင့် မျက်စိမှိတ် ကာ မျက်ရည်တွေသာ မထိန်းနိုင်၊ မသိမိနိုင်စီးကျနေမိသည်။ ပထမကားရှင်နှင့်ဒေါက်တာလင်းမာန်ဟန်ကတော့ရယ်ရယ်

မောမော။ အဖြစ်အပျက်တွေကိုပြောပြနေလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကားလေဟပ်တာနဲ့ ခွေခနဲလဲကျသွားတာ ဒေါက်တာရဲ့၊ ဒဏ်ရာမရှိပေမယ့် အားနည်းနေတာကြောင့် အား ဆေးသွင်းပေးမလို့၊ အဲဒါထွက်ပြေးသွားတာ၊ ဒေါက်တာကားနဲ့ ဆွေတော့မှပြန်မိလာတယ်”

“ကဲ ... ကဲ နောင်ကြီးတာဝန်ကျေပါပြီဗျာ၊ လောလော လတ်လတ်ကျွန်တော့်ကားနဲ့ဆက်တိုက်ထားတာမို့ ကျွန်တော် လူနာဖြစ်သွားပါပြီ၊ နောင်ကြီးသွားလိုရာသွားနိုင်ပါပြီ”

“ဟာဗျာ ... ဒေါက်တာပြောပုံကလည်း သေတမ်းစာ လိုလို၊ အမိန့်ပြန်တာလိုလိုကြီး၊ ကျွန်တော့်မှာလည်းတာဝန်ရှိပါ တယ်၊ ဆေးဖိုးတစ်သောင်း၊ မုန့်ဖိုးတစ်သောင်းလောက်လက်ခံ ထားလိုက်ပါ ... ”

ကားရှင်ကငွေနှစ်သောင်းအတင်းထုတ်ပေးနေလျှင် သျှင် ဒေါသဖြစ်သွားပြီး လင်းမာန်ဟန်ကတော့ တဟားဟားရယ်နေ လေ၏။

ဟင်း ... မုန်းစရာ၊ တော်တော်အူရွှင်နေတယ်။

“နောင်ကြီးက ဒီကောင်မလေးများ ဆင်းရဲသားမှတ်နေ လို့လား၊ သူ့ဖေဖေက () ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးဝင်းထက်သျှင်ပါ။ အလကားဂျလေဗီမလေး၊ တဆိတ်ကိုတစ်အိတ်လုပ်နေတာ”

“ဪ ... သိတယ် ... သိတယ် ဒါကြောင့် ယူဌေး

သမီးလေးနဲ့တူပါတယ်လို့၊ ပုံစံက ရွှေရုပ်ကလေးကျနေတာဝင်းမွတ်နေတာကိုး”

“ဘဝင်မြင့်သားဦးမယ် နောင်ကြီးရေ ... ရွှေရုပ်နဲ့မနှိုင်းနဲ့၊ ဒီပလကြီး၊ ဒီအရပ်ကြီးသာ ရွှေရုပ်လုပ်ထားရရင် နည်းရွှေချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... ကဲ နောင်ကြီးပြန်လို့ရပါပြီ၊ ကျွန်တော့်လူနာ ကျွန်တော်ပဲ ဆက်ကုလိုက်ပါမယ်”

သျှင်လက်ရှိအခြေအနေကို မသိသေးသဖြင့်လင်းမာန်ဟန်နောက်နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ... သျှင် အံကလေးကြိတ်ကာ မျက်ရည်ကျနေမိပါသည်။

လင်းမာန်ဟန် ကားရှင်ကို လက်ပြပြီး သည်ဘက်လှည့်လိုက်သည့်အခါ သျှင်အသွင် ကြေကြေကွဲကွဲလေးကိုမြင်လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

သူတို့ဆေးခန်းက ပစ္စည်းကိရိယာ လူအင်အား၊ ငွေကြေးပြည့်စုံပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်ခွဲစိတ်ခန်းတွေလည်းရှိသည့် အထူးကုဆေးခန်းပါပေ။

လင်းမာန်ဟန်ကို လက်ထောက်အဖြစ် တာဝန်ပေးထားပြီး နေရာပါ ပေးထားသည်။ ကားကတော့ နောက်ယောက်ျားယူသဖြင့် သူစိတ်ဆိုးဆင်းခဲ့သည့်မေမေထံမှ အတင်းဝယ်ဖေးထားသည့်ကားပါပေ။

“သျှင် ... ဘယ်လိုတွေခံစားနေရသလဲကွာ၊ ကဲ တိတ်

တိတ် ကိုယ်ဆေးစည်းပေးမယ်”

လင်းမာန်ဟန်နှင့်သျှင်ဟာ အသိအကျွမ်းတွေမို့ ဆရာဝန်ကြီးက နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားပြီး သူနာပြုဆရာမလေးပါ။ လိုက်သွားသည်မို့ ဆေးခန်းခုတင်ပေါ်မှာ သျှင်နှင့်လင်းမာန်ဟန်သာ ခိုပါသည်။

သျှင် ... သူ့ကိုဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ပါ။ စကားနာတွေလည်း မထိုးချင်တော့ပါ။

လူတွေအားလုံးကို သူလိုပဲ ... အဆင်ပြေနေကြသည်လို့ ထင်နေမှတော့ ရှိပါစေတော့လေ။ သူခင်မင်မှုဟာ အပေါ်ယံ ရုပ်ရုပ်လေးပါ။

လင်းမာန်ဟန် ကုသပေးနေသည့်အတိုင်း အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်သီးဆုပ်ပြီး သျှင် ကြိတ်ခံနေလျှင် လင်းမာန်ဟန် ရင်နာရပါသည်။

နာရင်လည်း အော်ပါကလေးရယ်၊ ဒါမှမင်းအနာသက်သာသွားမှာပေါ့။

မင်းရင်ထဲမှာ ဝေဒနာဆူးတွေ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ။

ငါ စာနာနားလည်နိုင်ပါတယ်ကလေးရယ်၊ ဘာကြောင့်ဆိုငါကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားနေရလို့ပါ။

သျှင်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးညင်သာစွာ ကုသပေးပြီးညင်

အခါ သျှင်ပါးပြင်နုနုပေါ်မှ မျက်ရည်များကို လင်းမာန်ဟန် ကြာ
နာစွာ သုတ်ပေးဖို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

သျှင် ... ပြီးမဲ့မဲ့လေးနှင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပါသည်။

“ရတယ် ... မလိုဘူး၊ ကျေးဇူးပဲ ... ”

ဆေးကုသမှုပြီးစီးသွားပြီမို့ သျှင် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်
သည်။ ခြေခေါက်လဲထားသည်မို့ သူမ၏ ခြေထောက်လေးမှာ
ထော့နင်း ... ထော့နင်း ... ။

“ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ် ... ”

“ရတယ် ... တာဝန်ချိန်ကြီး ... ”

“ဖြစ်ပါတယ် ... ဆရာကိုခွင့်တောင်းလိုက်ဦးမယ်”

“မပို့နဲ့ ... ကျွန်မ-လက်မခံဘူး”

ခေါင်းမာသည့်ကောင်မလေးပါပဲ။ သူ့အပေါ် ဘာတွေ
မကျေနပ်နေပါလိမ့်။ အင်းလေ ... သူမတော်တော်ခံနေရပုံပါ။

ခြေထောက်ကလေး ထော့ကျိုး၊ ထော့ကျိုးနှင့် သျှင်
ဆေးခန်းထဲမှထွက်သွားနေခိုက် ... လင်းမာန်ဟန် ဆရာဝန်ကြီး
ကို အပြေးခွင့်တောင်းပြီး သူမနောက်သို့အပြေးလိုက်ရသည်။

ကျူရှင်ဆရာပုံစံမဟုတ်တော့ဘဲ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လို
နက်ကတိုင်လံတွေ၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့်ရှပ်လက်ရှည်တို့ဖြင့် ရှင်း
သန့်လှပနေသည့်လင်းမာန်ဟန်ကို သျှင်စိတ်နာလှပါသည်။

အလကား ... ငွေမက်တဲ့သူ။

ဆရာဝန်အလုပ်မရခင် ခေတ္တကျူရှင်သင်တယ်၊ ဂိုက်ဝင်
ဆုပ်တယ်၊ နောက် ... သူနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့အလုပ်ရတော့ တစ်
ခက်သားကိုမဲ့ညွှာ တိခန့်ဖြတ်ချ။ သံယောဇဉ် စေတနာ မေတ္တာ
ဆွ လုံးဝမရှိတဲ့သူ အကြင်နာတရားမရှိတဲ့သူ။

သျှင်မှာ မျက်ရည်တွေကလည်း သုတ်လို့မနိုင်။ ခြေ
ထောက်ကလည်း စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါ။ စိတ်သွားတိုင်းသာ
ကိုယ်ပါကြေးဆို သူမကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ထိပြေးထွက်သွားလိုက်ချင်
ပါသည်။

“တက် ... ဆွဲပွေ့တင်လိုက်မှာနော် ... ”

အနားသို့လင်းမာန်ဟန်၏ကားရောက်လာပြီး ကားတံခါး
ခွင့်ပေးလာလျှင် သျှင်ခေါင်းမာနေလို့မရတော့။ လူနာတွေဝင်
ချည်၊ ထွက်ချည်နှင့်ရှိနေသည့် ဆေးခန်းထဲမှာမို့ သျှင်စိတ်လျှော့ရ
သည်။

ပြီးတော့ ... ကိုယ်က လောလောဆယ် ဘယ်လိုမှမပြေး
နိုင်။ မသွားနိုင်သေး။ အရင်လိုဆိုရင်ဖြင့် ပြေးမှာပေါ့။ တက္ကစီ
တစ်စီးစီးရအောင်ငှားပြီး ထွက်သွားလိုက်မှာပေါ့။

သျှင် ... သူ့ကားပေါ်သို့ မတတ်သာလွန်းသဖြင့် တက်ရ
သည်။ စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းထားပေမယ့် သျှင်မှာမျက်ရည်တွေက
သုတ်လို့မနိုင်။

နောက်ဆုံး ... သျှင်မတတ်နိုင်တော့ဘဲ အသံထွက်ပြီး

ငိုချမိတော့သည်။

“အီး ... မုန်းတယ် ... ဆရာကိုမုန်းတယ်”

ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်ထုထုပြီး သူမငိုနေမိတော့ပြီ။ လင်းမာန် ဟုန် သူကလေး ဘာဖြစ်နေသည်ဆိုတာ နားလည်နေမိသည်။

“အသလွတ်ကြီးပါလား ... သျှင်ရယ်၊ ဘာလဲ မင်းဆို သင်တဲ့ဆရာမဟုတ်တော့လို့ မလေးစားတာလား”

သျှင် ... ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းပြီး ဘာစကားမှဆင် မပြောချင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ ငြောင်းဆန်အောင်ခံစားနေရသည့် အဖြစ်တွေကို ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်းထားတော့မည်။

အတတ်နိုင်ဆုံးမျက်ရည်တွေကို သုတ်ရင်း ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ထိန်းချုပ်ရသည်မှာ အတန်ကြာတော့ ရသွားသည်။

ကားရပ်သွားသဖြင့် သျှင် ... ကြည့်လိုက်တော့ အေးချင်း သည့်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရ၏။ သျှင်ငြင်းလိုက်မိ သည်။

“သျှင် ... ဘာမှ မစားချင်တော့ဘူး”

“သျှင်ကို အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောချင်တယ်၊ သျှင် ဘဝအတွက် ဆောက်တည်ရာရမယ့်စကားမို့နဲ့၊ အားဖြစ်စေမယ့် စကားတွေပြောပြချင်တယ်”

“မလိုပါဘူးဆရာ၊ အားလုံးပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ လောလော ဆယ်၊ ဆရာဟာ သျှင်ရဲ့ဆရာမဟုတ်တော့တဲ့အတွက် ဆရာမှာ

ဘာတာဝန်၊ ဘာဝတ္တရားမှ မရှိတော့ပါဘူး၊ သျှင်ဘာသာ ဘာ ကြီးပဲဖြစ်နေနေ ဆရာအနေသာကြီးပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး သျှင် ... အဲဒီလိုပြောနေတာကိုက ကိုယ့်ကိုနာကြည်းနေလို့မဟုတ်လား”

“မဆိုင်လိုက်တာ ... ကဲ ဆရာ သျှင်ကိုပို့ချင်တယ်ဆို ခင်လည်း အိမ်ပဲလိုက်ပို့တော့”

လင်းမာန်ဟုန် သက်ပြင်းချရသည်။ သျှင်ကိုဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့မရတော့ပေ။ သျှင်ပုံကြည့်ရတာ ကတိမ်းကပါ။

လင်းမာန်ဟုန် စားသောက်ဆိုင်မှပြန်ထွက်လာရသည်။ သျှင်ရင်ထဲမှာ အသိတွေခိုင်မာအောင် ပေးထည့်ရဦးမည်။ ဘယ် နေရာကိုခေါ်သွားရမှာပါလိမ့်၊ ကလေးမို့ သူ့မှာ တန်ဖိုးထားရ လွန်းလို့ ခေါ်သွားစရာနေရာမရှိ ဖြစ်နေရသည်။

နောက်ဆုံး ... ကိုယ့်တိုက်ခန်းကိုပဲ ခေတ္တခေါ်သွားဖို့ လင်းမာန်ဟုန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

သူတို့ကခန်းက ဒုတိယထပ်မှာမို့ သူ့ကို သူပွေ့ချီခဲ့လိုက်သည်။ စကားတွေများနေသည့်ကောင်မလေးမှာ လင်းမာန်ဟန်မာကျောထန်တင်းနေလျှင် မျက်လုံးလေးအပြုံးသားနှင့်ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာရသည်။

“သူ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ”

“စိတ်ချ ... ငါမင်းကို ဘယ်တော့မှနစ်နာဆုံးရှုံးအောင်မလုပ်ဘူး”

ငါတွေ၊ မင်းတွေနှင့်ကြမ်းတမ်းနေသည့် လင်းမာန်ဟန်ကို ကြည့်ပြီး ... သူ့ဆင်ခြေမတက်ရဲတော့ပေ။ မကြာမီ သူ့ကိုပွေ့ချီလျှက်နှင့်ပင် သူ့အခန်းတံခါးတစ်ခုကို သော့ဖွင့်လိုက်သည်။

ပွင့်သွားသည့်အခန်းလေးက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းသပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့်။ ညှော်ခန်းမှာလည်း ဆိုဖာတွေ ဘာတွေနှင့်။

သူ ... သူချပေးသည့်အတိုင်း ဆိုဖာတစ်ခုမှာငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိသည်။ ယခုကျ ... သူမာကျောအလှည့်။ သူပြောအလှည့်။

“ဘဝဆိုတာဘာလဲ ... မင်းတို့လို သူဌေးသမီးတွေကတော့ ဘဝဆိုတာ ကလေးကစားကွင်းလောက်ပဲ သဘောထားကြမယ်၊ ဘဝဆိုတာ မင်းတို့အပျင်းပြေဆော့ကစားတဲ့ဇာတ်ခုံလေးတစ်ခုပေါ့”

ထင်သလားဆရာရယ် ... သူဌေးသမီးမှာလည်း အသည်းနှလုံးနဲ့ပါပဲ။ သူ့က အမည်ခံသူဌေးသမီးပါ။

“ကိုယ့်မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားတဲ့အတွက် ကိုယ်ဘဝပျောက်မတတ်ခံစားခဲ့ရတယ် ... တက်လက်စဆေးကို ပြီးအောင်တက်ပြီး ... ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ရှာစားဖို့ ဒီရန်ကုန်ကိုထွက်လာခဲ့တယ်၊ ကျူရှင်ဆရာဝန်လုပ်တာ ခေတ္တခဏဆိုပေမယ့် ... ကိုယ်အားထည့်တာ၊ စေတနာပါတာ သူ့သိပါတယ်၊ ကလေးဆိုးကြီးလို မျက်စိမှိတ်မငြင်းပါနဲ့၊

စူဠသုဘဒ္ဒါလို ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့အငြိုးမကြီးချင်ပါနဲ့ ကလေးရယ် ... ဆရာပင်မအလုပ်က ဆေးကုရမယ့်ဆရာဝန်အလုပ်ပါ။ ကိုယ်နဲ့မပတ်သက်တဲ့အလုပ်ကိုထားပြီး ဖတ်သက်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ရတာ ဆရာအပြစ်လားကွာ၊ သူ့တို့ကို တိခန့်ဖြတ်ချတယ်လို့တော့ မစွပ်စွဲပါနဲ့ ... ကိုယ် သူ့တို့ဘာဖြစ်နေ

တယ်ဆိုတာ အားလုံးသိပါတယ်။ တီချယ်စိမ်းနဲ့ဆက်သင်နေတာလည်း အဆင်ပြေနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ဘဝအခြေကျအောင် တည်ဆောက်နေတာပါသွားရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သစ်တစ်ပင်ကောင်းရင် ငှက်တစ်သောင်းနားလို့မရတောင်မှ ကိုယ်နားစေချင်တဲ့ငှက်ကလေးတစ်ကောင်တော့ ကောင်းကောင်းနားလို့ရအောင် ကိုယ်တည်ဆောက်နေတာပါ။ တလွဲအတွေးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှင်းဆဲပါနဲ့ကွာဆရာကိုနားလည်ပါနော်”

လင်းမာန်ဟုန် သူ့နေရာ သူ့ဆိုဖာမှာထိုင်ပြီး တည်ငြိမ်လို့က်လွဲစွာပြောနေသောအခါ သျှင် ဘယ်လိုမှဆောက်တည်ရာမရတော့။ ရင်ထဲမှာအရမ်းဝမ်းနည်းနေမိပြီး ... တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်လာခဲ့ကာ မျက်ရည်များကလည်း စီးကျလာပြန်သည်။

နေရာမှ လဲပြိုတော့မလို ကတိမ်းကပါးနှင့်ထကာ သျှင်လင်းမာန်ဟုန်ထိုင်နေသည့် ဆိုဖာခြေရင်းမှာ အပုံလိုက်ကလေးထိုင်ချမည်ပြင်တော့ ... လင်းမာန်ဟုန် သူကလေးကိုယုယကြင်နာစွာ ဆီးပွေ့ထားမိသည်။

“တိတ်ပါတော့ကလေးရယ် ... ဆယ်တန်းဆိုတာ ဘဝရဲ့အရေးကြီးဆုံး အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါ။ ကလေးကို အချစ်စိတ်တွေနဲ့မနပ်မနပ်စေချင်ဘူး... ဒါပေမဲ့ ကလေးကကိုယ့်ကို အရမ်းနာကြည်းပြီး စာမကျက်နိုင်၊ ထမင်းမစားနိုင်ဖြစ်နေရတော့လည်း

ကိုယ့်စေတနာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်ရတယ်။ သျှင်ကို ကိုယ်အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးမိ၊ ချစ်မိပါတယ်။ ဒါကို ... သျှင် ဆယ်တန်းဖြေပြီးမှပြောပြချင်ပေမယ့် သျှင်က ကိုယ့်ကိုအထင် အမြင် ဆွဲလွဲပြီး အရမ်းနာကြည်းနေလို့ ဖွင့်ပြောရတာပါ။ စာကိုပဲ ကြိုးစားကျက်မှတ်စေချင်တယ် ... ”

သျှင်ပါးပြင်လေးကို ကိုယ့်ပါးနှင့်အပ်ထားမိပြီး လင်းမာန်ဟုန် သျှင်ကျောလေးကို ယုယစွာပွတ်ပေးမိနေသည်။ သူရင်ထဲမှာ သျှင်ကို ... ကလေးတစ်ယောက်လို ယုယကြင်နာဖို့ပဲသိပါသည်။ ညစ်နွမ်းသော အပြုအမူတွေနှင့် မချစ်ရက်ပါချေ။

“နော် ... သျှင် စာကိုပဲကြိုးစားပါ။ ဆရာ ... သျှင်အနားမှာ အမြဲရှိနေပါတယ်ကွယ်”

သျှင် ... ကလေးလေးလို ဆရာရင်ခွင်ထဲမှာငြိမ်သက်စွာ မျက်လုံးလေးမှိတ်ထားမိတော့ ... မျက်တောင်ကော့တွေက ခိုကပ်ပူးယက်နေ၏။

ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သည့် ရွှေရုပ်လွှာလေးကို လင်းမာန်ဟုန် သက်ပြင်းချရင်း မျက်နှာလွှဲရသည်။

“လွှာကိုပြန်မတွေ့သေးဘူးနော်၊ လွှာအတွက် သျှင်ပါအနေရခက်သွားတာ ... ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒေါ်မြဝတ်လွှာကြီး သျှင်အပေါ် မနာလိုဖြစ်နေတာ၊ အရေးထဲ အန်ကယ်ကလည်း ပြန်မလာသေးဘူးနော်”

ကိုယ့်အိမ်ကအကြောင်းတွေ ဆရာသိနေသဖြင့် သူ့ ကျေနပ်ရသည်။ ဆရာဟာ သူမထင်သလို သူမကိုပစ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“သူ့ ... ဘာတွေလုပ်ရမှာလဲဆရာ၊ သူ့အရမ်း စိတ်ညစ်တယ်၊ သူ့ ... ဒီမှာလာနေမယ်လေ”

ကလေးအတွေးနှင့် သူ့ပြောလျှင် ... လင်းမာန်ဟန် သူမ၏ငယ်ထိပ်လေးကို ထုချွမ်း၏။

“အား ... နာတယ် ဆရာရဲ့”

“အရူးမ ... ဆရာအိမ်မှာလာနေလို့ဖြစ်မလား၊ တော်ကြာ လွှာလို သူ့ပါ ယောက်ျားရသွားမှာပေါ့”

“အိုး ... ဒါကတော့ ဆရာကောင်းကောင်းနေဇော် သူ့ ... ဘွဲ့ရမှ သူ့ကိုလက်ထပ်ပေါ့”

“ကဲပါကွာ ... မသိလည်း ဘာမှပြောမနေပါနဲ့၊ သူ့ အတွက် ကိုယ်တို့ကြည့်ပြီးစိစဉ်ပေးပါမယ်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဖယ်ရီနဲ့ကျောင်းတက်ရမယ်၊ ဆရာ ပြောပြီးပြီ”

“တိချယ်စိမ်းကို မာမိကဖြတ်လိုက်ပြီ ဆရာရဲ့”

“ဘာမှမပူနဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ... ကျူရှင်ဆရာရဲ့ဝိုင်း တစ်ဝိုင်း ... ဒီအနားမှာရှိတယ်၊ အဲဒီမှာတက်ပေါ့”

“သွားတာပြန်တာကျတော့ရော ... အိမ်က ကားကို မာမိက ပေးမသုံးချင်ဘူးဆရာရဲ့၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မနာလို

နတာလေ”

“ကဲ ... ကျောင်းအိမ်မရေ ညနေ(၆)နာရီကနေ (၁၀)နာရီ အထိဆိုတော့ အလာကို ကားငှားလာလိုက်၊ အပြန်ကျ ကိုယ် ဆိုက်ဗို့ပေးမယ်”

“ဆရာပဲ ... သင်းပေးလိုက်ပြီးရော ... ”

သူ့ ... နွဲ့နွဲ့လေးပြောလျှင် လင်းမာန်ဟန် သူမ၏ မီးဖောင်းဖောင်းမို့မို့လေးကို မချင့်မရဲဖျစ်မိသည်။

“ကိုယ့်ဆေးခန်းက (၈)နာရီခွဲမှပိတ်တာသူ့ရဲ့၊ မသင် အားလို့ပေါ့၊ အင်း ... အားလည်းသင်လို့မဖြစ်တော့ပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ညည်းပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက်ကြည့်နေရတာနဲ့ ဘာစာမှကိုရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

သည်တော့မှ သူ့ ... လင်းမာန်ဟန်၏လက်မောင်းကို လက်သည်းလေးနှင့်လှမ်းထိုးပြီး ရှက်စနိုးဖြစ်နေရ၏။

“ကဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာအဆင်ပြေအောင်နေလိုက် နော်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ ခုဆိုကျောင်းတက်ဖို့ရော ကျူရှင်၊ ဂိုက်ရောအဆင်ပြေသွားပြီမဟုတ်လား၊ အဆင်အပြေ ဆုံးက သူ့ဆရာနဲ့ညတိုင်းတွေ့နေရပြီလေ”

“အမယ် ... ဟုတ်လို့လား”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ ... သူ့ကို ညတိုင်း ကျူရှင်က

အပြန် အိမ်လိုက်ပို့ပေးမှာလေ ... ”

“အား ... ပျော်လိုက်တာ ... ”

သျှင် ... ကလေးပီပီ ဟန်မဆောင်ဘဲ ဝမ်းသာအားဖြင့် သွားလျှင် လင်းမာန်ဟန် မောရကျိုးနပ်သွားပေတော့သည်။

“ကဲ ... သျှင်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်နော် ... ”

“ထမင်းလေး ဘာလေးကျွေးပါဦး ဆရာရယ်”

“ဆရာ ... ဆရာ အခေါ်ခံလိုက်ရရင် ကိုယ် ... သျှင် ကိုချစ်နေမိတာ လိပ်ပြာလန့်သွားတယ်ကွာ ... ”

“ဘာလန့်စရာလိုသလဲ ဆရာရဲ့၊ နှုတ်ကျိုးနေပြီ၊ ဆရာ နဲ့သျှင်က တကယ့်ဆရာတပည့်အစစ်တွေမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒီလိုဖြေရတော့တာပဲ ... ကဲ ... ထမင်းစားမနေဘဲ နဲ့တော့ ... သျှင်ကိုပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဆရာလည်း ဆေးခန်းဝင် ဦးမယ်လေ၊ မဆိုးနဲ့ကွာ ... ဆရာက ညည်းကိုပါးစပ်ထဲငံထား မတတ်ချစ်တယ်ဆိုတာသိပြီး ဆိုးနေတာလား”

“ဟင့်အင်း မဆိုးတော့ဘူးနော်... သျှင်ကလည်း ဆရာ စိတ်ဆင်းရဲမှာ၊ အဆင်မပြေဖြစ်မှာစိုးပါတယ်နော်”

“ဒါဆိုလည်း ... သွားစို့ ... ”

အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ခြေနာနေသည့်ကောင်မလေးကို လင်းမာန်ဟန် အိမ်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။

သျှင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့အဖွဲ့ကို တွေ့ရ။ လွှာကိုလူစွဲပြီး ရှာနေကြတုန်းပင်ဖြစ်မည်။ ဘယ်သူ အရှိတုန်း သျှင် ... ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“ဖေဖေ ... ”

“သမီး ... အိမ်မှာဘာဖြစ်နေကြသလဲ၊ ဖုန်းဆက်လို့ ချဘူး”

“မာမိ အပြင်ထွက်နေလို့ပါ၊ ဖေဖေက မာမိဟန်းဖုန်း ဆက်လိုက်ပြီးရော ... ”

ဦးဝင်းထက်သျှင် သျှင်နှင့်လွှာကို ဟန်းဖုန်းဝယ်မပေးသေး ခါ။

ဆယ်တန်းဖြေပြီးမှ ဝယ်ပေးမည်လို့ ကတိပေးပြီးသား။

“သူမသိစေချင်လို့ပေါ့သမီးရဲ့ ... သမီးနေရတာအဆင် ပြေလားလို့ မေးမလို့ပါ”

“ဖေဖေ ... အခုအိမ်မှာ လွှာ ... ခိုးရာလိုက်ပြေး
မိုးမီးလောင်နေတယ် ... ”

“ဟင် ... ဘယ်သူနဲ့လဲ ဖေဖေလည်း ဘာမှမကြား
လား”

“အိမ်ကဒရိုင်ဘာလေ ဖေဖေရဲ့ ... ”

“ဟင် ... ဦးဘအေးနဲ့လား၊ ဟာ ... ဒီလူကြီးအေး
အကြံပက်စက်ပါလား၊ ကိုယ့်အသက်(၅၀)ကျော်ကြီးကိုမှ အ
မနာ ... ”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်
မသိဘူး၊ ဘယ်ကဦးဘအေးနဲ့ရမှာလဲ၊ ဇာနည် ... ဇာနည်နဲ့”

“ဟင် ... ဘယ်သူ”

တကယ်ကျ ဇာနည်ကို ဒရိုင်ဘာငှားထားတာ ဖေဖေလည်း
မသိဘူးမဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့ ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့အဖွဲ့ ကိုယ်
အတတ်ကိုယ်စူးနေတော့သည်။

“ကဲ ... ဖေဖေ၊ အိမ်ကိုအမြန်ပြန်လာခဲ့ပါတော့၊ အိမ်ထဲ
မှ အကျိုးအကြောင်းသိရမယ်၊ ခုတော့ လွှာ ခိုးရာလိုက်သွားတဲ့
အတွက် သမီးပါအနေရခက်နေပြီ၊ ဘာမှအဆင်မပြေတော့ဘူး”

“အေးပါ ... ဖေဖေ အလုပ်တွေအမြန်ဆုံးဖြတ်ပြီး
တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်လာခဲ့မယ်၊ သမီး ... ကြံဖန်ပြီး
အဆင်ပြေအောင်နေနော်၊ ငွေလိုလား သမီး၊ ကုမ္ပဏီမှာ သွား

ဘောင်းလိုက်လေ”

“နေပါစေ ဖေဖေ၊ ငွေလည်းမလိုပါဘူး၊ သမီးအတွက်
အရမ်းကြီးစိတ်မပူပါနဲ့၊ အဆင်ပြေအောင်နေပါမယ်ဖေဖေ”

“အေး ... အေး ... ”

သားအဖနှစ်ယောက်ဖုန်းပြောပြီးချိန်တွင်ပင် ဒေါ်မြဝတ်
လွှာတို့အဖွဲ့ ကားနှစ်စီးနှင့်ဝင်လာလေတော့သည်။

“ဟင် ... လွှာ ... ”

ပထမကားပေါ်မှ လွှာ ... မျက်နှာမော့ပြီးဆင်းလာခဲ့လျှင်
သျှင် ဝမ်းသာအားရကြိုမိသည်။

“လွှာကိုပြန်တွေ့ပြီနော် ... ဇာနည်ရော ... လွှာ”

သျှင်မှာ အခြေအနေတွေကို မခန့်မှန်းတတ်။ သျှင်ထင်
တာက လွှာကိုပြန်တွေ့လျှင် နှစ်ယောက်လုံးပြန်ခေါ်လာပြီး ပေး
အားမည်ဟုပင်။

ယခုကျ ကားနှစ်စီးပေါ်မှဆင်းလာကြသည့် ဒေါ်မြဝတ်
လွှာ၊ ဒေါ်လှဝတ်လွှာ၊ ဦးသောင်းထူးနှင့်သူတပည့်နှစ်ယောက်တို့
ခေါ်မျက်နှာများမှာ အားလုံးထန်တင်းလျှက်။

လွှာက ဒေါ်မြဝတ်လွှာဘက်လှည့်ကာ ပြောချလိုက်သည်

“... ”

“သူပဲ မာမီ၊ လွှာဘာသာစာကျက်ဖို့သွားတာကို ဇာနည်
သက်ထဲ အတင်းထိုးထည့်ပေးလိုက်တာ၊ လွှာ ... သူ့ကိုမှန်း

တယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ် ... ”

“အင် ... ”

သူ့ဘာသာအနေအထိုင်မတတ်ဘဲ၊ ပရောမရီနေလို့ သွားသည့်ကိစ္စ၊ သျှင်အပေါ်ပုံချလိုက်သည့်အခါ သျှင်မိခင် အဟောင်းသားနှင့် လန်ဖြန့်သွားရသည်။

လွှာက သူ့အပြစ်လုံးဝမရှိအောင် သျှင်အပေါ်ပုံချ၊ အပေါ်ပုံချပြီး သူကတော့ သနားစရာ မတရားကားတင်ခံရသလို ဇာတ်ရုပ်ကိုယူလိုက်သည့်အခါ ...

သွေးဆူနေကြသည့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့်လှဝတ်လွှာတို့ အစ်မ၏လက်ဝါးများက သျှင်ပါးပြင်ဆီသို့ ရောက်လာတော့သည်။

“ဟင် ... အယုတ်တမာမ ... ”

“ဖြန်း ... ဖြန်း ... ”

နှစ်ချက်လောက်ရှိကအပြီးတွင် ... သျှင် ဖင်ထိုင်လဲလှ သွားခိုက် ခြံထဲသို့ စွမ်းထက်၏ကားရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ မတရားမလုပ်ကြနဲ့”

စွမ်းထက်ပြေးလာပြီး သျှင်ဘက်မှကာကွယ်ပေးပြီး ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“သျှင်မှာဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီလောက်တောင်နှိပ်စက်နေတာလဲ၊ အန်တီလွန်နေပြီ ... မိထွေးပီပီ မနှိပ်စက်ပါနဲ့”

“မောင်စွမ်းထက် ... မင်းမသိဘဲဝင်မပါပါနဲ့၊ လွှာကို အနည့်လက်ထဲ သူထိုးထည့်လိုက်တာမင်းသိရဲ့လား၊ ငါ့သမီး ဆေးကို ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးအောင် ဘဝယျက်အောင်သူလုပ်တာ”

“လူတင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာပါဗျာ၊ အဲဒီနေ့က သျှင်ကိုထားခဲ့ပြီး သူတို့ထွက်သွားကြတာပဲ၊ အန်တီ ... ကိုယ့်သမီး ခေါ်မ္မာတိုင်း သူများကိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့ ... ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာမှာ မကျေနပ်ပေမယ့် စွမ်းထက်မိမ့်ပြန်မပြောသာ။ လှဝတ်လွှာမှာလည်း သမီးအပေါ်မထွက်ရက်သည့်ဒေါသတွေကို သျှင်အပေါ်ပုံချချင်နေတော့သည်။

“ကဲ ... ကဲ အားလုံးညှော်ခန်းထဲသွားရအောင်၊ လွှာလည်းပင်ပန်းလှပြီ၊ အနားယူလိုက်ဦး ... ”

လွှာမှာ ၄-၅ ရက်ခန့် အနည်းသားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် လူကပ်နီပြီး မျက်ကွင်းတွေညိုနေတော့၏။ လွှာ သူ့အခန်းသို့ တက်သွားခဲ့သည်။

“ကဲ ... မောင်စွမ်းထက် မိသားစုအရေးတွေ တိုင်ပင်စရာရှိသေးလို့ ပြောစရာရှိတာပြော ... ”

ဒေါ်လှဝတ်လွှာ စွမ်းထက်အပေါ် အစာမကြေ။ သည်တော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောချလိုက်၏။

“ဖိတ်စာပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ အန်တီ ... ”

“ဘာဖိတ်စာလဲ ... ”

စွမ်းထက် စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပင် ဖိတ်စာပေးခဲ့ပြီး နှင့်ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ဗတ်ကြည့်တော့ စွမ်းထက်၏ စေ့စပ်ပွဲဖိတ်စာ၊ ဒေါ်မြသို့ လွှာ ရူးသွားလေသလားမသိ။ တဟားဟားရယ်နေတော့သည်။

“ကောင်းတယ် ... သူ့မအေက ငါတို့နဲ့ပတ်သက်မှာနဲ့ လို့ သူ့သားကိုစေ့စပ်ပေးလိုက်တာ၊ တစ်တောရှင်းသွားတာပေါ့ အားလုံး ညှော်ခန်းထဲမှာထိုင်ကြတော့ သျှင် ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်တက်သွားဖို့ ... ညှော်ခန်းမှဖြတ်ရသည်။ ဒေါ်လှဝတ်လွှာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်မှာ ...

“ဟေ့ ... နေဦး၊ လာ ... နင်ပါလာထိုင်၊ ဒီကိစ္စမှာ နင်ဒါရှိက်တာ၊ အကျိုးအကြောင်းတွေ နင်သိရဦးမယ်”

အသလွတ်စွပ်စွဲနေသဖြင့် သျှင်မခံချင်ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ... သူတို့ကအုပ်စုတောင့်နေသည်မို့ သျှင်သွားရသည်သာ ဆိုဖာတစ်ခုတွင် သျှင်ဝင်ထိုင်ရသည်။

“ငါတို့ ... ဇာနည်ကို ဝိုင်းရိုက်ခဲ့တယ်၊ မှတ်လောက် သားလောက်ရုံပေါ့၊ သူ့ကိုထောင်ကျအောင် လုပ်လို့ရပေမယ့် လွှာအရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ မတိုင်တော့ဘူး”

“လွှာကိုကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းမယ်၊ လွှာ ခရီးသွားတာလို့ ငါတို့ကျောင်းမှာခွင့်တိုင်ထားတယ်”

❀ ရွှေစထားစာဝေ ❀

“လွှာကရော ... တကယ်ပြတ်လို့လား”

သျှင်အမေးကို ဒေါ်မြဝတ်လွှာက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ဆုံးပြီး အော်လိုက်၏။

“ဘာလို့မပြတ်ရမှာလဲ၊ သူ့ကြိုက်တာမှမဟုတ်တာ၊ နင် ဆိုးထည့်လို့ပါသွားရတာလေ၊ နင်နဲ့နောက်မှ စာရင်းရှင်းရမယ်”

“မာမိစကားပြောတာမှားနေပြီ ... လွှာ စိတ်မပါဘူးဆို ဘာလို့ရယ်ရယ်မောမောနဲ့လိုက်သွားသလဲ၊ ဇာနည်နဲ့လွှာ ရယ်ရယ်မောမောထွက်သွားတာ၊ ရှင်ရှင်ထဲကလို ပါးစပ်ပိတ် ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီးခေါ်သွားတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကိုအကြောင်းမကြားသလဲ၊ ဒါ ... နင်စနက်တွေ မဟုတ်လား၊ လွှာမရှိမှ အိမ်မှာနင်မိလို့ ဖြစ်အောင်လေ ... ”

“ဒါတော့ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း သျှင်ဘယ်သိမလဲ၊ မိဘုတ် တို့အိမ်စာကျက်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ ... မာမိတောင် သဘောတူလို့ လွှတ်လိုက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ သျှင်ကိုအပြစ်ပုံချနေတာလဲ”

“တော် ... တော် ... ဒီခွေးမကို စကားပြောမနေနဲ့၊ သတိပေးစရာရှိတာသာပေး”

“အေး ... ကျောင်းမှာ တစ်စွန်းတစ်စ ပေါက်ကြားရင်တော့ နင်တရားခံပဲ”

❀ ရွှေစထားစာဝေ ❀

“အို ... ဒါကတော့ သျှင်မပြောပါဘူး၊ ကိုယ့်ညီမ
ဒါပေမဲ့ ... သူ့သူငယ်ချင်းတွေ သိနေတယ်နော်”

“ငါတို့ပိတ်လိုက်မယ်၊ နင်သာလျှောက်မပြောနဲ့ ...
သမီးကိုကျောင်းပြန်ထားမယ်၊ စာမေးပွဲပြန်ဖြေခိုင်းမယ်၊ နောက်
ဆရာတစ်ယောက်ပြောင်းပြီးသင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အတွက်
မပါဘူးနော်”

တော်တော် တရားလွန်နေသည့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာကို သျှင်
လက်မြှောက်ရဲပါသည်။

“ရပါတယ် ... သျှင် ဖေဖေပြန်လာမှကြည့်လုပ်မယ်၊
အိမ်မှာဆရာမခေါ်တော့ဘူး၊ ဝိုင်းတစ်ခုခုမှာပဲ သွားတက်စော့
မယ်၊ ကျောင်းတက်တာလည်း ဖယ်ရီနဲ့ပဲတက်တော့မယ်”

“နင့်ဘာသာ ဘာနဲ့တက်တက်၊ နင်ဂြိုဟ်မွေလို လွှာခုလို
ဖြစ်ရတာ၊ ဇာနည်က နင့်အတွက်ထားတဲ့ဒရိုင်ဘာ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သျှင်နဲ့မညားဘဲ၊ လွှာနဲ့ညားတာကတော့
ကိုယ့်စေတနာကိုယ့်အကျိုးပေးကြတာပေါ့ ... ”

“ဟင် ... နင် ... နင် ... ”

အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသည့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့်လှဝတ်
လွှာတို့ သူမကိုရိုက်ရအောင် ထလာကြစဉ် အိမ်ထဲသို့ညွှန်သည်
တစ်ယောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဦးဝင်းထက်သျှင်၏မန်နေဂျာ ဦးစိုးနောင်။

“ဆရာက သူပြန်မလာခင် သျှင်ကိုစောင့်ရှောက်ထားဖို့
စုန်းလှမ်းဆက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ... သျှင်နဲ့ရွယ်တူ
အတန်းတူသမီးအမြွှာရှိလို့ ... အိမ်မှာခေါ်ထားလိုက်ပါတဲ့၊
ဆရာစိတ်ပူလည်းပူစရာပဲ ... သျှင်သေတော့မလို့ပါလား၊ ကဲ
သမီး အဝတ်အစား(၃)စုံလောက်ယူခဲ့၊ အိမ်ကပဲကျောင်းတက်”

“ဖေဖေက ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲဟင်”

“၃-၄ရက် ကြာဦးမယ်ထင်တယ်၊ အိမ်ကကိစ္စတွေ သူ
သိသွားပေမယ့် ဘယ်လိုမှပြန်လာလို့မရသေးလို့ပါတဲ့”

“ဟင် ... အိမ်ကကိစ္စတွေသိတယ်”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာတို့ညီအစ်မ အလွန်ထိတ်လန့်သွားရ၏။ ဒါ
အထူးလျှို့ဝှက်ရမည်ကိစ္စ မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်သူ သူ့ဆီအကြောင်းကြားလိုက်တာလဲ”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏စိမ်းတောက်နေသည့် မျက်ဝန်းများက
သျှင်ဆီမှာ။ တကယ်လည်း သျှင်ပြောလိုက်မိတာကိုး။ ဒါပေမဲ့
ဒီအိမ်ကအဖြစ်အပျက်ကို ဖေဖေတော့သိသင့်သည် မဟုတ်ပါ
လား။

“နင် ... မဟုတ်လား သျှင် ... နင့်ကိုငါ သတ်ပစ်မိ
တော့မယ် ... ကျန်တဲ့ဒေါ်ထူးတို့ကတော့ မပြောရဲဘူး”

သျှင် ... ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ဦးစိုးနောင်
သျှင်ကို အဝတ်အစားသွားယူခိုင်းတော့သည်။

“လိုအပ်တဲ့စာအုပ်တွေနဲ့ အဝတ်အစားသာယူခဲ့သွင်း အခြေအနေမကောင်းဘူး”

ဦးစိုးနောင်ရှိနေလို့သာ သျှင်အမှုန်ဖြစ်မသွားပေမယ့် ဒေါ်မြဝတ်လွှာ၏ရုပ်မှာ တကယ့်ကို အာဠာဝကရုပ်ပေါက်နေပေပြီ။ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရနှင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် ထသတ်ချင်နေပုံ။

သျှင် စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပင် စာအုပ်များအဝတ်အစား ၃-၄စုံခန့် ကောက်ထည့်ကာ အောက်သို့ထော့နှင်း၊ ထော့နှင်းဆင်းလာရသည်။

“လာ ... သမီး ဆရာက အမျှော်အမြင်ကြီးတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်အကြောင်းကိုယ်သိနေတယ်ထင်တယ်”

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ဦးစိုးနောင်ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဦးစိုးနောင်နောက်သို့ သျှင်လိုက်သွားတာကိုလည်း မကျေနပ်။ သူက သျှင်ကိုအိမ်မှာ အော်ဟစ်ငေါက်ငန်း၊ ဖိနှိပ်ပြီးထားချင်သူ။

သျှင် ... လောလောဆယ် ဦးစိုးနောင်တို့အိမ်သို့ လိုက်သွားရတော့သည်။

၃-ရက်ကြာတော့မှ ဖေဖေပြန်ရောက်လာပြီး သျှင်ကို ဦးစိုးနောင်တို့အိမ်မှာ လာခေါ်သည်။

“ပြန်ကြစို့သမီး ... အခြေအနေတွေအားလုံးကို ဖေဖေ သိတယ်၊ ဒီမိန်းမ တော်တော်တရားလွန်နေပြီ”

ဦးစိုးနောင်ကလည်း အခြေအနေတွေကို ဝင်ပြောပြ၏။

“တကယ်တော့ ဇာနည်ဆိုတာ သျှင်ကိုခုကွပေးဖို့စဉ်ထားတဲ့ဇာတ်ကောင်ပါဆရာ ... ခုတော့ သူတို့မကောင်းဒဏ် သူတို့ခံရတာ၊ အဲဒါတောင် သျှင်ကိုရှုံးမဲ၊မဲနေကြသေးတယ်”

“ကျွန်တော့်အကူသိုလ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီမိန်းမ ဒီလောက်အတ္တကြီးမယ် ... စိတ်ယုတ်မယ်မထင်မိဘူးဗျာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဖြစ်နေရတယ်”

“ဒီလိုပဲ အလိုက်အထိုက်နေပေါ့ဆရာ၊ သူ့စိတ်ရင်းကိုယ်ထားရင်ပြီးတာပဲ”

သားအဖနှစ်ယောက် အိမ်ကိုပြန်သွားကြသည်။ အိမ်နား
သို့အရောက်မှာ လင်းမာန်ဟန်၏ကားလေးကိုမြင်လိုက်ရလျှင်
သျှင်ကျေနပ်သွားသည်။ ဆရာ သျှင်ကိုပစ်မထား။

သူပြောသလို ဝိုင်းမှာ မတက်နိုင်သေး။ အခြေအနေတွေ
က မအေးချမ်းဘူးလေ။

တိုက်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာကြောတင်းလှသည်
ဒေါ်မြဝတ်လွှာနှင့်လွှာတို့သားအမိကို တွေ့ရသည်။

ဖေဖေနှင့်ရန်ဖြစ်ကြဦးမှာမို့ ဖေဖေက သျှင်ကို အပေါ်ထပ်
သို့တက်နေစေ၏။ သျှင် ... ဖေဖေစကားအတိုင်း အပေါ်တက်
နေရသည်သာ။

ဖေဖေနှင့်မာမိတို့ အကြီးအကျယ်စကားများပြီးသည့်အခါ
အိမ်မှာအလိုလို နှစ်ခြမ်းကွဲသွားတော့သည်။ နဂိုက ဒီလောက်
မကွဲ။

ယခုတော့ သိသိသာသာ။

သျှင်နှင့်ဖေဖေက တစ်ခြမ်း။ မာမိနှင့်လွှာက တစ်ခြမ်း။
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားတောင်မပြောကြ
တော့ဘဲ၊ ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်းလည်းမရှိဘဲ နေနေရသည်။
လွှာအတွက် ကျူရှင်နှင့်ဂိုက်ကို အိမ်မှာစီစဉ်ပေးပြီး သျှင်
ကတော့ လင်းမာန်ဟန်စီစဉ်ပေးထားသည့်အတိုင်း သူတို့အိမ်နား
မှာတက်ရသည်။

ကျောင်းတက်တော့လည်း ဖယ်ရီ။

ကားရှိပေမယ့် ဒေရိုင်ဘာ မငှားလိုတော့ပြီမို့ ... သျှင်
ဖယ်ရီနှင့်ပဲ ကျောင်းတက်သည်။

နေနဝါရီလထဲရောက်နေပြီမို့ ဆယ်တန်းဖြေဖို့လည်းနီးပါးပါ။ အရေးကြီးတာ ဆယ်တန်းကို ချောချောမောမောဖြေနိုင်ဖို့ပါပဲ။

ဖေဖေ အမိန့်ချထားလို့ သျှင်ကျူရှင်သွားတာ၊ ပြန်တာတို့ ဦးဘအေးလိုက်ပို့ရသည်။ အပြန်ကျတော့ ဒေါ်မြဝတ်လွှာ ကသိကအောက်လုပ်နေသဖြင့် ဘယ်တော့မှ လျှော့လျှော့လျှူလျှူရောက်မလာ။

သျှင်ကတော့ ပိုလို့တောင် သဘောကျသည်။ ဦးဘအေးရောက်မလာလျှင် ဆရာဆီဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်ပို့ခိုင်းရုံပေါ့။

သည်နေ့ညလည်း စာသင်ပြီး၊ စာကျက်ပြီး ဆယ်နာရီထိုးသည်အထိ ဦးဘအေးရောက်မလာခဲ့လျှင် သျှင် ... ဆရာအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဆရာ ... သျှင့်ကို လိုက်ပို့ပေးဦး ... ”

“ဟာ ... သိပ်ရှုပ်တဲ့ကောင်မလေးပဲကွာ ... ”

“မပို့ပေးဘူးလား”

“ပို့မှာပေါ့ ... ပို့ချင်လို့ ကားမသိမ်းသေးဘဲ စောင့်နေတာလေ”

သျှင်ရယ်လို့မှမပြီးမီ ဝိုင်းရှိရာအိမ်ရှေ့သို့ လင်းမာန်ဟန်၏ကားလေး လျှော့ခနဲရောက်လာ၏။

သျှင် ... နှုတ်ဆက်ပြီး ဆရာကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆရာရုပ်က ခပ်တည်တည်။

အေးချမ်းသည့် ညရောင်အောက်မှာ သျှင့်အသွင်က ယုန်မွေးဆွယ်တာအဝါလေးနှင့် ယုန်ဝါမလေးနယ်။ လင်းမာန်ဟန်ကိုယ့်ဟာလေးကို အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်ပေမယ့် ကလေးရင်တွေခုန်နေမှာစိုးလို့ စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းရပါသည်။

မွေးမွေးတောင်မပေးရဲ။ ကားကိုသာအိမ်ရောက်အောင် အမြန်ဆုံးမောင်းနေရသည်။

“ဖြည်းဖြည်းဆရာ ... သျှင်မသေချင်သေးဘူး”

သျှင့် ရုပ်ကလေးက စူပုတ်ပုတ်။ လင်းမာန်ဟန်တည်ထားလို့ဖြစ်ရမည်။ လင်းမာန်ဟန်မျက်နှာကြော တစ်ပတ်လျှော့လိုက်၏။

“မုန်းစရာရုပ်ကြီး၊ အိပ်မက်ထဲကျ နပန်းသတ်ရဦးမယ်”

“အဲဒီလို အိပ်မက်နေမှာစိုးလို့ တည်ထားတာကွ၊ စာမေးပွဲနီးပြီ၊ တောင်တောင်အိအိတွေတွေးပြီး စာနောက်ကျမှာမလိုချင်ဘူး”

“ဘာလဲ ... လူကိုစိန်ခေါ်တာလား၊ သျှင်လည်းဆရာဝန်ဖြစ်ရမှာလား ... ဒီလိုလား”

“ဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ ... ဒါပေမဲ့”

“တော်ပြီ ... နောက်ပိုမပေးရင်မပေးနဲ့၊ မပို့ချင်ပို့ချင်ရုပ်ကြီး ... မမြင်ချင်တော့ဘူး”

အိမ်ရောက်ပြီမို့ သျှင် ... ကားတံခါးဖွင့်ပြီးဆင်းမည်ပြင်
လျှင် လင်းမာန်ဟန် သျှင်ကိုဆွဲထားရ၏။

“စေတနာကို သဘောပေါက်ကွာ ... ကိုယ့်ဥစ္စာလေးနဲ့
ယုယုယယနေချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်နမ်းရင် မင်းရင်ခုန်
ပြီးတစ်ညလုံး အိပ်မရမှာ၊ ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

“မထိခိုက်ဘူး၊ ဒီက ... ကလေး၊ ခေါင်းအုံးနဲ့ခေါင်းထိ
ရင် အိပ်ပျော်တယ် ... ”

“ဒါဆိုပြီးရော ... အင့် ... ”
လင်းမာန်ဟန် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သျှင်ပါးလေးကို
တအားကြီးနမ်းမွေးပစ်လိုက်သည်။ သည်တော့လည်း သျှင်သူ့ကို
လက်သီးဆုပ်လေးနှင့်ထုကာ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်သာ။

စာမေးပွဲကြီးပြီးဆုံးသွားပြီမို့ သျှင်နှင့်လွှာတို့ စိတ်ချမ်းသာ
သလို ... ဖေဖေနှင့်မေမေ မြဝတီလွှာလည်း စိတ်ချမ်းသာရ
သည်။

လွှာကို ဇာနည်လာပြီး နောင်ယုက်မှာစိုးသဖြင့် တထိတ်
ထိတ်နှင့်နေခဲ့ကြရသမျှ ယခုတော့ စာမေးပွဲပြီးသွားပြီမို့ လွှာကို
အိမ်ထဲမှာပင်ထားရတော့မည်။ လူကြီးများ စိတ်အေးရသည်ပေါ့။

လွှာနှင့်ဇာနည်ကို စိတ်မချသဖြင့် ဒေါ်မြဝတီလွှာတို့ လွှာ
တို့ စင်္ကာပူမှာဆက်ကျောင်းထားဖို့ ကြိုးစားနေကြသည်။ သျှင်
တတော့ ဆရာနှင့်မခွဲနိုင်။ ဖေဖေနှင့်လည်းမခွဲနိုင်ပါ။ အောင်
စာရင်းထွက်မှ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာပင် ဘွဲ့တစ်ခုခုယူမည်။

ဆရာပြောသလိုပေါ့။

“သျှင်တော့ (၆)ဘာသာဂုဏ်ထူးရလည်း ဆေးတက်ခွင့်
မပြုနိုင်ပါဘူး၊ အကြာကြီးမစောင့်နိုင်ဘူး၊ ဘွဲ့တစ်ခုခုရရင်တော့

ပြီပေါ့။ ယောက်ျားရှာကျွေးတာသာ ထိုင်စား ... ”

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာကူလိုက်။ မောင်းသင်လိုက် လုပ်နေရပြီး ... နောက်အလုပ်တစ်ခုက ဆရာကိုသွားနှိပ်စက်ရခြင်းပါပေါ့။

အချိန်ရှားပါးသည့်ဆရာကို မုန့်လိုက်ကျွေးခိုင်းခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်အတူသောက်ကြခြင်းမျိုးနှင့် နှိပ်စက်ရသည်။

ပြန်တွေးလျှင် ရင်ခုန်ရပါသေး၏။

ဆယ်တန်းမဖြေခင်တုန်းက အင်မတန်စောင့်စည်းခဲ့သည့် ဆရာဟာ ယခုကျ လူကြီးတွေပြောသည့် နွားငတ်ရေကျ နွားသီးကြိုးပြတ်။

မုန့်ကျွေးပြီး ... ကားနှင့်ပြန်ပို့တိုင်း သူ့ကားမှန်အနက် တွေကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မဆင်းခင် အားပါးတရနမ်းမွှေးတတ်သည့်ဆရာ ... ငယ်သေးလို့ ရှက်ရမှန်းသိပ်မသိသေးသည့်သူ့ ရှက်သွားအောင်ပင် သူနမ်းမွှေးပစ်တတ်မြဲ။

“ဆရာ ... နတ်ရေကန်ထဲပစ်ချလိုက်သလိုပဲနော်”

အရှက်များနှင့် သျှင်ညည်းတိုင်း ဖြေရှင်းတတ်ပါသည့် ဆရာ။

“သျှင်ကိုအရမ်းချစ်တယ်လေ၊ အစက ... ကလေးလေး စိတ်များပြီး စာအနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ထိန်းချုပ်နေရတာ၊ ခုက သျှင် စာမေးပွဲပြီးသွားပြီပဲ၊ ကိုယ်ကလည်း သျှင်

ဆင်ပြေရင် ချက်ချင်းတောင်လက်ထပ်ချင်တာ၊ စိတ်ချ နမ်းရုံ ဒီထက်ဘယ်တော့မှမပိုဘူး”

ဆရာအကြောင်းတွေးမိတိုင်း သျှင်ရင်မှာကြည်နူးရမြဲ။ သည်နေ့တော့ သျှင် ... ဆရာနှင့်မတွေ့ရရင် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဟာနေသည့်နယ်။

ည ၉ နာရီကျော်ပြီမို့ အိပ်ရာထဲ သျှင်ရောက်နေပေပြီ။ ဆရာဆီဖုန်းဆက်ရကောင်းမလားတွေးနေဆဲ ... သူ့မ၏ ဟန်းနန်းအသစ်ကလေးဆီ ဆရာဖုန်းဝင်လာခဲ့၏။

“ဆရာ ... ”

“ဘေဘီလေး ဘာစိတ်ကောက်နေလဲ၊ ဒီနေ့ဘာလို့မလာသလဲ ခွဲနိုင်ပြီပေါ့ ... ”

“အားနာလို့ပါဆရာရဲ့ ... မခွဲနိုင်ပါဘူးနော်၊ သျှင်လာတိုင်း မုန့်ဝယ်ကျွေးနေရတာ ဆရာရှုံးတာပေါ့”

“ခွေးပေါက်လေး ... ဘယ်ရှုံးမလဲ ကလေးကိုမုန့်ကျွေးပြီး ... ဆရာက အမြဲမြတ်တယ်လေ၊ နှာခေါင်း ... နှာခေါင်း”

“အာ ... ဆရာနော် ... သျှင် ရှက်တယ်”

သျှင်အသံလေး မူနွဲ့ပျော့အိနေလျှင် တစ်ဖက်မှအသည်း သားနေရလေသည်။

“မြန်မြန်အောင်စာရင်းထွက်ပြီး ... သျှင်မြန်မြန်ဘွဲ့ရမိပဲကွာ ... ”

သူ့အသံက ခပ်ညည်းညည်း။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဟု သျှင်မမေးရဲ။ ရေလာမြောင်းပေးခြင်း သွားမည်။ အဖြေကသိပြီးသား။

“ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ... တော်ပြီ မဖွင့်နဲ့တော့”

“ရက်စက်ကယ် ... ခွေးဆိုးလေး”

“တော်ပြီ ... အောက်မေ့လို့ဆက်တာ၊ မနက်ဖြန်မှန် နှစ်မျိုးစားမယ်နော် ... ဂွတ်နိုက်ဆရာ”

“ဂွတ် နိုက် ... ဘောဘီ ... ရွတ် ... ”

ဖုန်းထဲမှ အနမ်းသံလေးလုပ်ပေးလိုက်လျှင် ... သျှင်ရယ် မောပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

သျှင် ... တစ်ရေးနီးလာသည့်အခါ အပြင်ဘက်မှအော်သံ တစ်ချက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် သျှင် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာပြေးထွက် လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဖေဖေ ... မာမီ”

ဖေဖေနှင့်မာမီကို ပါးစပ်တွေစည်း၊ လက်နှစ်ဖက်ကိုကြိုး တွေတုပ်ထားပြီး လျှာကိုဆွဲခေါ်နေသည့် တစ်ကိုယ်လုံးအနက်တွေ နှင့်လူဆိုး(၃)ယောက်။

သူတို့လက်ထဲမှာ သေနတ်တစ်လက်၊ ဓားမြှောင်ကနစ် လက်။

လူဆိုးတွေမှာ မျက်လုံးပဲဖော်ထားသဖြင့် ဘယ်သူမှန်းမသိ ရပေမယ့် ဇာနည်ဖြစ်ဖို့များပါသည်။ သျှင် ... ကြက်သေ သေနတ်တန်း ... အဝတ်နက်တစ်ယောက်က သျှင်ကိုပါ သေနတ် နှင့်ချိန်ပြီး ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်မလေး ... လာ နင့်မိဘတွေအနားလာ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်လုပ်နဲ့ ... သေသွားမယ်”

သျှင် ... ဖေဖေအနားသို့လျှောက်လာရ၏။ သူတို့က သုံးယောက်။ လက်နက်တွေနဲ့။ နောက် ... လက်ဦးမူလည်း ရထားသည်။

လူဆိုးတွေမှာ မီးခံသေတ္တာထဲမှ ရွှေ၊ ငွေကိုမယူဘဲ လွှာ ကိုလာခိုးကြသည့်လူဆိုးတွေမို့ ဇာနည်ဖြစ်ချင်ဖြစ်။ မဖြစ်လျှင် ဇာနည်ခိုင်းသည့်လူတွေဖြစ်ရမည်။

တစ်ယောက်က သူမတို့သုံးယောက်ကို သေနတ်နှင့်ချိန် ထားပြီး ကျန်နှစ်ယောက်ကလွှာကို အောက်ထပ် ကားဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

ဒေါ်မြဝတ်လွှာ အသည်းကျခတ်ခံနေရပေပြီ။ မျက်ရည် တွေပေါက်ပေါက်ကျနေပြီး ပါးစပ်မှ ဂူးဝါး၊ ဂူးဝါး။

ကိုယ့်မိန်းမ ဤမျှခံစားနေရတော့ ဦးဝင်းထက်သျှင် ကြည့် မနေနိုင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွှာကိုမနည်းအဖတ်ဆံ့ထားရတာ မဟုတ်ပါလား။ လွှာကို ရေတိမ်ထပ်အနစ်မခံနိုင်။

ဦးဝင်းထက်သျှင် သေနတ်သမားကို တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဖျတ် ခနဲပြေးကာ ကိုယ်လုံးချင်းတိုက်ချဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရာ သေနတ် သမားကလည်း ထိုးပစ်လိုက်၏။

“အမလေး ... ဖေဖေ သေပါပြီ”

သျှင် ... မျက်စိတွေပျာခနဲဖြစ်ပြီး ဖေဖေကို လျင်မြန်စွာ ခြားဖက်လိုက်တော့ သေနတ်သမားနှင့် ဦးဝင်းထက်သျှင်ကြားမှာ သျှင် ရောက်သွား၏။

ပန်းတစ်ဖက် ပူခနဲဖြစ်ကာ သျှင် သတိမေ့သွားရလေ တော့သည်။

“သမီး ... သမီးလေး ... သျှင် ... ”

“သျှင် ... သျှင် ... ”

သူမ၏နားထဲမှာ ခေါ်သံတွေကဝေးသွားလိုက်၊ နီးသွားလိုက်။ သူမနားထဲမှာ ဖေဖေအသံ။ မာမိအသံ။ လွှာအသံ။ နောက် ... ဆရာအသံ။

“ဖေဖေ ... ”

“ရှိတယ် ... သမီးလေး ဖေဖေရှိတယ်”

“ဖေဖေ မသေဘူးနော် ... ဖေဖေ မသေဘူးနော်”

“မသေပါဘူးကွယ် ... ငါ့သမီးလေးကြောင့် ဖေဖေမသေတော့ပါဘူး”

သျှင် ... နာကျင်မူးနောက်နေသည့်ကြားထဲမှ မျက်လုံးကိုကြိုးစားဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖေဖေက သူမ၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုကိုင်ထားပြီး

မာမိကလည်း မျက်ရည်တွေနှင့် ကျန်လက်တစ်ဖက်ကိုကိုင်လို့။ လွှာကလည်း ကြင်နာသည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် တောင်းပန်ခယလို့။

အားလုံး၏နောက်မှာ သူမကိုစိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေသူကတော့ ဆရာ။ သျှင်ရဲ့ဆရာ။

“လူဆိုးတွေရော ... ဖေဖေ”

“သေနတ်သံကြောင့် ကင်းလှည့်ရဲတွေရောက်လာပြီး ဖမ်းမိသွားပါပြီကွယ်၊ ဇာနည်နဲ့သို့အပေါင်းအသင်းတွေပါပဲ”

“သမီးကို မာမိကျေးဇူးတွေ ပြောမပြတတ်အောင်တင်မိပါတယ်သမီးရယ် ... မာမိအတ္တတွေကြီးမိတာခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ခုဆို ... သမီးကျေးဇူးကြောင့် လွှာ နောက်တစ်ကြိမ်ရေတိမ်မနစ်ရတာပါ ... ”

“လွှာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါသျှင်၊ တကယ်က လွှာ ... ဇာနည်ကို ပရောပရီနေမိလို့၊ အယုံလွယ်ခဲ့မိလို့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အခု လွှာအမြင်မှန်ရပါပြီ၊ လွှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် မာမိတို့စိတ်ချမ်းသာအောင်နေထိုင်ပါတော့မယ်လို့ သျှင်ကိုကတိပေးပါတယ် ... ”

“ဝမ်းသာပါတယ်လွှာ၊ ငါတို့တွေဟာ မိသားစုတွေပဲကွာတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမြင်ကြည်လင်ရင် နားလည်ခွင့်လွှတ်ကြရင် လုံးနေတဲ့ကမ္ဘာကြီးတောင် ပြုံးသွားမယ်၊ အား

၂၆၈

ကြယ်စင်မှူးမေ

ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးလေး ... ”

ဖေဖေအသံက ပြောပြာသလဲ။

“ပန်းထဲက အရမ်းနာတယ်ဖေဖေ”

“ကျည်ဆန်ခွဲထုတ်ထားရတယ်လေသမီးရဲ့ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွာ၊ သမီးရဲ့ပန်းကိုထိတာ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျောသာထိရင် အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေသွားထိခိုက်မှာ ...

သမီးက ဖအေအသက်ကယ်တာဆိုတော့ ကံကြမ္မာက လည်း ငါ့သမီးလေးကို မျက်နှာသာပေးရတာပေါ့ ... ”

သည်စဉ် ဆရာဝန်ကြီးဝင်လာပြီး ... လူနာရှင်များကို အပြင်သို့ခေတ္တထထွက်စေ၏။

“ကဲ ... ကဲ ... လူနာနားပါစေ၊ လူနာတွေချင်တဲ့သူ လေး ... ဘာလေးရှိရင်လည်း ပြောပါ အားမနာပါနဲ့”

ဆရာဝန်ကြီးက ခပ်ပြီးပြီးနှင့်ပြောရာ သျှင်အရှက်မျက်နှာ လေးနှင့် တီးတိုးပြောမိသည်။

“ဆရာကိုတွေ့ချင်တယ် ... ”

“ရမယ် ... ရမယ် ... စိတ်ချ၊ ကဲ ... မိဘတွေ ခေတ္တ ထွက်ပေးပါ၊ ဒေါက်တာလေးနဲ့လူနာက တွေ့ပါရစေတဲ့”

ဖေဖေနှင့်မာမိ ... လွှာတို့အပြင်သို့ ခေတ္တထွက်ပေးကြလျှင် ပန်းမှာပတ်တီးတွေ သိုင်းစည်းထားရသဖြင့် ခေါင်းအုံးနှင့် ခုထား

ရသည့် သျှင်ကိုယ်လေးကို လင်းမာန်ဟုန် ယုယစွာပွေ့ထူဖေးမ ထားမိသည်။

“အရမ်းသနားတာပဲချစ်ရယ် ... သေနတ်သမားရှေ့ကို ဘာလို့ပြေးဝင်သွားတာလဲကွာ၊ သျှင်သေသွားရင်ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်ကျန်ခဲ့မယ့် ကိုယ့်ကိုသတိမရဘူးလားဟင်”

“လောလောဆယ်တော့မေ့သွားတာပေါ့ဆရာရဲ့၊ ဖျတ်ခနဲ ဆို ဖေဖေပဲတွေးမိတယ်”

“ခွေးမလေး ... ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူး”

“ဆရာကလည်း သျှင်အခုမသေပါဘူး ... သေကွင်းနဲ့ အဝေးကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ သျှင်စိတ်ဓာတ်လေး ကိုလည်း ကိုယ်တို့အားလုံးလေးစား မြတ်နိုးနေကြပါပြီ၊ တော်ရုံ တန်ရုံသားသမီး မိဘရှေ့က ဘယ်အသေခံမလဲကွာ၊ အဲဒီအကျိုး ဆက်ကြောင့် ... အခု သျှင်တို့ အားလုံးအမြင်ကြည်လင်သွားပြီ၊ အရှုံးထဲကအမြတ်ပဲဆိုဆို၊ နောက်ဆို ... သျှင်လေး အိမ်မှာ စိတ်ချမ်းသာရတော့မှာပါ၊ ကိုယ့်ကိုတောင် မေ့သွားတော့မှာ”

လင်းမာန်ဟုန် စကားနာထိုးသလိုဖြစ်သွားရလျှင် သျှင် ကောင်းသည့်လက်ကလေးနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်ကို ပိတ်လိုက် မိသည်။

“စကားနာမထိုးပါနဲ့ဆရာရယ် ... သျှင်က ဆရာကိုလည်း

အသက်ပေးပြီးချစ်သွားမှာပါ။ သျှင်ရှေ့မှာ သျှင်ချစ်တဲ့သူတွေကို သူများသတ်မှာ ... သျှင်မကြည့်ရက်ပါဘူးဆရာရယ် ... ”

“အို ... အချစ်ရယ်”

လင်းမာန်ဟုန် ရင်ထဲနင့်ကျင်သွားပြီး ... မျက်ရည်ကြည်များ စီးကျလာခဲ့ရသည်။

ချစ်သူလေးကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ ပါးကလေးရွှေမွှေးမိစဉ် ချောင်းဟန့်သံလေးနှင့် အခန်းထဲသို့ လွှာဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဆောရီးနော် ... ဆရာ၊ ကိုကိုစွမ်းထက်တို့ဇနီးမောင်နှံ လူနာကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ သျှင်နေသာလား၊ တွေ့ချင်လား လာမေးတာပါ။ အလကား ... သျှင်၊ မဏ္ဍပ်တိုင်လာတက်ပြတာ အစကတော့ ... ဟိုလူချစ်သလိုလို့၊ ဒီလူချစ်သလိုလို့နဲ့ နောက် ဆုံးကျ မအေသဘောတူတဲ့သူယူသွားတာပဲ၊ သားလိမ္မာကြီး၊ သျှင် မခံစားရပါဘူးနော်၊ လွှတ်လိုက်ရမလား”

လွှာ ... ပြောချင်တာတွေပြောနေလျှင် လင်းမာဟုန် မျက်ခုံးပင့်သွားရ၏။ ကိုယ့်ဥစ္စာလေးကို ယင်နားတာတောင် မခံချင်။ သျှင် ပျာပျာသလဲ ထုချေလွှာတင်ရသည်။

“အလကားပါဆရာ ... သျှင်နဲ့ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့ပါဘူး၊ လွှတ်လို့ရတယ်လွှာ၊ ငါတွေ့လိုက်ပါ့မယ်”

သျှင် ခွင့်ပေးလို့ လွှာပြန်ထွက်သွားခဲ့လျှင် လင်းမာန်ဟုန် ရစ်နေတော့လေသည်။

“ဒါပဲနော် ... သျှင်ကို မောင်က တကယ့်ဖူးစပွင့်စလေး ဆိုပြီး အရမ်းချစ်ရတာ ... သျှင်ရည်းစားသာဆို နာမယ်သာမှတ်”

“အမယ် ... သူ့ကိုယ်သူများ မောင်တဲ့”

သျှင် ... နှုတ်ခမ်းလှလှလေးရယ်ဟဟဖြစ်နေစဉ် စွမ်းထက် ဇနီးမောင်နှံ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ဪ ... ဆရာရောက်နေတာကိုး ... ”

လင်းမာန်ဟုန်ကို စွမ်းထက်သိပါသည်။ လင်းမာန်ဟုန် ပြီးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်သည့်အပြီးနှင့်။

“ရောက်ရတာပေါ့ဗျာ ... သတင်းကြားခါစက ကျွန်တော် ခင်ထဲ ကမ္ဘာကြီးမီးလောင်သွားတယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်” စွမ်းထက် မျက်နှာပျက်သွားပြီး ... ချက်ချင်းပြန်ပြင်ရသည်။ သူလည်းစိတ်ပူလွန်းလို့ လာကြည့်မိတာပဲမဟုတ်ပါလား။ သို့သော် သူ့ဘဝက ဖွင့်ဟခွင့်မရှိတော့ပြီ။

“အေးဗျာ ... ဒီလိုထူထူထောင်ထောင်လေးမြင်ရတော့ ကျွန်တော်စိတ်အေးရပါပြီ၊ တကယ့်သမီးလိမ္မာလေးပါ။ ကိုကို ချီးကျူးပါတယ်၊ ဪ ... သျှင် ... ဒါ ကိုကိုဇနီး ပွင့်ဝတ်ရည်တဲ့ ချောတယ်မဟုတ်လား”

အသက်မဝင်သည့်အပြီးနှင့် စွမ်းထက်ကို သျှင်ကြင်နာစွာ ပင် အားပေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုလည်း သားလိမ္မာပါပဲ၊ မမဝတ်ရည်အောင်ချောပါ”

တယ်၊ ကိုကိုတို့ဇနီးမောင်နှံ အိုအောင်မင်းအောင်ပေါင်းရပါသေး
ရှင် ... ”

“ကျေးဇူး ... ကဲ ... နားလိုက်ဦးနော်”

ယူလာခဲ့သည့် သစ်သီးနှင့်မုန့်များကိုထားခဲ့ပြီး စွမ်းထည်
တို့ဇနီးမောင်နှံ လူနာခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားခဲ့လျှင် လင်းမာန်ဟန်
ဘက်သို့ သျှင်မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်မိသည်။

လင်းမာန်ဟန် ကိုယ့်ချစ်သူငယ်ငယ်ချောချော အလိမ္မော်
တုံးလေးကို ပြဿနာမရှာရက်တော့ပါချေ။

ပခုံးမှာပဲ ဒဏ်ရာရှိသည့်ချစ်သူ လူနာမလေးကို ယုယသင်
သာစွာပွေ့ဖက်ပြီး ပါးချင်အပ်လို့ တိုးတိုးလေးပြောမိသည်။

“မောင့်အချစ်တွေကြောင့် ကမ္ဘာကြီးတောင်ပြားသွားမှာ”

ပြီး

ကြယ်စင်မှူးထွေး